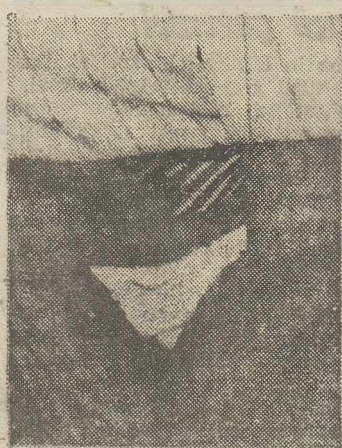


RUSINE ! RUSINE !!

In timp ce ministrul
CULTURII își arată
prohabul desfăcut...



Detaliul lui Petre
Sălcudeanu, un
ministru bine-mersi

...Mircea Dinescu, omul care ne-a anunțat că suntem liberi, este împins la demisie!



• N-am auzit (..) pe nici unul din colegii noștri senatori și deputați vociferând pentru dreptul la pâine al scriitorului român. • Sigur, ei sunt puțini, vreo douăzecișiopt. Eu eram mulți, eram unul singur. • Când, luând de beregată pe un primar din București, am obținut în Centrul Civic cincizeci de apartamente (...) eram băiat spirtos, eram gigea, eram cu mentă și fistic. • Eram delicios •

Mircea Dinescu, un scriitor căruia "mingicarii" de la Uniunea Scriitorilor îi dau azi la țurloaie. După ce l-au pupat, au păpat tot și au pus-o de-un faliment.

pag. 3

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

FLACĂRA

• Nr. 41 • 13 - 19 X • 1993 • 24 pagini - 95 lei • plus supliment 8 pagini gratuit

Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de
PUBLICATIILE
FLACĂRA



Director
general
GEORGE
ARION

Redactor șef LIVIU TIMBUS

BENZINA DE CE E PROASTĂ ȘI NU SE GĂSEȘTE?

• Mai marii benzinei au găsit soluția: 1000 de lei litrul!

pag. 5

NEBUNIA CARITAS

• Veți afla surpriza în numărul viitor
al revistei. Nu uitați s-o cumpărați!



Ioan Stoica, omul care a innebunit milioane
de oameni.

Crimă odioasă pe „moșia lui Iliescu” (pădurea Scroviștea)

• Trei gealați din SPP au vânat
cu mașina un biet sătean
nevinovat • Omul a fost
împușcat în apropierea locuinței
• În instanță, dosarul penal
„dansează”...

pag. 8



Aici a fost împușcat Ion Lazăr

În acest număr opt pagini despre:

TIB '93

• Oferte, informații utile,
ghid de afaceri, publicitate



Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.69

INSTANTANEE NEFARDATE

VIRGIL MAGUREANU A LASAT O IMPRESIE EXCELENTA

Dacă nu ar fi apărut în calitate de fost-viitor director al SRI, dl Magureanu ar fi făcut o impresie excelentă în fața Comisiei parlamentare de anchetă asupra activității SRI, afirmă dl Gorun, senator PAC. Domnia sa adaugă că, în comparație cu alți foști audiați (V. Ioiș, P. Ninosu, V. Doracanu), dl Magureanu dă dovadă de inteligență, curiozitate, eleganță, fiind capabil de a ieși din orice situație. Oricum, cele nouă voturi au fost: 5 pentru, 3 abțineri și 1 împotriva. Ghiciți cui s-a dat abținerea, dacă e clar că cele cinci voturi pentru au aparținut parlamentarilor PDSR (2), TSM (1), PRM (1), PUNR (1), iar restul voturilor au fost reprezentanți UDMR, PNȚCD, PAC și PD.

SNAGOVUL - D'N NOU PE MÂNA NOMENCLATURISTILOR

Primarul PUNR-ist al Snagovului, dl Teodor Biriș, și-a luat angajamentul ca, din 48 în 48 de ore, conform legii, să lămudească pe dl Petre Mihai Băcanu, directorul României libere, pentru că, după opinia domniei sale, acesta deține ilegal un teren, pe care de curând și-a construit o vilă. Se pare că acesta nu este singurul caz, dar „dragostea” dlui Biriș pentru sus-amintitul director este mai „adâncă”.

VIITORUL ROMÂNIEI APARTINE FORMAȚIUNILOR DE CENTRU (GAVRA DIXIT)

Afirmatia apartine dlui Ioan Gavra (PUNR) și este o

concluzie la cele câteva întâlniri cu staff-ul câtorva partide, în vederea unei coaliții guvernamentale. Domnia sa consideră că nici d'capta, nici stânga nu au programe viabile de depășire a crizei economice, așa cum au partidele de centru, cum ar fi PUNR, PDAR, PNT și PAC („viziunea” cu PUNR și PDAR în centru, nu ne aparține). PUNR va susține în continuare PDSR și al său staff, dar încearcă în același timp o fuziune cu PDAR, a mai spus dl Gavra. Principala modificare va fi la stânga. Cu PDSR-ul, a mai avut câteva „întâlniri exploratorii”, fără un final concret.

CHILIMAN SI QUINTUS SUNT MOROCĂNOȘI

Andrei Chiliman, membru în Comitetul Director al PNT, referindu-se la neseriozitatea cu care este blocat partidul domniei sale în a-și rezolva problemele interne, consideră că unele persoane din interiorul PNT, ori fac jocul Puterii, care nu dorește o mișcare liberă și puternică, ori nu au soluții de ieșire din criză. Concluzia este că țara are nevoie de partide politice care să vină cu soluții certe, iar dl Quintus adaugă că politica trebuie făcută cu toată seriozitatea, cum remășiind loc nici pentru zâmbete, nici pentru râs.

C'NE VORBEȘTE DE IMORALITATE POLITICĂ!

Dl Tudor Mohora (PSM) este de părere că între creștin-democrație și liberalism este imposibilă o reconciliere, aceste orientări fiind diametral opuse. Este încă o dovadă de imoralitate politică, spune domnia sa, referindu-se la Convenția Democratică din România și la diversitatea de partide care se repăsesc în sânul ei, „doar de dragul puterii”. În cazul în care, în urma unor alegeri democratice și libere, PSM ar fi invitat să formeze un guvern, acesta ar fi constituit doar din membrii PSM, sau ar accepta și membri de la alte partide de orientare clară de stânga (cine — Ruțkoi, Kim Ir Sen, Vadim — de ce nu ne spui, dom' Mohora!).

MARIA VOICAN

Un parlament multilateral

Cartofi și NATO

● Adrian Păunescu se prefacă că atacă guvernul

Cele două Camere ale Parlamentului au lucrat săptămâna trecută în hopuri, așa cum se întâmplă și în economia națională. Totuși, ordinea de zi care a fost prezentată era foarte încărcată (la Camera Deputaților) pe ea fiind trecute nu mai puțin de 27 de proiecte de legi, rapoarte ale comisiilor sau informări. Surprinzător, Adrian Păunescu atacă guvernul și partidul care l-a emanat: „Este imposibil să-i promiți omului că va fi bine, când în fiecare zi îi dai tot mai rău!”. Bineînțeles că atacul nu e chiar atac, solicitând, într-o formă, ca de obicei slugarnică, „să se dea drumul producției și să se creeze locuri de muncă!”. De ce nu-l întreabă pe Ion

Iliescu unde sunt cele aproape un milion de locuri de muncă promise în campania electorală? ● Dl senator Ion Coja îl interpelează pe ministrul agriculturii în legătură cu „importul de cartofi care s-a făcut tocmai acum, când se pare că avem foarte mulți cartofi!”. E suspectă această situație cu care ne întâlnim mereu după Revoluție. Nu este nimic curios, dle senator! Ați uitat unde trăiți! Dacă vi se pare numai suspectă această situație, mai bine tăceți! ● Micuțul dar viteazul ministru al apărării, dl general Nicolae Spiroiu, nu se teme de țarul Elțin: „Este probabil ca președintele Federației Ruse să-și fi schimbat atitudinea inițială față de primi-

rea în NATO a unor țări din centrul și răsăritul Europei, atitudine care a nemulțumit pe militarii ruși și a emis ideea că securitatea statelor din centrul și estul Europei trebuie să fie asigurată de către NATO în formula actuală și de către Federația Rusă. Sigur, sunt opțiunile președintelui Federației Ruse! În ceea ce ne privește, deși practic, nu am formulat o cerere oficială, prin tot ceea ce facem, noi nu facem altceva decât să ne aliniem la acele structuri ale statelor membre NATO. În momentul în care se va pune problema intrării în NATO, să nu existe nici un fel de rețineri din partea acestei alianțe!”.

MARIAN GHÎTEANU

Cum văd partidele politice

FMI ● Consiliul Europei

● Puciul de la Moscova

„Un eșec major într-o problemă majoră” este opinia dlui Adrian Severin (PD) asupra rezultatelor delegației românești condusă de dl Mircea Coșea la FMI. Impresia artistică a fost foarte bună (dl Coșea e un bun specialist), dar au căzut la examenul tehnic. Așa e când te duci după bani, bancherul te privește cu simpatie și... atât. Un guvern responsabil și-ar da, demisia, încheie domnia sa.

„Noi susținem intrarea României în Consiliul Europei, iar nu a lui Ion Iliescu sau a lui Nicolae Văcăroiu”, a declarat dl Valentin Gabrielescu (PNȚCD), cu privire la momentul Strasbourg. În legătură cu votul, curiozitatea a constituit-o amânarea pe care o cereau grupurile parlamentare de orientare socialistă și social-democrată. Acestea și-au explicat atitudinea reținută prin aceea că ele sunt mai sensibile la drepturile omului decât creștin-democrații sau conservatorii! Tot în legătură cu votul de la Strasbourg: grupul parlamentar al Bulgariei, format din 6 membri (3 comuniști, 3 democrați) dorea să voteze contra, deoarece, susțineau ei, „doar nu vreți să-i votăm pe comuniștii voștri de la București!”. Colac peste pupăză, delegația bulgară era convinsă (au și ei un Vadim!) că România dorește Cadrilaterul înapoi. Mare ține grădina, Doamne!

„Nici majoritatea, dar nici minoritatea nu se impun prin forță”, sunt cuvintele dlui Tudor Mohora (PSM), față de momentul Moscova. Despre prudența dlui Iliescu în formularea atitudinii sale, dl Mohora spune că este una „normală”, iar balanța va fi înclinată chiar de către

poporul rus. Dl Mohora nu pricepe, însă, de ce, la fiecare strănut al Moscovei, oamenii politici de la București simt nevoia să se lamenteze, mai ales că, după 1958, poporul român putea să-și construiască singur politica! O temă de reflecție!

Partidul Național Liberal, prin dl Crin Ilaiu, este de părere că, în Rusia, „războiul civil a avut loc” și nu putea dura pentru că toată lumea e interesată ca o mare putere nucleară să fie condusă cu fermitate! De acum, spune domnia sa, granița Occidentului se mută la limita estică a României. Bolșevicii nu vor mai avea loc în această parte a Europei, iar Elțin va îndrepta Rusia către capitalism. În concluzie, interesul pentru investiții în București a crescut brusc de 10 zile încoace. „Nu pot să vă spun mai mult, deocamdată. Veți afla...” Presupun că din presă?

În timpul evenimentelor de la Moscova s-a produs un lucru pe care rușii nu-l vor putea uita niciodată: vizita dlui Văcăroiu — spune cu aplomb dl Adrian Severin (PD). Despre telegramele de final, domnia sa afirmă că aveau „un caracter de suspensie”, așa încât dacă tot a ieșit Elțin, i-a fost înmănată acestuia. Vizita dlui Văcăroiu a fost tot un eșec (la fel cu a dlui Coșea la Washington). Era și normal: dl Văcăroiu este șeful executivului unui stat condus de partidul lui Olegi Hasbulatov și Adrian Ruțkoi, încheie domnia sa cuvântul despre politica imorală a PDSR.

MARIA VOICAN

provocat ieșirea din sală a lui C.V. Tudor. Când acesta s-a întors și a luat cuvântul, senatorii UDMR au făcut același gest. Cele două atitudini au stârnit intervenții violente din partea senatorilor. Ce-ar fi zis Bălcescu?

● Constatând că membrii foști NPL sunt considerați oi negre în sânul PNL, iar liderii filialelor încearcă să-i elimine, vicepreședintele partidului, Andrei Chiliman, a ținut să precizeze: „Lupta pentru putere în sânul PNL este o chestiune mărunță, lipsită de importanță...” Așa a fost întotdeauna de când liberalii au devenit o mișcare unitară, omogenă și cu... majoritate (ne)parlamentară.

● Deputatul PDSR Constantin Ivanovici (fost șef de câmin de nefamiliști și de cantină) a organizat la hotelul

Parc din București o masă rotundă, la care viceprimarul Capitalei, Iulian Cretu, a declarat că, la iarnă, municipiul va fi bine aprovizionat. Nu ne îndoiim că cei doi interlocutori, bănuți de matrapazlăcuri, și-au tras proviziile suficiente pentru vremea rece. Cât privește restul populației, să se descurce!

● Prin programul „Bună dimineața, România!”, prezentat la Cotroceni, președintele Ion Iliescu se dorește campion al privatizării. Noul campion a uitat să-l amintească pe autorul programului și promotorul fondului de un milion de dolari, care este ex-directorul ANP, Adrian Severin. Nu ne-ar mira ca, în curând, acesta să fie acuzat de corupție: cine i-a dat banii și în ce scop?

IULIAN COSTANDACHE



● Aflat în pană... executiv, Guvernul își găsește preocupări în cultură. Astfel, după ce a acordat ajutoare nesemnificative categoriilor defavorizate pentru încălzirea locuințelor, Guvernul îi sfătuiește pe alegători să se încălzească în fața statuiilor. S-a aprobat ca statuia Lupoaicei din Piața Dorobanți să fie mutată în Piața Victoriei, o copie a Columnei lui Traian urmează să fie instalată în Piața Romană, iar în Piața Presei, pe soclul rămas vacant al lui Lenin, se va așeza Nicolae Iorga. Nu se spune unde va fi amplasată Flacăra olimpică, singura care încălzește cu adevărat.

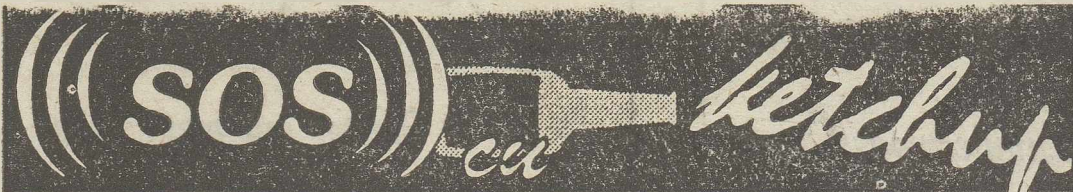
● După ce Senatul a aprobat o Declarație de sprijin pentru Elțin, iar Camera

Deputaților — blocată de majoritatea de stânga — a refuzat să se amestece în „treburile” interne ale Rusiei, iată că acum ambasadorul Moscovei multumeste Convenției Democratice „pentru modul constant și fără echivoc în care CDR a susținut linia politică promovată de Boris Elțin”. Patriotii și democrații mai au în acest timp să trimită scrisori de... consolă lui Ruțkoi și Hasbulatov.

● Aflat într-o sfântă stare de batie, ministrul culturii, Petre Sălcudeanu își descoperă „basic instinct” și o agresează pe o doamnă ofiter de serviciu. Pălmuit, răsunător de soț și fotografiat de presă cu pantalonii desfăcuți, domnia sa declară senin: „Dacă numai una din acuzații

ile din presă ar fi adevărate, aș demisiona imediat. Cer organelor abilitate să cerceteze acest caz”. Vă amintiți de biografiile fabuloase ale scriitorilor americani? Avem și noi cu ce să ne mândrim. Despre autorul „Biblioteca din Alexandria”, toată stima. Despre ministrul culturii, vorba francezului, merde!

● Cerând un moment de reculegere pentru martirii revoluției maghiare de la 1848, senatorul Magyari Lajos a



MIRCEA DINESCU a trimis FLACĂREI,

pentru publicare, demisia sa

Scrisoare către prieteni

Citind demisiile bunilor mei colegi Ana Blandiana și Octavian Paler, am avut revelația demagogiei ca formă a demnității și a demnității ca fruct al demagogiei.

După ce, înși obscuroși și abjecți, luând drept gaj imaculatele dumnealor persoane, au reușit să inflameze vreme de două săptămâni întreaga presă românească, desăvârșind cu voioșie opera calomnioasă dezlănțuită împotriva mea, la numai câteva zile după evenimentele din decembrie 1989, iată că Ana Blandiana și Octavian Paler se retrag din Comitetul Director ca doi ingeri virgini ce-și iau zborul din pridvorul Patriarhiei, jigniți că trece Dinescu pe stradă.

Calamitatea ce s-a abătut asupra României prin faptul că Fundația pentru promovarea literaturii germane în România și Uniunea Scriitorilor au posibilitatea să folosească împreună o tipografie donată de statul german nu-și găsește echivalența decât în calamitatea pipernicită a flotei române.

Tocmai când mă iluzionam că românii sunt profesioniști al nuanței, iată că între gestul aducerii unui dar și un rapț criminal petrecut pe Marea Neagră, o bună parte a jurnalismului dâmbovițean, de la revista „22” până la ziarul „Vremea”, încremeneste în vulgaritate și în sictir.

Ce mi-e că într-un fost spațiu viran, făcând în clipa asta o tipografie a scriitorilor germani și români — și ce mi-e că unde fremătau vapoare falșe acum doar guvizii și mormolocii?!

Aș dori totuși să vă întreb, domnilor colegi, ce ați făcut dumneavoastră în toți acești trei ani pentru Uniunea Scriitorilor? Dacă ați pus în afara legumelor dvs. retorice și altceva pe masa săracă a scriitorilor români?

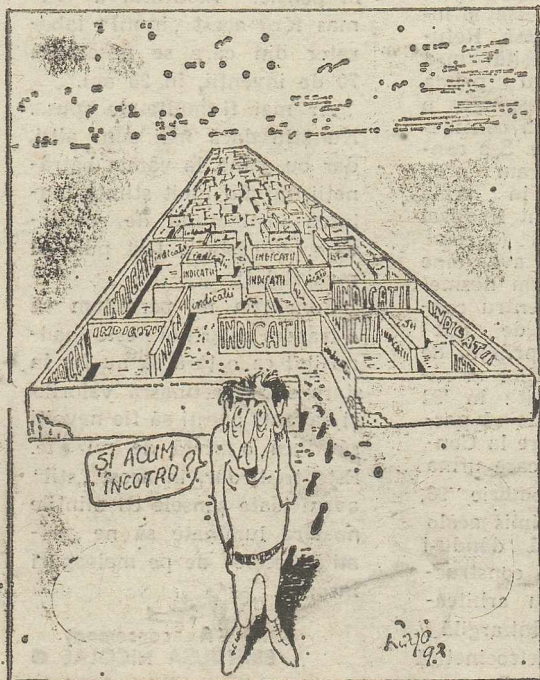
Sper că, pentru prima și ultima oară, dă năvală un mic contabil, dar — n-am ce face — simt nevoia să ne măsurăm faptele, naivitățile și erorile.

Știu că am fost bezmetic, știu că am fost nereușit, dar așa „țigan borât”, așa „trădător și spion”, așa „analfabet și handicapat”, eu măcar am încercat să dau cu capul în zidul puterii, să se știe că, undeva, pe Calea Victoriei, e un soi de orfelinat pentru cei ce țin condeiul în mână.

Pendulând între sanatoriu și circ, eu am reușit măcar să pescuiesc în balta CPUN-ului de odinioară dreptul timbrului literar în valoare de doi lei, când cu doi lei puteai cumpăra o jumătate de franzelă.

N-am auzit, în schimb, în distinsle cепенouri de azi, pe nici unul din colegii noștri senatori și deputați vociferând pentru dreptul la pâine al scriitorului român. Sigur, ei sunt puțini, vreo douăzeci și opt. Eu eram mulți, eram unul singur.

Când, luând de beregată pe un primar din București, am obținut în Centrul Civic cincizeci de apartamente, în care au devenit proprietari trei soferi, patru femei de serviciu și patruzeci și trei de membri ai Uniunii Scriitorilor, care n-aveau unde să doarmă, eram un băiat spirtos, eram gigea, eram cu mentă și fistie.



Când am smuls de la Petre Roman cele două sedii ale Uniunii Scriitorilor, eram delicios, eram Titi Duru al literelor române.

Când am obținut dreptul scriitorilor de a călători cu pașaport de serviciu, dreptul de a obține diurnă în valută, dreptul ca amărătul de scriitor român să beneficieze de o pensie la stat aproape egală cu cea a cenzorilor noștri, eram asfixiat în pupături, eram cel mai mare poet de pe strada mea din Slobozia.

M-am iluzionat că se poate trăi și în grup dintr-o meserie ce se practică în singurătate. Am greșit, recunosc.

Dar m-am bucurat, când pe mine nu m-au mai ținut mușchii, că veniți dvs., atleții conștiinței românești, disidenții noii aurore, și dărâmați vechiul răd de piatră ca să faceți unul mai traic și mai frumos.

Spuneți-mi totuși, dacă ați adus măcar o jumătate de cui la Uniunea Scriitorilor, din turneele dvs. prin Statele Unite și Europa occidentală. Spuneți-mi, rogu-vă, unde e, ca să mă pot spânzura de el cu conștiința împăcată că ați făcut și dvs. ceva pentru această breaslă.

Știu că ați fost victime, știu că ați fost martiri, v-am auzit discursurile în piețele publice, v-am văzut fremătând la televizor, v-am văzut răsfițați pe primele pagini ale jurnalelor occidentale, v-am văzut în preajma Reginei Fabiola, în grădinile ambasadelor, în Orient-expresuri dar spuneți-mi, pentru Dumnezeu, unde ați pus jumătatea aceea de cui?!

Când eram arestat la domiciliu, v-ați jucat leapșa de-a disidenții pe o jumătate de pagină, și ați protestat că m-ați dat afară din partid. Nu din Grecia Antică, domnule Paler, ci din partidul comunist.

Sigur că nu era nici o diferență între a-ți edita o carte în BPT în toamna lui '89 și a sta cu șaipe securiști la ușă. Am dreptate, Ana Blandiana?

Iată că, după trei ani postrevoluționari, în care demagogii profesioniști și demagogii amatori mi-au otrăvit existența, trei ani în care n-am putut să scriu un singur vers, în care a trebuit să renunț la telefon, să nu mai aud mărlăniile și injurăturile de noapte, trei ani în care, despre mama mea aflată în pragul morții, bolnavă de leucemie, se scria, negru pe alb, că e o „vacă cu hemoroizi”, care m-a fâtat în pale în țigănia din Slobozia, trei ani în care copiii mei au fost „progenituri jidano-maghiaro-țigano-sovietice”, trei ani în care socrul mei au fost dați afară de la Universitate, trei ani în care despre soția mea se scria că e o „curvă” pe care reacțiunea maghiară mi-a băgat-o sub plapumă, trei ani în care la hotelul Jilava, la un pahar de whiskey, Postelnicu și Păunescu m-au batjocorit că am fost și eu „un nenorocit fără tenesi în picioare” — iată, deci, pogorâți dvs. acum din cosmosul conștiinței românești ca să studiați mucii de pe batista Desdemonei și să-mi picurați puțină cianură, ca să-mi dea paharul peste margini, fiindcă m-am exilat un an la Berlin și începusem să simt că redevin și eu parcă om și parcă poet.

În loc să judecați cu luciditate drama acestei instituții naționale de cultură, ignorată de statul român, numită Uniunea Scriitorilor, vă intruniți la sedințe, indignați că o jumătate de tipografie nu vă astâmpără apetitul. Luați-o voi toată! Dă-i dracu' de nemți!

Nu sunteți curioși de ce a dat faliment Uniunea Scriitorilor tocmai în lipsa mea. Nu vă interesează afacerile care s-au învălât în jurul gropii lui Eugen Barbu (fie-i țărâna ușoară). Nu știți nimic despre răsplata de a-l fi îngropat la picioarele lui Mihai Eminescu.

Dumneavoastră sunteți simboluri! Dumneavoastră sunteți conștiințe! Dumneavoastră aveți unele îndoieli! Dumneavoastră aveți oarece frisoane de tipografie!

Ca să vă liniștiți, vă depun la picioare în semn de omagiu, demisia mea din postul de Președinte al Uniunii Scriitorilor.

Vă mulțumesc.

Mircea DINESCU

București, 7 octombrie, 1993

Triumful lui Burtă-Verde

După votul de lemn din toamna anului trecut, când ne-am blagoslovit cu guvernul de lemn al Văcăroiei, care ne-a adus în helul în care suntem azi, iată că dracu' își vâra acum coada și într-o zonă mai delicată (la propriu) a societății românești — Uniunea Scriitorilor. Cele trei demisii „la vârf” suvenite zilele trecute — Ana Blandiana, Octavian Paler și Mircea Dinescu — subliniază încă o dată, dacă mai era nevoie, starea de confuzie care domnește în toate sferele vieții noastre publice. Iată că nici viața culturală nu a scăpat de chingile acestui mecanism de sugnamare a valorilor care este „democrația originală” instaurată de regimul Iliescu.

O e iată, în toți acești ani nebuni de după 1989, o insulă de stabilitate a speranțelor noastre, un teritoriu în care spiritul liber și idealurile generatoare erau afirmate în toate ocaziile și în toate formele posibile, a existat în societatea românească un loc în care oportunismul, carerismul, lichelismul nu aveau ca căuta — Uniunea Scriitorilor. Ea grupa, mai ales la nivelul conducerii, dar și în marea masă a membrilor săi, conștiințe exemplare, spirite animate de idealul unei revoluții autentice, personalități puternice, nedispuse la nici un compromis, disidenți adeverați, care n-au postizat cu mai-marul zilei și nu s-au vândut pentru arginții puterii. Oamenii știu, chiar dacă nu dădeau năvală în Calea Victoriei, cu paucăre și ovăși, că Uniunea Scriitorilor este o voce care spune răspicat adevărul despre masca-rada pe care o trăim. Uniunea Scriitorilor a dat ziaristi de excepție, oameni politici, senatori, deputați, care, cu tot handicapul caracteristic indeobște artiștilor în viața politică, au reprezentat jaloane de conduită civică și exemple concrete de libertate și deschidere.

Pentru considerentele de mai sus, oricât ar suna ele de abstract, oricât ar părea că nu sunt decât nobile generalități, scandalul recent din Uniunea Scriitorilor reprezintă o palmă pe care puterea o dă bietei națiuni, sporindu-i deruta și amărăciunea: „Aștia vi-s celebrii disidenți care ni se opun nouă, astea vă sunt reperele, astea vă sunt spiritele care vor să vă-nvețe binele, adevărul și frumosul?!” Aștia, care se ceartă pe-o tipografie?!! la întrebați-i dacă și-au plătit salariile! Păi, vedeți că tot noi suntem mai buni?!” Etc. etc. Această judecată cinică nu poate fi ocolită (și încă n-am citat din România Mare și din Vremea!) și te face să te gândești că lucrurile au fost cu bună știință împinse aici. Regimul care a pus beți în roate Uniunii Scriitorilor, neacordându-i nici un fel de sprijin, jubilează acum.

Nu contează cât de corect sau de incorect a procedat Mircea Dinescu (care, trebuie spus, n-a comis nici-o ilegalitate!), nu contează nici cele 4 milioane cheltuite de US cu tipografia (dar milioanele cheltuite cu restaurarea Casei Grădășanu, dar cele, multe!, risipite prin recepții și protocoale, prin liete de publicării născute moarte, prin vârtejul turistic al scriitorilor care au arătat în lung și-n lat planeta — tot Mircea Dinescu este vinovat?!!). Nu contează nici câtă dreptate au cei care, neputând plăti azi salariile, caută în Mircea Dinescu un țap ispășitor pentru o vină oricum colectivă. Nu contează nici soluțiile științifico-fantastice de salvare a Uniunii prin transformarea ei în anexă de sifonerie sau discotecă — numai o mintă debilă poate înțelege în acest fel cultura! Ceea ce contează este că, într-o aprigă veselie, s-a la cap ideii de independență spirituală și politică. Cei care au făcut-o pot să-și frece acum mâinile, cu satisfacție. Burtă-verzeala se lăstește peste cultura românească, iar idealii din Decembrie sunt boțocorți!

Da, domnule Paler, aveți dreptate să vă fie jenă și să vă fie silă. Și jena și sila vă onorează, acum, dar dacă Uniunea Scriitorilor va trece la remorca puterii sau a cămătarilor, atunci demisia dvs. de astăzi nu va constitui o scuză. Știți, desigur, înfînt mul bine decât mine că morala neinstituționalizată nu este decât o biată preocupare de duminică, fără efecte în viața oamenilor.

Acum, în aceste vremuri de urgie, când ministrul Culturii umblă în chiloți prin minister, este nevoie de un papion adevărat măcar la Uniunea Scriitorilor.

EUGEN CHIROVICI

Nicolae Ulieru nu raportează orice, oricând și oricum

Prezenți luni, 4 octombrie, la lansarea romanului Lady de Winter, (editura OLIMP), am zărit la un moment dat într-o zonă mai obscură a foaierului Teatrului Național, un tip bărbos, cu ochelari fumurii, îmbrăcat într-o ținută sport, care stătea cuminte și urmărea atent ce se întâmplă. Era Nicolae Ulieru, purtător de cuvinte la SRI.



— Ați venit aici din obligații profesionale?

— Nu, am venit în urma invitației primite de la editoarea cărții, doamna Doina Uricariu, o poetă pe care o cunosc demult, o citesc de multă vreme și o apreciez

foarte mult! Sunt aici, subliniez, ca supporter al editoarei și nu al scriitoarei Susan Hill.

— Ați cerut aprobare și ați raportat șefului, ca să știe unde sunteți?

— Nu, nu există asemenea practici la noi în instituție, pentru că disciplina este autoimpusă și eu zic că din această cauză este chiar mai riguroasă decât o disciplină impusă prin metode autoritare și mecanice. Pentru că această disciplină autoimpusă nu-ți dă posibilitatea să greșești decât o dată, a doua oară nu mai există posibilitatea să greșești!

— Înseamnă că dvs. n-ați greșit până acum?

— Cred că da, sau chiar dacă am făcut o greșală, să spunem, am făcut-o poate fără voie și nu cu repercușiuni asupra instituției! Nu mă interesează să-mi mențin locul de muncă, mă interesează instituția pe care, într-un fel, o reprezint!

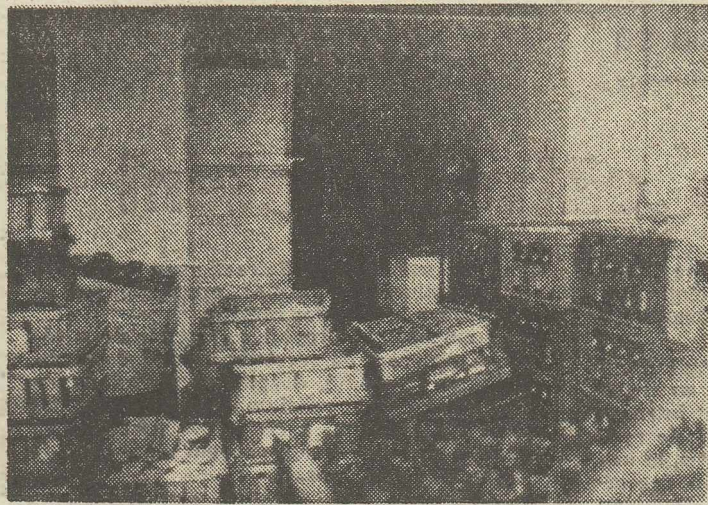
MARIAN GHITEANU
Foto: FLORIN IONIȚĂ

La iarnă nu vom avea ulei, zahăr, oțet, sare, cartofi, ceapă, rădăcinoase și fructe

Toamna anului 1993 nu pare a aduce nimic bun, cel puțin deocamdată, în ce privește starea câmarilor destoinice/ noastre gospodine. Nu intenționăm să le descurajăm și nici nu insinuăm, Doamne fereste, că vom muri de foame la iarnă. Nu, în nici un caz, căci vorba cuiva „mai punem o haină” și o să ne fie tare... cald. Totuși, ne permitem să avertizăm „tovarășele noastre de muncă și viață” că perspectivele sunt sumbre și, dacă ar fi să dăm crezare unui anumit raport ce va ateriza curând pe masa de lucru a Guvernului, există multe... goluri și rămăneri în urmă. Cu ce? Păi, cu stocurile de: ulei, zahăr, oțet, sare, cartofi, fructe, rădăcinoase! Ne informează noul director general al Oficiului pentru Protecția Consumatorilor, având rang de subsecretar de stat, dl Gheor-

ghe Tiplica:

„În urma controalelor efectuate de echipele noastre din organizațiile teritoriale, în perioada 2-10 septembrie în 12 județe și municipiul București, s-a constatat o situație total necorespunzătoare și inadmisibilă. Uleiul, care „doare” foarte tare, lipsește cam de peste tot, mai ales din județele: Botoșani, Brașov, Călărași, Galați, Iași, Ialomița, Olt, Timiș, Vaslui și București. În aceste județe s-au constatat goluri în aprovizionare de 7-30 zile sau 40-70 zile. Necesarul acestui produs ar fi de peste 60.000 tone/trim. IV și, la data controlului, se asigurase o proporție de 8% (asta da realizare!, n.n.). Aceste „rezultate” s-au constatat la comercianți. La producători, au fost „testate” 10 unități, situația fiind: din necesarul de 10.800 tone/



august s-au „adunat” numai... 3.600 tone. (Stimate gospodine, suntem asigurați că recolta de floarea-soarelui din această toamnă ne va scuti de socuri, cel puțin... parțial, dar ce te faci că zacusca se face acum și nu peste două-trei luni, n.n.).

La zahăr (deh, deh... dulce n.n.) pentru luna septembrie se prevăzuse un necesar de 52.500 tone și se asiguraseră cam... 3.000 tone, adică 6%. În toate județele s-au constatat goluri în aprovizionare de circa 60-90 zile. Fabricile

de zahăr, cele 17 controlate, aveau în stoc 1.537 tone (numai!, n.n.) din producția proprie și 10.700 tone din import China, dintre care numai 9.200 tone corespunzătoare calitativ. S-au livrat agenților economici 2.915 tone, dintre care 2.570 tone agenților cu capital de stat. (Să mai îndrăznească cineva să spună că statul încurajează specula. Aș!, n.n.).

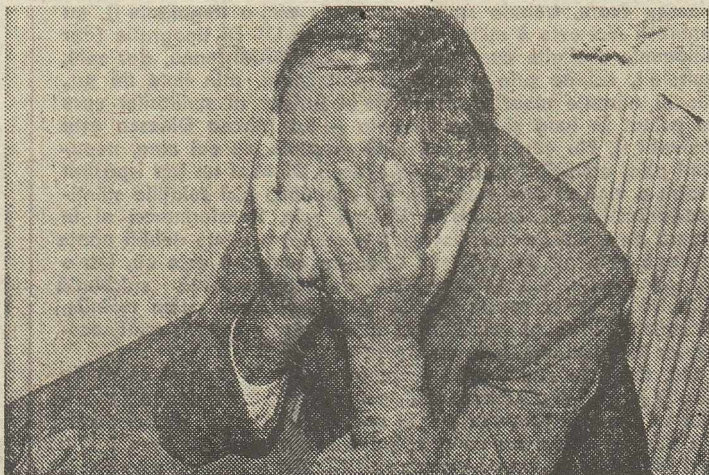
La oțet, cererea populației era asigurată în proporție de 2,2%, adică, din necesarul de 3.410 tone/septembrie s-au a-

sigurat numai 74 tone. (Mărește realizări! Dați zor, tovarăși!, n.n.).

Cinci județe ale țării și Bucureștiul au fost controlate pentru a se constata starea capacităților de depozitare a legumelor și fructelor. Astfel, capacitatea de depozitare la cartofi era asigurată în proporțiile următoare: 63% Constanța, 87% Doj, 17% Timiș. Pe toate județele, capacitatea de depozitare a cartofilor a fost contractată în proporție de 30%. Nici în București situația nu este „strălucită”. Deci, dintr-o capacitate de depozitare de 61.700 tone pentru cartofi, ceapă, fructe și rădăcinoase s-au contractat 7.500 tone, adică 12%.

Aceasta este situația! Să ne obișnuim cu gândul că iar vom apărea interminabilele cozi de tristă amintire, că va înflori specula, că nu ne vom aproviziona în mod decent, că vom muri de foame? Nu cred că românul va mai putea duce și această povară! Domnule, de acord, s-a constatat dezastul, primim asigurări că se vor găsi soluții (mai mult sau mai puțin credibile, realiste), dar trebuie găsiți și vinovații, trebuie să cadă „capete”, să se stabilească responsabilități, să vadă românul că se mișcă ceva, că s-a schimbat ceva. Altfel, credibilitatea Guvernului atâta câtă e, va fi zdruncinată ireversibil!

BRINDUȘA NICOLAE ■



Și-a vândut ochelarii, ca să ajungă la București

Ne-a vizitat la redacție un bărbat sărman, răpus de disperare. Se numește Virgil Sălăvăștru și e din Arad. Nu se știe dacă omul ăsta mai trăiește, în clipa când citiți aceste rânduri. Are 43 de ani și este declarat inapt de muncă, pentru că are plămâni plini de găuri. A lucrat zece ani la Combinatul chimic din Arad, ca operator chimist. În 1983 este pensionat pe caz de boală, dar numai pentru un an. Din an în an a fost consultat, redeclarat inapt de muncă și repensionat. Avea o pensie de 1250 de lei. A avut și familie. Soția l-a părăsit și el o înțelege, pentru că nu putea să stea cu un om bolnav și pe deasupra cu o situație materială precară. Are o fiică de 17 ani, care a preferat să stea cu tatăl ei decât cu mama care umblă de la unul la altul.

„Sunt în București de câteva zile și am ajuns la stadionul de tenis, că se infra gratuit. Era atâtă lume acolo și toți erau fericiți și când mă vedeam pe mine și viața mea mizerabilă, n-am mai putut să stau acolo și am plecat.”

Din 1991 lui Virgil Sălăvăștru nu i se mai acordă pensia, din lipsă de fonduri, deși este în continuare declarat inapt de muncă. Nu i se recunoaște incapacitatea de

muncă. În iunie 1993 este repartizat de către forțele de muncă la Fabrica de cărămidă Arad. Nu este angajat, pentru că analizele medicale arată un om inapt de muncă. Diagnostic: fibro-nodular cavitar stânga. Nu i se acordă nici ajutor de șomaj, fiind trimis la pensionare. De la pensionare e trimis la muncă. S-a angajat să păzească oile la un cioban: „Alergam toată ziua după oi, până ajunsesem să scuip sânge. Ciobanii m-au trimis să-mi văd de sănătate. Mi s-a spus că nu pot să fiu pensionat definitiv decât când o să implinesc 62 de ani.”

Acest om și-a vândut toate lucrurile din casă, ca să aibă din ce trăi. Acum, ca să vină în București, și-a vândut ochelarii de vedere, dioptrie 3,5, pentru 3500 de lei.

A făcut de trei ori greva foamei la Arad și la București și de tot atâtea ori i s-a promis marea cu sarea. Venit la redacția noastră, acest om declară cu disperare în glas, plângând „Nu știu ce să mai fac!”

Oare cine l-ar putea ajuta pe acest om, care a făcut ultima oară 24 de zile de grevă a foamei, după care a vrut să-și dea foc? Poate partidul de guvernământ!

DAN GHEORGHE ■

O victimă a propriilor sale descoperiri

Dl profesor doctor inginer Dinu-Ștefan T. Moraru, membru a cinci academii străine, trăiește singur, uitat de toată lumea

Domnul Dinu Moraru este autor a 70 de invenții brevetate în: România, S.U.A., Japonia, Anglia, Germania, Italia, Franța, Belgia, 27 cărți și 200 comunicări științifice, distinse cu ordinul „Meritul invenției” în grad de ofițer, Belgia (acordat de însuși Regele Baudouin); membru de onoare pe viață al „Camerei sindicale a Inventatorilor elvețieni” (CHASSI), 1983, membru „Honoris causa” al „Academiei Italia”, 1980; premiul „Cultural mondial”, 1984; premiul „Europa”, 1985; premiul „Centaurul de Aur”, Italia, 1988; premiul „Oscar” al Italiei, 1985, pentru film documentar științific; expert UNESCO, ICOM, ICOMOS; membru al comisiei de experți UNESCO pentru salvarea Florenței și Veneției; prof. univ. UNESCO; prof. univ. itinerant la Institutul Royal du Patrimoine Artistique-Bruxelles; membru de onoare al Confederației Internaționale a Ordinului Artiștilor, 1984; Maestro Academico Bedriacensae. Acest bărbat de excepție astăzi trăiește în București dintr-o pensie de mizerie. De fapt, întreaga-i viață este un lung șir de „împliniri neîmplinite”.

Cea mai recentă reușită a tuturor celor care și-au făcut un titlu de glorie din a pune bețe în roate: în anul 1988, am înregistrat la OSIM o invenție pentru impermeabilizarea pământului pe care o experimentasem cu succes la Craiova. Titular de brevet a fost, prin propria mea opțiune, Institutul de Proiectări din Arad. Inițial, INCERC (unde lucram ca șef al laboratorului de „combaterea umidității și



consolidării în construcții”) dăduse un aviz favorabil ca, apoi, să revină asupra deciziei. OSIM-ul s-a asociat și invenția a fost respinsă. Refuzul invenției ca greșită m-a revoltat. Era pentru prima dată când mi se respingea o invenție, ceea ce am considerat-o drept blamare. S-a contat pe faptul că eram grav bolnav, spitalizat în urma unui dubios accident finalizat cu o fractură „urâtă” (decembrie '89, n.n.) și nu avea cine protesta. Când m-am dezmeticit, termenele pentru contestații trecuseră de mult! Trebuia să aștept prilejul de a da o lecție proștilor și răilor. Ocazia s-a ivit: în '92 am primit o invitație să particip cu o comunicare la Congresul TERRA '93, care urma să se țină în octombrie '93, la Lisabona. Am trimis acolo invenția respectivă dându-i titlul: Consolidarea construcțiilor istorice și/sau arhitecturale din pământ/argilă / prin injectarea electrocinetică

cu o soluție de var-bentonită-uree”. Invenția a fost acceptată pentru tipărire și eu sunt așteptat la dezbateri! M-am bucurat, proștii și răii erau compromiși! Ce folos? Pentru un pensionar chinuit, care nu are nici măcar pașaport, este imposibil. Poate, prin vreo minune cerească, se va lvi un SPONSOR!

Ce să vă mai spun? Gum mi s-a desființat laboratorul pe care îl conduceam pentru realizarea unei fastuoase săli de primire prezidențiale cu ocazia „vizitei de lucru” a lui Ceaușescu din primăvara lui '89? De supărare am făcut, atunci, al treilea spasm cerebral, care m-a „condus” direct la pensie. Institutul a rămas fără acest „inutil” laborator din care se născuseră 70 de invenții, în 25 ani.

Ar mai fi multe de spus... Nu știu dacă mai sunt alții, dar eu, până la vârsta bătrâneții, mi-am iubit știința înaintea instinctului de conservare. Acesta a fost punctul meu slab!

Concluzia ne permitem să o tragem chiar noi: este inadmisibil ca o țară să nu fie în stare să-și prețuiască valorile și savanți onești să fie nevoiți să ducă o viață de mizerie. Este trist, dar, în acest „stil” avem toate șansele ca mințile noastre luminate să ne „trimită bezele” de pe meleaguri însoțite.

A consemnat
BRINDUȘA NICOLAE ■

În România, țară producătoare de țiței, se stă la coadă la benzină. De ce? În România, țară cu o industrie petrochimică, modernă, calitatea benzinei lasă de dorit. De ce?

La aceste întrebări, pe care cetățeanul și le pune zi de zi, factorii de decizie răspund în doi peri. Se afirmă, contrar evidenței, că avem combustibil suficient și cu cifră octanică ridicată!

România nu mai este o țară bogată în petrol

Specialiștii „RAFIROM” (societate comercială tip holding, înființată prin H.G. nr. 114/1991, ce cuprinde 24 societăți asociate din industria de rafinării și petrochimie) ne informează că România a fost o mare producătoare de țiței în anii '30-'40, dar rezervele naturale aproape s-au epuizat și că, în prezent, producția românească de țiței nu depășește 6-8 milioane tone anual. Consumul este de circa 16 milioane tone pe an, deci se înțelege că, de fapt, România este o țară importatoare de țiței. Mai concret, pentru asigurarea nivelurilor de con-

sum se estimează o creștere a cantității totale de țiței, supusă prelucrării, de la 18 milioane tone/an în '94 la circa 25 milioane tone/an în anul 2000, dintre care din import 11,6 milioane tone/an în '94, respectiv 19 milioane tone în 2000. Se mai subînțelege că petrolul fiind un produs strategic, Guvernul se preocupă de asigurarea rezervelor valutare pentru aceste importuri și, de asemenea, țițeiul se prelucurează sub girul Guvernului și se distribuie conform necesităților stringente ale economiei: RENEL, agricultură, transporturi etc.

Cozile de așteptare sunt nelipsite din peisajul rutier



De ce sunt cozile la benzină? De fapt, în viziunea factorilor de răspundere, acestea există doar în imaginația înfierbântată a noastră: „Vă asigurăm că stocurile actuale de benzină din depozite și rafinării sunt suficiente. Pentru luna septembrie, cantitatea de benzină repartizată pentru livrarea la fondul pieței este de 100 000 tone pentru întreaga țară, deci, afirm că suntem în stare să satisfacem 100% cererea pieței” — ne informează dna ec. Ioana Tîrlea, director comercial al hol-

dingului „PECO” S.A. Pentru cozile bucureștene primim explicații de la dl ec. Alexandru Tîrlea, director comercial la „COMPETROL” S.A.: „În ultimii doi ani, consumul de benzină s-a dublat, ajungând, astăzi, la 900-1000 tone. Numai în luna septembrie, am livrat la fondul pieței o cotă de circa 19 000 tone, cu 25% mai mult față de anul '91. Să știți că Bucureștiul susține circa jumătate în consumul întregii țări”.

Cu benzină românească, motoarele mașinilor străine dau rateuri



Soluția este 1000 lei litrul de benzină

Când vor apărea și la noi benzinării ultramoderne, fără nelipsite... „cozi” autohtone? Răspunsul îl primim de la specialiștii „RAFIROM”: „Singura soluție este ca benzina să se scumpească, adică prețul ei să reflecte paritatea leu-dolar (parcă salariile noastre o reflectă — n.n.). Atunci când litrul va costa 1000 lei să vedeți cum se vor stărpi tendințele stocomanice și, mai ales, „exportul” ilegal de benzină. Aceasta este situația în Ungaria (80-90 cenți litru), în Germania (1-1,1 mărci litru) și în toate celelalte țări. Deci, vă repet, în România, benzina este foarte ieftină. Această politică guvernamentală de a susține de la buget diferențele de preț pune, practic, pe butuci industria petrochimică ro-

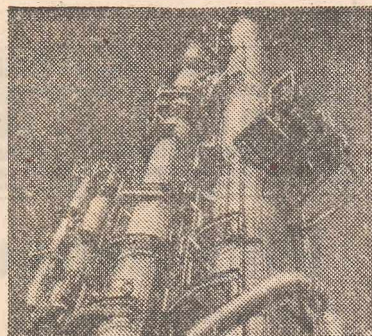
mânească. Chiar și țițeiul extras din țară are un preț similar sau foarte apropiat de cel din import, căci extragerea acestuia înglobează o cantitate imensă de muncă tocmai datorită rezervelor secătuite. Cine, însă, își poate asuma un preț de 1 000 lei litrul?”

Rafinăriile românești ruginesc

Situația rafinăriilor românești ne este... descrisă de specialiștii „RAFIROM”: la sfârșitul anului 1992, capacitatea de prelucrare a țițeiului în cele 10 rafinării existente (a unsprezecea „LUBRIFIN” S.A. nu procesează țiței) totalizează 34 milioane tone pe an, din care, în prezent, sunt alimentate cu țiței 10 rafinării pe câte un singur modul de prelucrare, preliminarându-se a se

„De când funcționează pe benzină românească, mașina mea este ca o nouă... rablă, motorul „toarce” lin... rateuri”, se plânge șoferul din imagine, și ca el sunt desigur alții. Trist este că toată lumea se plânge dar nimeni nu reclamă! În ultimii ani, la oficiile județene pentru protecția consumatorilor, s-a înregistrat o unică (!) reclamație vizând probabilul caracter acid al benzinei, dar și aceasta este, momentan, în curs de soluționare și nu se știe, încă, verdictul laboratorului. De aceea, trebuie să credem specialiștii „RAFIROM” care afirmă: „prin programul de calitate și de protecție a mediului adoptat, se prevede ca benzinele auto să fie de tip „Premium” fără plumb (ridică cifra octanică, n.n.), cu mai puțin benzen și arome. Acest lucru va fi posibil prin înlocuirea unor tehnologii uzate moral, înlocuirea unor utilaje și echipamente neperformante etc.”.

prelucra circa 13,7-14 milioane tone în acest an. Dintre aceste rafinării, cinci sunt mari și moderne, restul fiind mai vechi, cu un grad de complexitate mai redus, cu unele instalații cu tehnologie și echipamente învechite, care prelucurează țițeiul românesc cu conținut redus de sulf. În cazul celor cinci rafinării mari, se va păstra în funcțiune acel unic flux lucrând la peste 80% din capacitatea nominală. Celelalte instalații vor fi oprite, izolate energetic, conservate



sau dezafectate. 96% din capacitatea de prelucrare se va concentra în aceste cinci rafinării mari. După 1995, vor fi scoase din funcțiune capacități de distilare de 16 milioane tone/an și capacități de reformare, cracare etc., în total de 3,5 milioane tone/an. Programul de modernizare a sectorului de prelucrare totalizează un volum de investiții de 530 milioane dolari, din care 82,9% pentru rafinăriile mari. Marile re-tehnologizări vor demara începând cu anul 1995.”

În ultimii ani, au fost desființate 30 de benzinării

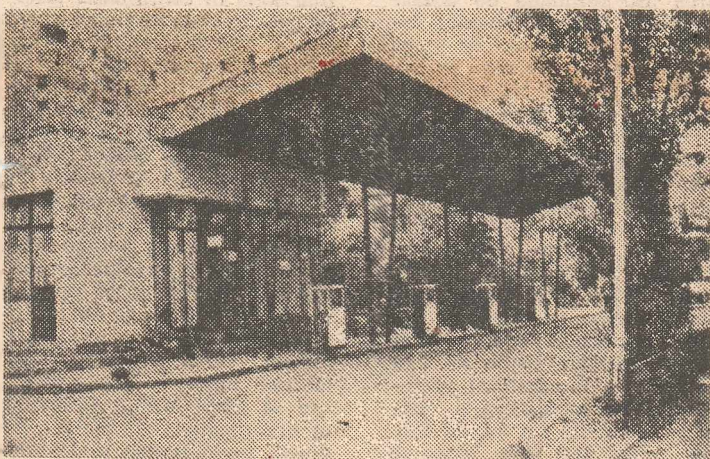
De ce, în condițiile unei cereri în continuă creștere, există benzinării închise? Răspunde tot dl Tîrlea, director comercial la „COMPETROL”: „În capitală au fost desființate circa 30 stații de livrare benzină, astfel că, în prezent, posedăm 58 benzinării, dintre care: 16 lucrează în trei schimburi, 24 în două schimburi și restul într-un unic schimb. Acestea sunt posibilitățile noastre tehnice și considerăm că sunt suficiente în prezent. Ofiul nostru este că dl primar general Crin Ha-

laicu ne ignoră complet, în sensul că, documentațiile noastre pentru 30 stații noi îl lasă... rece, obligându-ne, astfel, să procedăm la modernizarea celor existente ceea ce, din punct de vedere financiar, este același lucru...”

În loc de concluzie

Toate acestea sunt, de fapt, scuzele, motivațiile, explicațiile celor implicați în „circuitul” românesc al benzinei. Ele, chiar dacă oferă o variantă de răspuns cetățeanului de rând, nu oferă încă soluția, cozile de așteptare și calitatea „ciudată” a benzinei noastre rămânând obsesiile de toate zilele ale „fericiților” posessori de autoturisme (pe benzină).

BRANDUȘA NICOLAE ■ Fotografii de ELENA GHERA ■



Domnul Tîrlea nu ne spune de ce chiar în stațiile PECO existente nu găsim benzină

Elțan și Transnistria

La sfârșitul săptămânii trecute, Mircea Snegur i-a trimis lui Boris Elțan un fel de petiție în care arată că intrucât el, președintele de la Chișinău, și Chișinăul în ansamblul său au fost în timpul ambelor puciuri procomuniste de la Moscova în mod clar alături de „forțele democratice”, de „adeptii reformei”, adică au fost cu tabăra elțanistă, pe de o parte, și din fiind că separatiștii procomuniști de la Tiraspol au fost tot atât de limpede cu tabăra adversă, a puciștilor, pe de altă parte, Rusia să sprijine Moldova în rezolvarea problemei transnistriene, în sensul restabilirii suveranității Chișinăului asupra „raioanelor moldovenești de la răsărit de Nistru”.

Că Mircea Snegur și al lui au fost de partea lui Elțan și când cu puciul din august 1991, și când cu acela din octombrie 1993 e adevărat. Dar așa s-a întâmplat cu liderii tuturor fostelor republici sovietice. Și mai mult decât atât, ceilalți n-aveau lezată de gât o piatră de moară numită Transnistria. Prin urmare, atitudinea lui Snegur n-a fost nici cel singular de curaj, nici genială inspirație, ci pur și simplu singurul mod rațional de a acționa. Însă e de presupus că Snegur nu are naivitatea să creadă că va fi răsplătit deoarece a fost băut bun, că venind acum la curtea muscalului cu rogoșina în cap și cu jalba în proșap va putea să obțină de la Vodă Boris câștig de cauză în problema transnistriană numai pentru că are dreptate. Domnitorul din cartea lui Filimon a făcut, în împrejurări similare, dreptate țărănilor nu din cauză că țărăni aveau dreptate — puteau ei s-o aibă de o mie de ori și tot degeaba —, ci fiindcă el, domnitorul, avea în acel moment interesul să facă dreptate, îi convenea, dădea bine. Stau oare lucrurile la fel cu Elțan față cu jalba lui Snegur?

Pentru tot ce s-a întâmplat în Transnistria și cu Transnistria în intervalul dintre cele două puciuri moscovite, Elțan și elțaniștii vor căuta, cu siguranță, să arunce pisica moartă în dărite grădini. În realitate, nu în toate problemele polul puterii reprezentat de Elțan și cel reprezentat de tandemul Rutkoi — Hazbulatov erau în dezacord. Refacerea imperiului, indiferent sub ce formă și sub ce nume, a fost un obiectiv comun. Dar, desigur, pentru a poza în „progresist”, Elțan a putut folosi grupul Rutkoi — Hazbulatov drept berbece de spart zidurile, mână de scos din foc castanele, țap ispășitor, cal de bătaie și paravan.

Acum, că paravanul nu mai există, e de determinat cum va naviga Elțan în apele transnistriene. La o lege dreaptă, Lebed, ca acolit al lui Rutkoi, ar trebui destituit imediat. La o lege dreaptă, Smirnov, ca reprezentant important al reacțiunii anti-elțaniste, ca șef de regim comunist ilegal și ca susținător deschis și activ al ambelor puciuri de la Moscova ar trebui arestat și deferit justiției, împreună cu toată șleahita lui. În sfârșit, la o lege dreaptă, armata a 14-a ar trebui retrasă fără întârziere din Tiraspol, dându-se astfel posibilitatea revenirii Transnistriei sub jurisdicția, sub autoritatea și sub administrația Chișinăului. Dar toate acestea ar însemna încorporarea de-a-adevărațea a Transnistriei în Republica Moldova. Este tocmai ceea ce dorește (și cerșeste prin jalba lui) Chișinăul și ceea ce nu vrea cu nici un chip Moscova.

Nu fiindcă Rusia ar avea intenția să înfrângă cu adevărat o „Republică Nistrenă” independentă drept cap de pod al Rusiei la porțile Europei. Un astfel de stat ar fi neviabil, și nu doar pentru că populația este preponderent românească ci pentru puținătatea teritoriului. Rusia vrea deci un cap de pod mai mare, mai solid: Basarabia. De aceea, bătaia Moscovei către Basarabia este: de a o împiedica să revină la patria-mamă, România, și de a o ține perpetuu în sfera moscovită de influență și de interese. Concret, acum, ca prim-pas, s-o bage în C.S.I. (după scenariul deja dat în lucrare în cazul Georgiei: lui Șevardnadze i s-a spus că Moscova îl va sprijini în problema abhază dacă Georgia intră în C.S.I.). În atingerea de către Kremlin a acestui (prim) țel (Basarabia în C.S.I.), Transnistria este instrumentul de șantaj, mijlocul prin care Rusia vrea să supună Republica Moldova și s-o țină sub ascultare. Având acestea în vedere, e de așteptat ca Elțan să recurgă, în Transnistria, la unele operații cosmetice, cum ar fi înlocuirea lui Lebed și înlăturarea lui Smirnov, dar va păstra intactă Transnistria drept cui al lui Peștelea pentru Basarabia.

ION D. GOIA

TURNUL BABEL

Ping-pongul nuclear

Cea de a 39-a EXPERIENȚĂ NUCLEARĂ CHINEZĂ, intervenită într-o perioadă când marile puteri militare sunt în plină „vacanță”, a provocat reacții în lanț. Răsposta cea mai clară a dat-o Bill Clinton, care a afirmat că, în asemenea circumstanțe, SUA va trece imediat la reluarea competiției. După 48 de ore de chibzuință, China a transmis restului lumii un mesaj din care rezultă că nu ea, ci marile puteri sunt vinovate. Pentru că au o panoplie uriașă, pentru că au perfecționat la maximum tehnologia de luptă nucleară, pentru că nu au pus la punct un tratat de interdicție a experiențelor, pentru că... ■■ Rugat de fotografi care imortalizau scena întâlnirii, la Cairo, dintre ARAFAT și RABIN, să-și strângă mâinile, premierul israelian a replicat prompt și surprinzător: „Nici

vorbă!”. Ceea ce a fost posibil la Washington se dovedește strict inoportun în Orientul Mijlociu. Totuși, cei doi lideri s-au declarat satisfăcuți de mersul tratativelor. ■■ Bătutul pasului pe loc în problema BOSNIEI-HERZEGOVINA fertilizează nu numai adâncirea conflictelor cristalizate până acum, dar și amplificarea altora rămase în fază potențială. ■■ Intre Croația și republica autoproclamată Kraina se configurează un război în toată regula. Guvernul sârbilor din Kraina a anunțat că nu va negocia niciodată cu Croația pe baza unei rezoluții a Consiliului de Securitate. În schimb, „se va lupta până la capăt”. ■■ După reacția evazivă a Occidentului față de scrisoarea adresată de ELȚIN SUA, Marii Britanii, Germaniei și Franței, în care președintele

Și Pakistanul

are „doamnă de fier”

Benazir Bhutto

Ofensiva politică feminină din 1993 continuă. După Canada și Turcia, a venit la rând Pakistanul — alegerile de săptămâna trecută din această țară au dat câștig de cauză Partidului Poporului din Pakistan (P.P.P.), condus de dna Benazir Bhutto. Și astfel, această femeie frumoasă, în vârstă de 40 de ani, inteligentă, cultivată, scolară mult prin străinătăți, dar cam dură, inflexibilă, revine (într-o țară islamică, unde, prin tradiție, bărbații sunt totul și fac politica, iar femeile mai umblă încă cu feregea) pentru a doua oară, după o perioadă de mazilire, la putere. Dintre femei, doar Indira Ghandi, în India, a mai izbutit o astfel de performanță.

Benazir Bhutto este fiica lui Zulfikar Ali Bhutto, fost președinte și premier al Pakistanului, executat în aprilie 1979. Și-a făcut studiile în S.U.A., la Harvard, și în Anglia, la Oxford.



Întoarsă în țară după moartea tatălui ei, este de mai multe ori arestată și înmănușată. Luând conducerea Partidului Poporului, câștigă alegerile din 1988 și devine prim-ministru, funcție din care va fi înlăturată în 1990. Continuă să se bată și își ia acum revanșa.

Autoare a cărții autobiografice *Fiica puterii*, Benazir Bhutto este căsătorită și are doi copii. (I.D.G.).

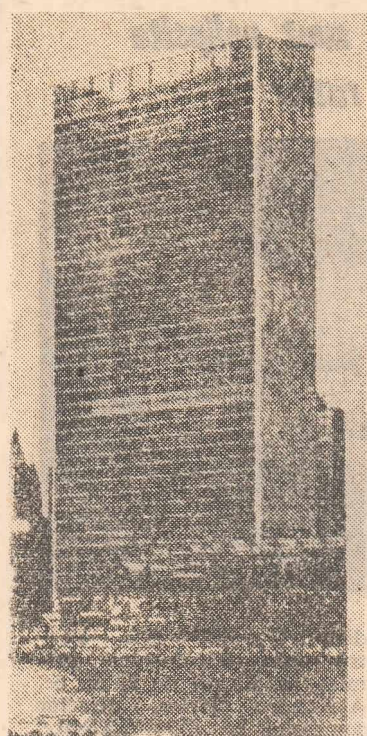
Costul ridicat al păcii

ONU este în pragul falimentului

• Organizația Națiunilor Unite se confruntă cu mari dificultăți financiare • Va fi război din lipsă de fonduri pentru a impune pacea?

În fiecare zi, mass-media informează despre activitatea diferitelor organisme ale O.N.U. sau despre acțiunile forțelor O.N.U. în cutare sau cutare țară, dar foarte rar arată și de unde Națiunile Unite își procură banii. Vag, oamenii știu că fiecare țară cotizează pentru strângerea fondurilor necesare. Mai puțin știu ei despre rău-plăticiile cotizațiilor către O.N.U. și despre situația financiară precară a organizației. Aflăm câte ceva din *Le Monde*, de unde publicăm informațiile de mai jos.

Acum, când este cel mai mult solicitată — scrie ziarul francez — O.N.U. este gata să dea faliment: cu rezervele complet epuizate, lipsită a. proape de lichidități, ea trăiește de azi pe mâine. Secretarul general al O.N.U. a denunțat personal această „situație fără precedent, intolerabilă”. El a făcut apel la statele mem-



bre „să-și asume obligațiile financiare”. În fine, l-a numit pe Mohamed Ali Niazî în fruntea comisiei pentru anchetarea cazurilor de corupție, fraude și alte malversări. Un demers cu totul neobișnuit: Boutros Ghali le-a scris recent șefilor de stat și de guvern din țările membre ale Consiliului de Securitate și miniștrilor de externe din țările nemembre ale Consiliului pentru a le informa de gravitatea situației. O.N.U., care are nevoie lunar, de circa 310 milioane de dolari pentru a finanța bugetul ordinar și operațiunile de menținere a păcii, nu avea în casa de bani decât 357 milioane de dolari adică ceva mai puțin decât necesarul pe o lună, în timp ce arieratele (contribuțiile restante) depășeau 2,2 miliarde de dolari, din care jumătate numai pentru operațiunile militare, din Somalia până în Cambodgia trecând prin fosta Iugoslavia. Multă vreme considerată cel mai important debitor al O.N.U. Statele Unite au fost depășite — la capitolul operațiunilor de menținere a păcii — de peste un an, de Rusia. Acum trei luni, Moscova datora Națiunilor Unite 418 milioane de dolari, iar Wa-

shingtonul — 321.

În continuare, *Le Monde* arată că problema financiară a Națiunilor Unite devine pe an ce trece tot mai gravă, intrucât nu mai este posibil să se mai ia bani din anumite rezerve, precum fondul de rulment sau fondul de demarare a operațiunilor de menținere a păcii. Toate aceste bugete-anexă sunt secătuite, din cauza tocmai a numeroaselor puncte fierbinți de pe glob cărora forțele O.N.U. au trebuit să le facă față.

Având în vedere situația creată, Boutros Ghali a adoptat câteva măsuri „severe și impopulare” de economii. Astfel, ședințele Consiliului de Securitate și ale Adunării Generale vor fi mai puțin numeroase. Nu vor mai fi ședințe peste ora 18 în zilele de lucru; de asemenea nu se vor mai ține ședințe în timpul week-end-urilor. În plus, procesele verbale, al căror tiraj va fi redus, nu vor mai fi de acum înainte redactate decât în engleză și franceză, singurele limbi de lucru ale secretariatului O.N.U. Vor fi limitate ca număr călătoriile oficiale și recurgerea la consultații externe, precum și la personalul temporar. Dacă statele membre — doar 10 din 184 sunt la zi cu plata contribuțiilor lor — nu vor să țină seama de avertismentele organizației până la sfârșitul anului, secretarul general al O.N.U. a declarat că va fi constrâns să propună „remanieri majore” pentru a păstra organizația mondială să poată funcționa în continuare. Acesta este, conchide ziarul menționat, prețul păcii.

Observând în treacăt că și pe la O.N.U. bântuie fraudele, corupția și „alte malversări” ne întrebăm: ce s-ar întâmpla totuși dacă O.N.U. ar da faliment? Ar izbucni pe glob războaie multe sau chiar un război mondial din lipsa banilor necesari pentru a-l împiedica? O nădejde ar consta în faptul că pacea pe glob nu depinde doar de intervenția O.N.U. ci și de mulți alți factori. Însă, până una-alta, tot mai bine-î ca țările membre să evite crăhul financiar al organizației mondiale. Ar dormi toată lumea mai liniștită.

ION D. GOIA

Erich Honecker își scrie memoriile

O fotografie recentă a celui ce a fost secretarul general al partidului comunist din RDG. Erich Honecker trăiește în Chile, unde, între altele, își dictează memoriile soției sale, Margot. A părăsit spitalul deoarece — avea să declare — dorește să-și sfârșească zilele acasă. Starea sănătății sale s-a înrăutățit, obligându-l să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în pat. El speră totuși ca boala (cancer la stomac) să-l lase răgazul de a-și vedea volumul de amintiri tipărit.



Amurgul mastodontoilor

Se va destrăma China?

• Moartea lui Deng va zgudui imperiul galben comunist

Pentru că Deng Xiaoping are 89 de ani, în cercurile politice chineze și peste hotare se exprimă preocuparea pentru ceea ce va fi după moartea lui și neliniștea că ar putea să fie rău. Academia de științe din China a editat chiar un raport confidențial, pe care l-a distribuit principalilor responsabili guvernamentali și legistatori, în care avertizează că după moartea lui Deng, din cauza slăbirii controlului economic al Beijingului asupra provinciilor, în China ar putea apărea tulburări serioase, s-ar putea chiar produce dezmembrarea țării. Îngrijorarea și avertismentul se bazează pe prezumția că o personalitate politică de un asemenea calibru, un monument, a constituit singurul liant pentru unitatea țării (forțe politice, regiuni, naționalități etc.) și că dispariția ei va duce la haos, cum a fost în Iugoslavia după moartea lui Tito. Așa să fie, oare?

De-a lungul mileniilor, s-a întâmplat ca dispariția unor conducători de mare forță să ducă la declinul unui imperiu (Nabucodonosor, Alexandru Macedon, Timur Lenk și alții), dar regula nu mai este valabilă în prezent. Acum, soarta unei țări nu mai e în întregime dependentă de o persoană, ea este dependentă mai ales de mersul istoriei. A murit Stalin și statul sovietic nu s-a descompus — nu venise încă vremea; a murit Tito și Iugoslavia (contrar părerii unora, inclusiv a acelor care se tem de un dezastru în China) nu s-a destrămat — de asemenea, nu venise vremea; și una și alta s-au prăbușit abia după ce Cronos a clipit din gene, semn de cale liberă. A fost exact la fel și în China, după moartea lui Mao Ze long. S-a găsit un urmaș și



el a fost Deng. China a rămas întreagă, vie și nevătămată. Cum va fi după dispariția lui Deng? Se va mai găsi un înlocuitor pe măsură?

Nu că n-ai mai fi nici un chinez capabil să joace rolul de Buddha, de monstru sacru, dacă s-ar mai putea așa ceva în zilele noastre. Sunt destui. Dar vremurile n-o mai permit. Cei care sunt încă în viață (Kim Ir Sen, Fidel Castro, Deng Xiaoping însuși) sunt suportați fiindcă au apucat să se facă mastodontoii în alte timpuri. Dacă însă ar mai apărea cineva la sfârșit de mileniu 2 cu astfel de veleități, ar râde de el și l-ar huidui până și boșimanii și hotenții. Nu se mai poate. Legea (nescrisă și mult evocată pe vremea bolșevismului) este nu doar un om potrivit la locul potrivit, ci și om potrivit la timp potrivit. Or, timpul mastodontoilor politici, al „părinților națiunii”, fără de care țara se prăpădește, a trecut. Dacă omul se va fi tras din maimuță, asta s-a întâmplat de mult, astăzi așa ceva nu se mai petrece. Cu mastodontoii politici e la fel.

Așa stând lucrurile, pentru chinezi nu-i decât o singură soluție: să învețe de la occidentali nu numai cum se fac banii, ci și cum se poate conduce în chip democratic o țară. Numai astfel se poate evita ca moartea lui Deng Xiaoping să provoace seisme care să sfărâme China.

ION D. GOIA

Înapoi la echilibrul terorii?

Câteva decenii, lucrurile au fost clare: sovieticii și americanii s-au înarmat până la cer, asigurând cea mai costisitoare pace inventată vreodată. Pericolul anihilării reciproce era atât de mare, încât teroarea a născut echilibru, iar echilibrul o perfectă nonbelligerantă între lădrii antagoniști, dar și între cele două echipe politice și militare care se aflau în spatele lor. Războaiele care s-au consumat, totuși — multe și mărunte — aveau un caracter limitat, de tatonare reciprocă și erau menținute, prin consensul terorii, în fașă. Odată cu năruirea lagărului socialist, Estul s-a apucat de războaie pe cont propriu, iar Vestul, având N.A.T.O. intact, s-a trezit că gestionează teoretic crizele din tabăra vechiului adversar.

Cazul Bosniei-Herțegovina este elocvent și alarmant, după negocieri interminabile și infructuoase. Un prim calcul al alternativei de intervenție a trupelor nord-atlantice cu un efectiv de 50.000 de combatanți arată că pen-

tru un an chitanța unei asemenea operațiuni s-ar ridica la cifra deloc modestă de 4 miliarde de dolari! N.A.T.O. nu dispune de un asemenea fond. O.N.U. este mai săracă și, în plus, este grevată de participarea, mai mult sau mai puțin eficientă, a 14 operațiuni de menținere a păcii pe o „hartă a încordării” în continuă extindere. În asemenea circumstanțe, harta Europei (și nu numai a acestei zone) riscă să intre într-un marasm politic de proporții incalculabile.

Sfârșitul entuziast al echilibrului terorii a produs monștri în serie: nici Estul și nici, mai ales, Vestul nu au perceput la valoarea reală că o dezarticulare geopolitică trebuie înlocuită imediat cu articularea unui nou sistem, viabil. Terenul viran rămas, mișcător și exploziv, poate costa mai mult decât înarmarea... „pașnică” de odinioară. Cum va fi construit și care va fi echilibrul lumii de mâine?

RADU BUDEANU

Un fenomen tulburător

Amsterdam, capitală europeană a drogurilor

• În restaurante se consumă până și prăjituri cu hașiș

Pentru tinerii occidentali, Amsterdamul este orașul hașișului, locul unde te poți droga liniștit.

În 1978, olandezii au legalizat consumul de droguri ușoare. O „zonă de toleranță” de 30 de grame poate fi consumată prin lege în fiecare restaurant sau cafenea din Olanda. Dar stocurile multor cafenele din Amsterdam depășesc cu mult limita permisă de lege. Comerțul cu hașiș a

devenit una dintre cele mai profitabile afaceri.

Criminalitatea legată de droguri este înnebunitoare pentru poliția Amsterdamului, care își sporește mereu rândurile. Aparent inutil; în acest oraș olandez numărul celor implicați în afacerile cu droguri este de cel puțin 10 ori mai mare.

În lumea drogurilor este absolut necesar să faci diferență între consumatorii „serioși” de heroină și micii consumatori ocazionali. Aceștia din urmă, cei mai mulți străini, sunt îndrumați în Amsterdam de un Ghid, care se găsește la Oficiul de turism al orașului. În această micuță carte albastră sunt menționate toate cafenelele disponibile, fiecare cu prețurile și ambianța lor. Orientalismul anilor '70 este departe. Muzica indiană și ambianța folclorică sub auspiciile cărora a început cariera de oraș al drogurilor au fost înlocuite cu muzica reggae, sau chiar cu cea... clasică! Cafenelele cu droguri au o clientelă eterogenă: studenți, cadre superioare, burghezi, hipioți la sfârșitul carierei. Restaurante specializate au în meniu până și prăjituri cu hașiș!

În Olanda există peste un milion de consumatori de droguri. Ultima lor mândrie este cultivarea în sere personale a drogurilor. Există și magazine specializate, care furnizează materialele necesare unei mici producții de droguri.

Toți cei implicați în aceste profitabile afaceri se tem, însă, de consecințele tratatului de la Maastricht, care va obliga Olanda să-și alinieze legislația în materie de droguri. Va fi acesta sfârșitul „carrierei” Amsterdamului în calitate de capitală europeană a drogurilor?

MARIA ANTONESCU

Surpriză

Occidentalii se consideră nefericiți

• Dă-ne nouă, Doamne, nefericirea lor!

Fiindcă ei n-au stat zile și nopți la cozi kilometrice pentru un pachet de gheare și copile, fiindcă n-au suflat în pumni, țarna (și acasă, și la slujbă), pentru că n-au mâncat salam eu soia, fiindcă n-au călătorit în trenuri „fantomă”, înghețate și complet fără lumină, pentru că n-au fost silțiți, pe deasupra, ca o incununaire a tuturor acestor mizerii și a multor altora, să strige în gura mare că nu mai pot de bine și să înalte osanale preînțeleptului și preaiubitului conducător, noi, trăitorii în răposatul lagăr socialist, am considerat pe occidentali — și înainte de 1989 și după — fericiți.

Să-l luăm, de pildă, pe germani. Iată ce scrie despre ei revista americană Time: „Pentru cei mai puțin norocoși, germanii trăiesc într-un paradis. Ei au realizat miracolul productivității și veniturilor mari cu cele mai puține ore de muncă. Adoră timpul liber și le place să-și petreacă în special în stațiuni de vacanță. Ei fac cumpărături cu frenezie, își urmăresc cu atenție silueta, sunt pasionați de sport și se duc regulat la doctor. Dar dacă îl întrebi pe

un german cum îi merge, el ridică din umeri. Adică, nu sunt deloc conștienți că ar fi fericiți. De altfel, la un recent sondaj, la întrebarea „Considerați că trăiți într-o epocă fericită?”, 69 la sută dintre vest-germani și 91 la sută dintre germanii din Est (foști redegiști) au răspuns negativ.

Constatări surprinzătoare (pentru noi) a făcut cunoscutul institut Gallup cu privire la Franța și la Marea Britanie. Concluzia sondajului a

fost că „societatea franceză este una dintre cele mai nefericite de pe continent”. 72 la sută dintre francezi sunt convinși că astăzi trăiesc mai prost decât cu 10 ani în urmă, iar 60 la sută consideră că situația se va înrăutăți. Englezii s-au arătat și ei nemulțumiți de soarta lor, au criticat rândurilele de la ei și viața indolentă și de huzur (ca să nu mai vorbim de aventurile amoroase născătoare de scandaluri) ale membrilor familiei regale. Britanicii au ajuns până acolo încât la întrebarea dacă ar dori să-și părăsească țara, 47 la sută au declarat că în cazul în care ar avea unde să se ducă n-ar sta pe gânduri nici măcar o zi. Să vrea jumătate dintre englezi să-și părăsească țara pentru a-și căuta fericirea alturea! Cine ar fi crezut? Un fel de concluzie trage fostul

cancelar german Helmut Schmidt. Întrebat ce crede el că ar fi fericirea pe pământul nostru preaiubit, el a răspuns: „Nu există așa ceva”.

Aveți dreptate, Herr Schmidt, nu există fericire: pe globul terestru, oriunde te-ai duce, oriunde te-ai afla, nu întâlnești decât nefericire. Dar, parcă, totuși, nefericirile nu sunt chiar aceleași peste tot, nu sunt chiar egale între ele. Ce n-ar da ei, românii noștri verzi ca brazil, să facă ro-cada mare, să schimbe nefericirea lor cu nefericirea nemților! Ar fi un troc la care ar subscrie tot natul, de la o-pincă până la Vlădică (adică până la dl Ion Iliescu) o mișcare ce l-ar face pe toți ai noștri mai mult decât fericiți!

ION D. GOIA

Crimă odioasă pe „moșia lui Iliescu”

PĂDUREA SCROVIȘTEA

• **Trei gealați din SSP au vânat, din goana mașinii, doi bieți săteni.** • **Unul a fost împușcat.** • **Dosarul penal „dansează” prin instanță, iar asasinul și complicii trag cu ochiul spre mușama...**

Este povestea tristă a unui om de rând, ION LAZĂR, din localitatea Ciolpani, Sector Agricol Ilfov, trecut în lumea celor drepti de un glonte ucigaș. Cei trei impicinati, în frunte cu trăgătorul de elită JURUBIȚĂ DORU, încearcă, pe toate căile să scape.

Pădurea Scroviștea era unul dintre domeniile de vânătoare ale lui Ceaușescu

În anii domniei lui Nicolae Ceaușescu, pădurea comună SCROVIȘTEA, din Sectorul Agricol Ilfov, a devenit „patrimoniu” al gospodăriei de partid, pendinte de CC al PCR. Mai bine spus, domeniu de vânătoare al stăpânului roșu de la București.

Astăzi, printr-o metodă total neortodoxă, pădurea a rămas pe mai departe în mână și în gospodăria foștilor activiști și securiști. Cum este posibil asta?

Simplu: au plecat ai lor și au venit tot ai lor.

Doi oameni simpli, doi cetățeni fără nici un fel de antecedente penale, treceau, pur și simplu, prin pădurea Scroviștea, care a fost a bunilor și străbunilor lor. Nu se plimbau de-a lăsa, în plină iarnă, ci traversau pădurea, pentru a ajunge mai repede acasă, printr-o spărtură în gardul împrejmuit. E vorba de ION LAZĂR (victima) și Andrei Florea. N-aveau nici măcar intenția de a ciupi un braț de vreascuri, cât să le ducă pe bicicletă. Se vede, însă, limpede treaba că Pădurea Scroviștea este la fel de păzită de către „băieți”, ca Vila Neptun de pe plaja mării... Fostele domenii ale lui Ceaușescu au devenit peste noapte, bunuri ale „actualilor”.

Vânătorii de oameni

O patrulă din Serviciul de Pază și Protocol (SPP), compusă din Doru Jurubiță, Vladimir Cumpănașu și Marius Opreșan, „trebăluia”, cu mașina, prin pădurea interzisă, interzisă de cine? Cu ce scop și cu ce mijloace? Se va vedea de îndată. Maiorul Cumpănașu conducea autoturismul 29-B-30750. Cei trei erau înarmați până-n dinți (cum se obișnuiește pe la asemenea case mari).

Așadar, cei doi amărâți, bătuți de soartă, într-o zi de februarie, când îngheta și oul în porumbel, au devenit niște biete animale gonite de „braconieri”; hăituite și hăcuite; ținte vii în mișcare.

Împreună cu maiorul Vladimir Cumpănașu (nu știm exact ce legătură de rudenie există între acesta și dl Ion Cumpănașu, cel care a condus Departamentul cultelor pe vremea dărmătorului de biserică), cei doi așaziși pădurari erau cât se poate de deprinși cu trasul cu arme de foc, de la sold.

E vorba de Jurubiță și Opreșan. Cei trei „puterași” s-au apucat, derbedei, să vâneze oameni pașnici și cu frica lui Dumnezeu. Pesemne că aveau o anumită înclinație postdecembristă. Probabil că nu o făceau de capul lor tâlămb, ci la „indicății prețioase”.

Jurubiță Doru și Marius Opreșan aveau asupra lor armele de foc mărcile „I.J.-12”, seria A 23646 și, respectiv, „SUHL” seria 733641. N-am putut afla cu exactitate, dacă toaș’ maior Cumpănașu avea pistol-mitralieră Kalașnikov. Ce se știe acum, tot cu exactitate, este că asupra celor doi nevinovați s-au tras mai multe focuri, în plin, iar nu în sus, sau la picioare, pentru intimidare! Unul dintre aceste gloanțe ucigașe l-a nimerit pe ION LAZĂR, care a și căzut, sârmanul, în preajma locuinței lui Gheorghe Florea, din Ciolpani. Speriați, de bună seamă, de fapta lor ilegală și abomina-

bilă, cei trei vânători de oameni l-au săltat pe I. LAZĂR și l-au transportat, cu grăbire, la Spitalul Clinic de Urgență București. Totul a fost în zadar. ION LAZĂR a decedat pe drum. Ciuruit cum a fost, pierduse o cantitate mare de sânge.

Raport medico-legal după... două luni!

Cu foarte mare greutate am putut ajunge la Raportul medico-legal nr. A-3/348, din 20 aprilie 1993. Raport întocmit exact cu două luni întârziere, după cum limpede se poate observa. Raportul este avizat și de comisia specială de avizare și control, pendinte de I.G.P. În raport s-a concluzionat: „moarte violentă”. Pentru cititorii noștri, evidențiem și câteva date ale examenului anatomo-patologic: plagă împușcată toracică posterior stâng; plagă transfixiantă orificială pulmon stâng; plagă transfixiantă de cord; ruptură de aortă toracică; plagă transfixiantă pulmon drept; plăgi toracice; fracturi costale; hemotorax etc.

Leziunile constatate la autopsia efectuată pe 15 februarie a.c. erau directe și letale (mortale). Și nu permiteau transportarea victimei de la locul uciderei la spital. Conform declarațiilor martorilor oculari din sat, hainele lui LAZĂR au fost năclăite de sânge. După cum vom vedea imediat, este vorba de ucidere cu premeditare, de la mică distanță, cu armă de foc. În jurul acestei chestiuni s-au încercat manevrele.

Circumstanțele agravante și jocul ocult al puterii

Determinarea tipului de armă, numărul focurilor trase și chiar calibrul gloanțelor au iscat, din capul locului, controverse. Specialiștii în balistică și-au spus, până la urmă, cuvântul. Raportul de expertiză a concluzionat că ambele arme (ale lui Jurubiță și Opreșan) prezentau, pe țevi, urmele specifice ale unor trageri recente. Turburile în litigiu au fost efectiv trase cu armele din dotare, despre care am făcut mai sus pomenire. Proiectilul de tip „breneke”, extras din corpul victimei, era tras de o armă de foc calibrul 15. Aparținătoare lui D. Jurubiță. Dar a tras în prostie și M. Opreșan.

Intrucât mărturiile celor trei „uslași” au fost contradictorii, institutul de criminalistică dispune recoltarea de probe de sol de pe cizmele celui ucis, cât și din solul unde el a căzut împușcat. Constatările fizico-chimice ale solului reflectă exact ceea ce s-a în-



DI Petre Roman i-a dăruit pădurea SCROVIȘTEA dlui Ion Iliescu

Prin Hotărârea Guvernamentală nr. 729/1990, fostul prim-ministru, Petre Roman, cu de la sine voie și putere, i-a pus, pur și simplu, pe tavă Pădurea SCROVIȘTEA dlui Ion Iliescu: stațiunea silvică SCROVIȘTEA S.A. se declară, prin decret guvernamental, „rezervație naturală”. Ce fel de rezervație, nu știm decât noi și tot satul Ciolpani: din surse demne de încredere am aflat că Pădurea SCROVIȘTEA (în limba slavonă desemnează comoară) este locul preferat al președintelui Iliescu.

tâmplat, locul în care a căzut victima. Dar jocul de-a martorii, de-a probele, a început în instanță. Nu aruncăm vina pe procuror, cât pe judecători. Sunt probe evidente, pe care ei se prefac a nu le lua în seamă, adoptând politica tergiversărilor.

La dosarul penal nr. 148/P/1993 nu am reușit să ajungem. Încă nu e târziu. Revoltător este că dosarul penal s-a pus cu atâta întârziere în mișcare. Martorii Opreșan și Cumpănașu încearcă să dreagă busuicul, Andrei Florea (cel care a scăpat ca prin minune cu viață), spune că gloanțele suierau pe la urechi. Deci, n-au fost focuri de avertizare, ci focuri în plin!

Sătenii din Ciolpani (Gheorghe Florea, Lazăr Constantin Florea, fratele victimei, Ionescu Ștefan și mulți alți oameni din Tâncăbești și Ciolpani) ne mărturiseau, zilele trecute, că nu este prima oară când din rezervația lui Ceaușescu, devenită „a lui Iliescu”, se trage după oameni nevinovați. De-a lungul anilor au fost mulți oameni răniți. De data asta cazul este mortal.

Oricâte sfori s-ar trage, oricâte intervenții s-ar face de la varii nivele, certe sunt mai multe aspecte. S-a făcut o patrulare colectivă, cu arme de foc. D. Jurubiță se face vinovat pentru omor deosebit de grav, săvârșit cu premeditare! Nici vorbă de lipsă de discernământ la un astfel de trăgător de elită. Complici la omor se dovedesc a fi și M. Opreșan și V. Cumpănașu, chiar dacă dl procuror Marius Nazat (procuror tânăr și capabil, de altfel), nu găsește suficiente motive de acuzare. Opreșan și Cumpănașu nu pot miza pe starea emotivă ori lipsa de discernământ a lui Jurubiță! Mai cu seamă că și Marius Opreșan a tras, ca-lă balamuc! Iar maiorul V. Cumpănașu a ținut volanul și isonul vânătorilor de oameni. A fost o „conferință” întru ucidere de oameni nevinovați. Ca într-un joc bezmetic și ticălos cu moartea.

„Legea nu e pentru cei puternici! Legea este pentru cei mulți și proști!”

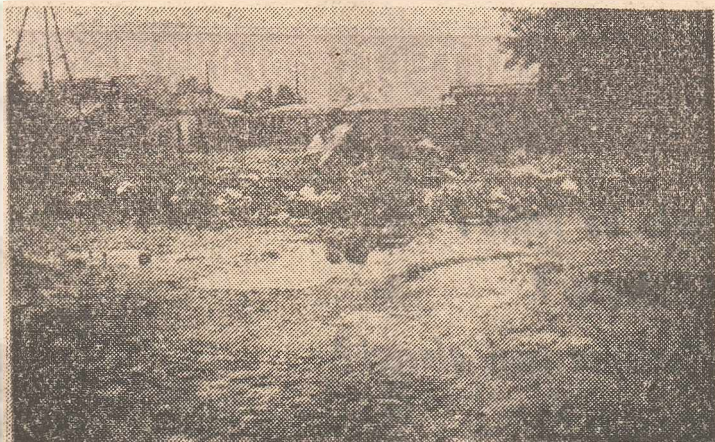
Cu aceste cuvinte m-a întâmpinat un judecător tânăr și talentat care se plângea de puținele modificări de structură la nivelul justiției române: justiție oarbă ca norocul românilor Jurubiță Doru (fiul lui Anghel și Ioana, din comuna Stăroabăneasa, județul Teleorman) este vinovat nu doar pentru uciderea din culpă și premeditare, ci și pentru zelul dovedit în uciderea de om nevinovat! Băieți cu ochii în patru caută astfel de ținte vii, în mișcare. Cine se face vinovat moral pentru această crimă? Cine înlesnește astfel de răfuiești înarmate?

Răspunsul este unul singur: mai marii puterii, care au preluat ciolanul datorită vărsării de sânge tânăr, nevinovat. Metodele lor sunt acum cunoscute.

Cazul de la Scroviștea este unul clasic. În opinia noastră, maiorul Cumpănașu și „pădurarul” Marius Opreșan se fac vinovați, în egală măsură, pentru complicitate la infracțiune de omor calificat și deosebit de grav. Fie-ne cu iertare, dl procuror Marius Nazat, rechizitoriul dv. este întocmit cu profesionalism, dar parecă ați fost ezitant, pe ici pe colo, prin părțile esențiale. Așteptăm, în consecință, răspunsul prompt și prob al celor abilitați să ancheteze! Și să judece corect acest caz strigător la cer! Altfel, ne vom trezi noi înșine vânați, ca în decembrie '89. Evident, vă vom ține la curent, stimați cititori. Cu toate riscurile asumate.

DORIN SALAJAN

Groapă cu gunoi în vecinătatea unei piețe agro-alimentare



La numai 5 m de latura sud-vestică a Pieței 16 februarie se întinde pe o lungime de 300 m și o lățime de 10 o

groapă de gunoi înființată ad-hoc pe strada Munteniei. Chiar dacă primăria a alocat fonduri pentru salubritatea

acestei zone de maxim interes a sectorului 1, din piața respectivă aprovizionându-se peste 25 000 oameni, până la această oră nu s-a luat nici o măsură. Mașinile de gunoi trec nepăsătoare pe la fața locului. Celelalte se zbat pe un singur sens de circulație. Pe celălalt nu se poate merge. El este ocupat de murături stricate ce au duhnit cândva în arșița soarelui, acum mulțumindu-se să stea cumini sub ploile de toamnă. Nu lipsesc nici cadavrele în putrefacție, bătute de viermișori albi-verzui, ale unor câini și pisici de casă.

Mai notăm că în imediata apropiere a acestei surse de infecție se află și o școală generală (nr. 192) unde învață peste 1 000 de copii.

MĂDALIN PRIBU

Singurul institut de proiectări care nu a dat afară salariați!

Într-adevăr, se știe că situația majorității institutelor de proiectare din țară este fâimantă: bugetul este mic, investițiile — puține, societățile comerciale nu au bani pentru investiții. Investitorii străini încă așteaptă.

Cu toate acestea, societatea „Proiect S.A. Constanța”, fostul Institut de Proiectare Județean, în prezent privatizat, este singurul institut de acest fel din țară, care nu a dat afară nici un salariat, ba din contră, a angajat. Așadar, am stat de vorbă cu dl Radu Marian, directorul acestei societăți. Una dintre cele 50 de firme de proiectare mari din țară. Aflu de la dânsul că în afara acestui fapt, a și investit destul de mult la dotarea cu tehnică de calcul: calculatoare și ultimul program pentru proiectare folosit în proporție de 80 la sută, în toată lumea.

Iată un scurt istoric al institutului: „În '90, s-a transformat în societate pe acțiuni cu capital de stat, în cadrul acțiunii de privatizare a societăților cu capital de stat prin metoda Mebo. Pe 17 ianuarie 1993, am reușit să finalizăm activitatea de privatizare prin vânzare de acțiuni salariaților. Din 450 de salariați, aproximativ 388 au fost amatori să cumpere acțiuni, care s-au vândut în mod egal. Prin privatizare noi am câștigat terenul, clădirea, mijloacele fixe, dotarea și cel puțin... ideea că le putem gospodări eficient”. Se pare că secretul acestei supraviețuiri este introducerea în statutul întreprinderii și a altor activități care să ajute la suplimentarea lipsei de fonduri. Este vorba de activitatea de investiții și construcții, antrepriză, de investiții imobiliare, de materiale de construcții și... „cam tot ce ne poate ajuta să completăm activitatea strictă de proiectare”, afirmă dl Radu Marian.

L-am întrebat ce l-a determinat să-și asume riscul acestui pas. „În primul rând, privatizarea este singura cale de evitare a falimentului sau blocării activității, deoarece, în afară de faptul că nu mai există centralizare, chiar legislația societăților de stat este nestimulativă. Existența unui fond de salarii de referință și a unui sistem de control al statului au determinat ca foarte mulți proiectanți să plece din institute și să se privatizeze”.

În ceea ce privește salarizarea la „Proiect S.A. — Constanța”, se lucrează în acord direct. De fapt salariul este o creditare a institutului către proiectanți. Deci, în funcție de muncă de proiecte, câștigul poate fi mai mare sau mai mic. Aflu că, în medie, față de celelalte institute de proiectare cu capital de stat sau chiar privatizate, „salariul este cu 20—30 de mii mai mare. În medie este de 100 de mii de lei imposabili (la cei cu vechime)”.



Ca orice început, și acesta este greu. Dl director îmi spune că beneficiul a fost destul de mare, dar nu ideea unor dividende, la sfârșitul anului, a stat la baza acțiunii de privatizare. În orice caz, în primii 5 ani, din beneficiu se va plăti împrumutul la Fondul proprietății de stat. (Doar 30 la sută din acțiuni s-au plătit cu bani cash).

„Oricum, spune dl Radu Marian, pasul trebuia făcut, pentru că aceasta este singura direcție către care trebuie să ne îndreptăm: privatizarea”.

RALUCA VRABIE

Fotografie de RALUCA VRABIE

ATENȚIE. CETĂȚENI!

NU CONSUMAȚI ACESTE PRODUSE:

■ La S.C. Modern S.R.L. Brașov, str. Mureșanilor nr. 1, unitate de alimentație publică funcționează fără autorizație sanitară. Au fost interzise la comercializare unele specialități de ciocolată ce nu prezentau certificate de calitate.

■ S.C. Vipros S.R.L. Miercurea Ciuc, cofetărie și laborator cofetărie, s-a sanc-

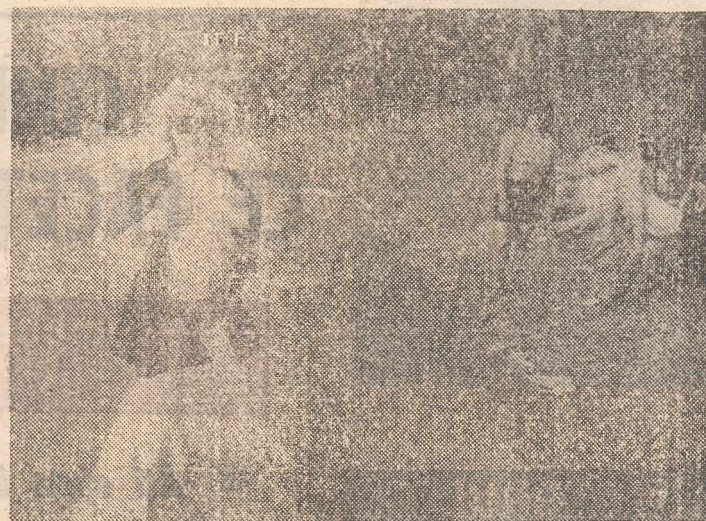
ționat lipsa spațiilor frigorifice.

■ La S.C. Cromatic S.R.L. Borcea, județul Călărași s-a amendat comercializarea a 400 litri țuică fără certificate de calitate.

■ La S.C. Agroindustrială Poiana — Turda a fost interzisă comercializarea produsului pastă de mici fără elemente de identificare (data fabricației și termen de valabilitate).

■ La S.C. Comixt S.A. Bufet nr. 10 din Primăria Urziceni s-a interzis comercializarea produsului cârnați de porc afumați cu valabilitate expirată.

■ La S.C. Agroindustrial S.A. Urziceni s-a interzis comercializarea produselor:



Prostituatele din Est invadează Germania

• Printre ele, nu puține fete din România

Fotografia alăturată a apărut în săptămânalul „Der Spiegel” și însoțește o amplă relatare despre profesioniste ale amorului, sosite în valuri din fostele țări comuniste. Majoritatea provin din Ungaria, Polonia, Cehia, Slovacia și Bulgaria, țara noastră ocupând, deocamdată, un loc modest în această ierarhie. Urmărite de poliția de moravuri, cohorte de prostituate

își fac meseria în locuri sordide, sau chiar de-a lungul autostrăzilor. Ele au „stricat” piața autohtonelor, stabilind tarife mult mai modeste: 30 mărci în separeuri și șezlonguri și 500 mărci pentru o noapte la domiciliul clientului. Se apreciază că sume importante (la nivel de zeci de milioane de mărci) iau astfel drumul străinătății.

„Românilor nu le place să muncească”

• Este părerea profesorului Mihai Korka de la ASE

Pe 2 octombrie 1993, la hotelul Internațional din Sinaia a avut loc un simpozion pe tema „Posibilitățile de colaborare între întreprinderile mici și mijlocii italiene și române”. Acțiunea, organizată de C.N.A. — EURO IN CONSULTING BUCUREȘTI, avea rostul de a informa un grup de persoane din conducerea C.N.A. — Italia (confederație care cuprinde peste 300.000 de întreprinderi) cu privire la posibilitățile de a face afaceri cu firme românești. Domnul Korka Mihai, profesor la catedra de statistică a Academiei de Științe Economice, a fost una dintre persoanele cărora i s-a încredințat invitația de a face o informare cu privire la aceste posibilități. În cuvântarea ținută, lungă și saturată de date statistice, profesorul Korka a făcut o sumbră și

probabil corectă prezentare a situației economiei românești, de natură să taie apetitul oricărui om de afaceri. În încheiere, drumul oricărei speranțe a fost definitiv blocat de sublinierea că „ne-am mai putea redresa, dar nu ne place munca”. Ca o dovadă că italienii nu veniseră să audă așa ceva, după cinci minute, au început să deschidă ostentativ ziarele. Când următorul vorbitor a înfirmat, cu argumente, poziția domnului profesor, a fost aplaudat. O manifestare concretă a interesului pentru colaborare, anunțat de temă, este invitația făcută de confederația italiană unor firme românești (20) de a participa, în prima lună a anului 1994, la Business Forum în Italia.

MARIAN MARIN

■ La S.C. Morărit—Panificație S.A. Craiova s-au constatat: impurități minerale, nisip, lipsă marcaj cu data fabricației și numele cocătorului. S-a interzis comercializarea a 400 bucăți pâine albă simplă de 600 grame din magazia de produse finite și s-au retras 8 400 bucăți pâine de la centre.

BRÎNDUȘA NICOLAE

Cât timp amenzile aplicate sînt de-a dreptul „stimulative”, aceste acțiuni de încălcare a legislației în vigoare se pot „dezvolta” nestîngherit, punînd în pericol sănătatea consumatorilor mai puțin vigilenți.



Prin servicii de consulting, DOCTORUL C. vă stă la dispoziție:

CINE SUNTEȚI, CUM SUNTEȚI, CE FACEȚI CU VIAȚA DUMNEAVOASTRĂ?

La asemenea întrebări și la ORICARE ALTELE, colaboratorul nostru vă oferă soluții surprinzător de exacte!

DOCTORUL C.

Sub acest pseudonim se ascunde un bărbat de mare erudiție, cu vaste cunoștințe de astrologie, matematică, numerologie și bancă de date interdisciplinară. În dialog cu computerul cosmic, el este capabil de premoniții uluitoare.

În banca sa de date se găsesc răspunsuri și soluții la întrebările cheie ale vieții dumneavoastră.

MAGDOS NICOLAE - Mehedinți

Tabloul personalității: Viață dibaci condusă. Aplicații la studii juridice sau politice. Slăbiciune, credulitate, lipsă de judecată. Se va spune despre dumneavoastră: „păcat de el, un om de așa valoare, n-a ajuns sub semnul lui Neptun, sunteți impulsiv și de acțiune, independent. Când fericit, când disperat. Este bine să studiați religia, căci așa veți învăța să vă dezvoltați calmul. Experiențe de familie nereușite. Profesii: activitatea de vânzare-cumpărare, legislația, oratoria, actoria, arta în genere.

Cine sunteți? „Un conducător“ cu simbolul: Soarele și Solia. Dați randament ca șef, ca subaltern deveniți „cap-tare“. Cu darul de a porunci, trebuie să reușiți neapărat. Defectele: agresivitatea trebuie totată prin sport și grădinarit, încăpățănarea, orgoliul trebuie eliminate. Trebuie să faceți concesii în societate și familie. Drumul prin viață este colit, bine construit, dar foarte accidentat, plin de piedici. Evitați obstacolele și adaptați-vă terenurilor; trebuie însă să aveți generozitate și suplete.

În viața anterioară ați fost bărbat, născut în 1735, duminică, în SUA. Erați un om respectat pentru inteligență dar neînțeles, îndrăzneț, bun povestitor, vă plăceau studiile matematice. Se pare să erați ori preot ori cronicar. Lecția de viață (valabilă și acum): „Trebuie să înveți să rabzi, să înțelegi și să treci dificultățile vieții cu inima ușoară. Încearcă să-ți ajuti pe ceilalți din jur cu calm“.

Șansele pe ani până în 2000: 1993 — Fluctuații financiare și sentimentale, încețoșare, ritm muncă. Anul reflexiei, bilanțului. Nu vă avântați în investiții importante. Psihic și fizic — fragilitate. Remediu — relaxare.

1994 — Șanse mari în profesie, câștiguri neașteptate, amabili cu partenerii, risc de ruptură în familie.

1995 — Echilibru precar, profesional bine, câștiguri substanțiale, entuziasm, creativitate. Pericol afecțiuni ale gâtului și echilibru psihic precar.

1996 — Noroc printr-o decizie profesională de succes, călătorii, an bun pentru uniuni matrimoniale, viața de familie, amenajare cămin.

1997 — Raporturi multiple bine susținute, afaceri, pro-

iecte profesionale, asocieri și căsătorie sau divorț, după caz. Vi se va cere multă răbdare și diplomație.

1998 — Bani, schimbare activitate, domiciliu, contacte noi deschideri spre social, călătorii.

1999 — Promovare în funcție, încercături cu fiscal, banca, nervozitate, multă muncă, restricții.

2000 — Posibil o nouă activitate, călătorii, favorabil căsătoriei, copii pentru cuplurile tinere.

ANGHEL CLAUDIU - GABRIEL - Tecuci

În viața anterioară ați fost femeie, născută în 1875, luna, în Australia, cu aptitudini în arta dramatică. Ocupația: construcția caselor din frunze de copaci. Fișa lecției de viață (scopul vieții trecute care este continuată, dezvoltată și completată în viața actuală): „Trebuie să dezvolți un spirit de generozitate și de dăruire. Încearcă să devii mai puțin atașat de bunurile materiale și învăță să fii generos“.

Tabloul personalității: Temperament întreprinzător dar înfricat. Succes parțial, în tot ce întreprindeți. Bunătate, generozitate, spirit autoritar, binevoitor. Destin plăcut, mulțumitor. Iubiți libertatea, dragostea. Se recomandă o bună educație, o desăvârșire din punct de vedere psihologic, nu luați viața în glumă!

Cine sunteți? Influențată de Neptun, personalitatea dumneavoastră are o influență universală: magnetism, inteligență, energie creatoare, fiind cinstiți, bun, altruist. Dușmanul dvs. este mândria și egoismul. Nu subestimați talentul celorlalți. Drumul în viață vă sperie uneori. Aveți tendințe ascendente sau descendente, schimbătoare și liniștite.

Șansele pe ani: 1993 — pe fondul unui consum excesiv de energie. Șansa unor deschideri spre social și contacte atât în creație, cât și în tehnică, afaceri. Finalizare proiecte majore; 1994 — multă muncă, restricții. Se recomandă prudență maximă pe plan material (numai cu perseverență — succes) deoarece puteți avea noroc bănesc. Tulburări sentimentale; 1995 — șansa unei decizii profesionale de succes: o nouă activitate sau mutare în profesie. Progres în afaceri, călătorii. Posibil mutare — multe legături sentimentale; 1996 — o perioadă tensionată într-un an dominat de problemele ca-

sei, ale familiei. Posibilă căsătorie sau divorț, după caz. Puteți recupera banii de la datornici; 1997 — an nefavorabil — Deceții, blocaje, evitați asocierile. Călătorie în străinătate. An al bilanțului. 1998 — Noroc în afaceri, șanse în profesie, risc de ruptură în familie — sunteți prea dur; 1999 — An de schimbări — profesional o schimbare; promovare în funcție sau diversificarea unei activități particulare; 2000 — Călătorii, afaceri, contacte externe, raporturi multiple, bine susținute și o hotărâre pe plan profesional, cu mari șanse de împlinire.

Nu ați dat numărul de înmatriculare al mașinii și nu puteți stabili relația de influență.

Nu putem face studiul de compatibilitate cu partenerul deoarece nu ați dat numele complet (înainte de căsătorie) al actualei soții.

Zodia în care sunteți născut este „Balanță“.

CONSTANTINESCU MIRCEA - Ploiești

Doriți soluții optime pentru derularea în continuare a afacerilor. Vă anunțăm că pentru prima dată în România, putem stabili șansele unei firme, a influenței compatibilității salariaților, optimizarea ei. Așteptăm deci comanda fermă din partea firmei dumneavoastră.

În viața anterioară ați fost bărbat născut în India de Sud, anul 1075, miercuri. Ocupația: păstor sau pazitor de cai, pădurar. Fișa lecției de viață (valabilă încă): „Învinge gelozia și prejudecățile din tine. Înțelege că aceste slăbiciuni sunt cauzate din frică și autocompasiune“.

Tabloul personalității: „Fire gata de luptă, de a se bate, fie în război, fie în duel. Există foarte agitată, generozitate, o bună reputație. Sub influența lui Uranus, fire ambițioasă, eficientă. Dezvoltați calități de medium. Un conducător natural. Căsnicia poate suferi. Profesii în domenii: literatură, legislație, sănătate, învățământ, religie.

Cine sunteți: „geniul“ — influențat de Neptun, aveți ca simbol „intensitatea mării“. Forță, magnetism, personalitate puternică, onorabil, bun, generos, altruist. Să vă feriți de aroganță.

Drumul în viață: „Drumul seriosului“, nesuportând riscul și neprevăzutul.

Șansele pe ani: 1993 — Ner-

vozitate, fluctuații financiare, sentimentale dar — șansa multor contacte, finalizare proiecte majore; 1994 — Conflicte profesionale, tulburări sentimentale, an laborios, restrictiv. Prudență maximă pe plan material. Perseverența aduce succesul; 1995 — Îndoieli și incertitudini, o nouă activitate, progres în afaceri, călătorii; 1996 — Câștiguri financiare, schimbare de activitate, domiciliu, conceperea unor planuri ambițioase, de prestigiu. 1997 — An al bilanțului, al reflexiei, marcat de nervozitate; 1998 — Îndo-

ieli, incertitudini, dar șanse mari în profesie, câștiguri neașteptate; 1999 — Amabil cu partenerii de afaceri, dur în familie, pericol de ruptură, călătorii; 2000 — Iarăși an fluctuant, cu nervozitate, dar veți lua o decizie de succes pe plan profesional.

Nu specificați boala. Rezultate miraculoase s-au obținut prin 2 tratamente: cel bioenergetic și trecerea pe alimentația cu legume, fructe (mai ales roșii și pâinea hârică) precum și metoda lui Kuhne (dar și tehnicile de purificare spirituală).

GROZA LIVIU - Petroșani

PARASCHIVESCU GAVRILĂ - Brașov

Răspunsurile pentru dumneavoastră au apărut în numărul 39 al revistei noastre.

Doctorul vă propune răspunsuri rapide prin taxă de urgență

Din pricina numărului extrem de mare de solicitanți, suntem constrânși ca, în cadrul spațiului disponibil, să oferim răspunsurile mult așteptate abia după luni de așteptare. De aceea, pentru cei grăbiți, colaboratorul nostru propune o taxă de urgență, pentru a primi răspunsuri în revistă, în decurs de maximum trei săptămâni, solicitantul va introduce în plic, împreună cu întrebările sale, chitanța care atestă depunerea sumei de 2 500 lei în contul „Publicațiile Flacăra“ la orice unitate CEC. Contul este 407 230 110 496 BCR, sector 1, București.

Pentru răspuns privat (la domiciliu), taxa este de 5 000 lei.

Pentru firme și persoane particulare, care doresc o analiză și un răspuns detaliat privind șansele și căile de urmat, tariful este negociabil și se perfectează la redacție. Doctorul poate fi găsit în fiecare marți, între orele 11 - 14, la telefon 617.5969.

Important:

Chitanțele care nu menționează contul „Publicațiile Flacăra“ nu se iau în considerare.

Nu uitați să atașați și talonul de participare.

Nu uitați să menționați pe plic „Pentru DOCTORUL C.“.

TALON DE PARTICIPARE

NUME (de familie).....
PRENUME.....
NUME ÎNAINTE DE CĂSĂTORIE (dacă e cazul).....
ADRESA.....
DATA NAȘTERII: ziua.....luna.....anul.....
Nr.telefon.....
Nr. înmatriculare mașină.....

IMPORTANT!

Pentru fiecare persoană despre care doriți informații trebuie să trimiteți un talon separat cu cât mai multe din datele solicitate mai sus.

O inițiativă salutară

a Consiliului Europei:

Căminul pentru copii handicapați „O RAZĂ DE LUMINĂ”

IM este o organizație creștină suedeză pentru „Ajutor Umanitar Individual”, înființată în anul 1938 și care are peste 55 000 de membri în Suedia, donațiile acestora reprezentând partea semnificativă din veniturile organizației. IM desfășoară activități umanitare în: El Salvador, Nepal, Ierusalim, Gaza și Amman, Portugalia, Germania, Zimbabwe, Polonia, Estonia și, bineînțeles, România, implicându-se, cu tot sufletul, în ajutorarea celor mulți și obidiți: copii handicapați, orfani, bătrâni nepuțincoși, refugiați, sărmani, adică a celor bătuți de soartă.

Cum au ajuns în România? Reportajele TV realizate și difuzate imediat după Revoluție, cutremurătoare dovezile despre „umanismul” unei epoci tocmai răsturnate, i-au determinat să acționeze. Primii reprezentanți ai organizației IM au sosit, aici, în februarie '90 pentru a cu-

noaște la fața locului realitățile românești. În toamna aceluiasi an, hotărârea fiind luată, IM obține un teren vieran în comuna Voluntari, și declanșează acțiunea construirii unui cămin pentru copii handicapați, care urma să se numească, sugestiv, „O rază de lumină”. Lupta cu inerția, birocratismul și lipsurile de tot felul a luat sfârșit în mai '93, când căminul a început să funcționeze. Construcția are o arhitectură ultramodernă aparținând arhitectului Horia Boian, iar lucrările au fost realizate de firma particulară de construcții ROMCOM condusă de director ing. Eugen Vasile. Costul total al lucrării s-a ridicat la 3,7 milioane coroane suedeze sau 190 milioane lei. Copiii sunt găzduiți în camere de câte patru paturi, la două camere existând câte o bucatărie și o baie (ambele perfect dotate), închipuind mici apartamente. Există trei astfel de apartamente, deci capacitatea că-

minului este de 24 de locuri. Pentru fiecare micuț handicapat există o „mamă”, adică o îngrijitoare. Copiii găzduiți aici provin din leagăne și au vârste de 2-7 ani. Sălile recuperatorii sunt ultramoderne, de asemenea. De sănătatea micuților se ocupă, în prezent, o singură docto-riță, dar se așteaptă foarte aproape. „Mămicile” necăsătorite locuiesc în incinta căminului, dormitoarele lor fiind situate la primul cat. La mansardă există sălile de curs, asistentele fiind obligate să se perfecționeze urmând cursuri de specialitate, special organizate. Conducerea căminului aparține dnei Eva Jonasson, cea careia i se datorează, practic, victoria în lupta cu toți cei ce găsi-

seră suficiente motive de a pune bețe în roate acestei inițiative. Organizația IM intenționează să se retragă după minimum cinci ani, iar când totul va fi funcționând la „parametrii” normali, misiunea va fi încredințată Asociației „Christiana”.

Inaugurarea lăcașului a avut loc pe 24 septembrie. Evenimentul a fost salutat de Excelența Sa dl Niels Rosenberg, ambasadorul Suediei, de dna Doris Havik, membră a Partidului Social Democrat, membră a Parlamentului Suediei, membră a Consiliului Europei și din '88, vicepreședintă a Comisiei pentru Probleme Sociale a C.E., de dl Ștefan Holmström, secretar general al IM Suedia, și de alte per-

sonalități ale unor celebre organizații de ajutor social suedeze; iar, din partea română, au participat, reprezentanți ai Secretariatului de Stat pentru Handicapați, primarul comunei Voluntari, dl Pavel Chirilă, directorul Asociației „Christiana” și alții. Ceremonia de inaugurare s-a deschis cu o impresionantă slujbă religioasă oficiată de preoți protestanți suedezi și de preoții „Christiane”.

Căminul de copii handicapați „O rază de lumină” reprezintă o șansă pentru micuții grav bolnavi dacă nu de a se vindeca măcar de a fi tratați omeneste, de a li se crea sentimentul unei prietenoase și răbdătoare familii.

BRANDUȘA NICOLAE ■

Tratamentul prin autosugestie

Nu aș vrea să insist prea mult asupra autosugestiei, deoarece, sub o formă sau alta, este cunoscută aproape de toată lumea. Din păcate, este prea puțin aplicată fiindcă omul așteaptă ajutor de la altul, deși, în sine sa, păstrează un fond energetic de o formidabilă putere. Autosugestia este o puternică forță a psihicului, capabilă de performanțe incredibile.

Autosugestia se realizează astfel:

Bolnavul, culcat pe un pat, într-o încăpărie bine aerisită, dar nu rece, lipsită de zgomote, după ce se relaxează, repetă de 30-50 ori, cu voce înădă sau numai în minte, scurte formule ce se adresează stării sale, cu atenția îndreptată spre o formulăre cât mai clară și cu încredere în efectul terapeutic al demersului.

„Mima (stomacul, ficatul, rinichii etc.) îmi funcționează normal”, sau „Am o tensiune arterială normală” sau „Am un somn adânc și odihnitor”, sau „Sunt optimist și plin de voință”.

Această ședință de autosugestie se va efectua de mai multe ori pe zi, obligatoriu dimineața la trezire și seara la culcare.

Nu se va efectua dacă suferindul este în timpul crizei.

Personal, am inițiat un tip de autosugestie încurajatoare numit autosugestie prin percepție progresiv pozitivă, cu rezultate bune. Metoda auto-

sugestiei propusă de mine constă în asocierea la formula adresată organului afectat a unor senzații provocate de subiect în mod mecanic și de liberat.

Cred că voi fi mai bine înțeles dacă voi recurge la un exemplu practic. Să presupunem că este cazul unui suferind de ulcer cronic. Se va culca pe pat; pe peretele din față va fixa un panou alb; pe acesta se lipește un oval de hârtie cenușiu. Ovalul va avea raza de 10 cm.; amplasăm un săculeț cu nisip de 2-3 kg.

Explicații: ovalul cenușiu simbolizează ulcerul iar săculețul cu nisip, starea neobișnuită de inconfort, provocată de ulcer.

Ne relaxăm și rostim (sau gândim) cât mai încet și răspicat formula următoare, privind la ovalul cenușiu:

„Stomacul îmi funcționează din ce în ce mai bine și îl simt din ce în ce mai ușor”, (de 30-50 ori).

Aplicăm acest tratament o singură dată pe zi, în afara crizelor, preferabil la aceeași oră.

După trei zile micșorăm puțin, abia perceptibil, circumferința ovalului cenușiu (de aceea e bine să-l fixăm cu bolduri) și ușurăm puțin din greutatea săculețului cu nisip, continuând să rostim formula arătată.

Reluăm autosugestia zilnică, în condițiile arătate, timp de trei zile și iarăși micșorăm din circumferința ovalului și

din greutatea săculețului cu nisip.

Atenție! — Aceste micșorări vor fi făcute cu mare băgare de seamă, treptat și imperceptibil, astfel ca procedura să se desfășoare pe o perioadă de cel puțin o lună de zile.

Micșorarea ovalului nu trebuie cunoscută de către pacient. Tratamentul este mai eficient. Și chiar dacă pacientul sesizează micșorarea ovalului, efectul așteptat tot o să apară, deoarece se înregistrează în inconștient.

Această autosugestie poate fi aplicată aproape la toate bolile, mijloacele de influențare senzorială modificându-se de la caz la caz sau introducându-se altele.

De exemplu, la un cardiac, pe lângă săculeț se poate adăuga un metronom fixat la început în ritmul inimii bolnavului ca apoi pe parcursul ședințelor de autosugestie, să fie reglat la o bătaie cât mai naturală pentru vârsta celui în cauză. La un agitat, ovalul de hârtie, la început, poate fi de un albastru închis și pe parcurs să-și deschidă culoarea până la un albastru deschis, liniștitor. Aș putea continua cu exemple practice și cu explicarea lor, dar aceasta ar însemna să prezint o lucrare dedicată exclusiv acestui subiect.

(Din volumul „Energia care vindecă” de Viorel Olimpian Pașcanu — Casa editorială Moldova)

Eterna poveste

Să fii virgină până la căsătorie?

• Cine știe răspunsul să ne spună și nouă!

Betsy Marvin McKinley, psiholog american, a publicat un mic studiu în revista *Reader's Digest*, în care se debate problema dacă o fată trebuie să fie virgină până la căsătorie sau nu. Evident, păreri sunt împărțite. Această controversă constituie o temă mult exploatată de psihologi. S-a pus întrebarea dacă „imperativul” castității până la căsătorie nu este decât o prejudecată, ea ducând în final la pericolul inhibiției și frigidații.

Unele fete se hotărăsc să devină cât mai repede femei, pentru că — consideră ele — acest lucru este normal, atunci, când te consideri o ființă cu concepții „evolute”. Alte fete fac acest pas pentru a-și satisface o simplă curiozitate. Altele, dragostea te face să consideri că este „imoral” să-ți refuzi grațiile bărbatului pe care-l iubești și atunci, fără să te gândești la consecințe, îi cedezi.

Mulți bărbați nu-și dau seama că dragostea este mult mai puțin complexă pentru ei decât pentru femei. Betsy McKinley arată că rolul bărbatului se reduce la fecundarea ovulului, în schimb femeii este acela de a duce sarcina, a naște, a alăpta și crește pruncul. Când pentru bărbat totul s-a terminat,

pentru femeie problemele abia încep. În plus, femeia se mai expune și la o serie de încercări fizice sentimentale, morale și sociale, deoarece pierderea virginității nu este aprobată (nu numai de religie, dar nici de societate în general). Dacă în unele societăți primitive, amorul liber este admis (o scurtă perioadă de timp, în care tinerii să se cunoască înainte de a-și constitui o familie), în societatea modernă, fata trebuie să-și ascundă legătura sentimentală — ceea ce îi creează o situație chinuitoare — gândindu-se totodată cu teamă că ar putea să rămână însărcinată.

De multe ori se trece la acțiuni extreme, la avort sau la tot felul de „specialități” (pentru ea operația să fie făcută pe ascuns) și chiar la omorarea nou-născutului imediat după naștere. Chiar dacă pruncul vede lumina zilei, el este „ceva” nedorit și care în orice moment amintește mamei de un trecut pe care ea ar fi vrut foarte mult să-l uite.

Dacă se folosesc mijloace anticoncepționale, rezultatul poate fi același. În plus, fecunditatea, dar mai ales feminitatea sunt în pericol, dacă nu pierdute definitiv.

AUREL DIANU ■



Acasă la domnul Traian Băsescu

„NUMAI TÂMPIȚII VOR SĂ MOARĂ SĂRACI!”

cedeze, să grapeze! Mi-am ținut nava în poziție din mașini, am reușit să încercăm și să scăpăm. Pilotul sirian se pierduse cu firea și, pentru neprofesionalismul lui, nu i-am mai permis coborârea și l-am adus până la Constanța!!!

Tot cu Crișana am prins și un război! Când încărcam la un terminal în Iran, noaptea, a început bombardamentul aviației irakiene. Ne-am ținut sângele rece, cu toate că bombele zburau pe lângă noi, am continuat să încărcăm, șansa ne-a surâs, am scăpat...”

„Fotbalul este marea pasiune”

„Singurul mare hobby care mi-a rămas este sportul. Mi-a plăcut mișcarea! Am practicat handbalul la școala sportivă din Bacău — acolo am făcut liceul — și în ultimii doi ani de liceu la Știința Bacău, dar n-am fost un talent. Însă oricum, câteva ore libere le petrec oricând cu plăcere pe stadion, indiferent ce se joacă, nu numai la fotbal. Dar, categoric, fotbalul este marea pasiune! Spre o mai bună informare, eu sunt un stelist prin „construcție”; tatăl meu fiind ofițer, m-am „născut” cu CCA-ul în casă! Rapidul a fost un exercițiu în faza inițială, când am pus puțină ordine acolo, apoi a devenit o



Nu se pricepe la gospodărie — acasă a fost menajat de doamna Maria Băsescu, iar pe nave, în calitate de comandant beneficia de serviciile bucătarului, ospătarului etc. Dar la București se întâmplă de multe ori să-și prepare singur cafeaua

mare iubire! Este o dragoste de maritate. Rămân însă și un credincios și porter al clubului militar”.

Fetele vesele din porturi

„Când acostam într-un port, ori erau marinarii în port, ori veneau fete la bordul navei! Depinde cum era cutuma sau uzul portului respectiv

Marinar

„Marea mea pasiune o constituie multe excursii și drumetii în rîu! Cel puțin Bucegii și Apu

„Sunt un dușman

„Nu mi-am pus niciodată problema de a avut ocazia să trăiesc doi ani în compania NAVROM în Belgia și din BENELUX. De aceea nici n-am văduse modul de viață comun văzuț pe apucate ce înseamnă un lucrat efectiv în Belgia și Olanda o economie de piață reală! De vechilului sistem, sunt un dușman pentru că am convingerea că evoluția noastră către un sistem reală și dreptate socială și corce

Însă niciodată nu m-am formalizat pe chestiunile astea, care țineau de ce o să spună securitatea acasă! Știu în ce port s-au simțit marina mei cel mai bine, dar știu că un dintre cele mai frumoase revelații din cele petrecute departe de casă a fost cel de la Odessa!

La întrebarea care ar fi, în ale arului, cele mai bune femei, mă abțin să răspund. N-aș vrea să intru în amănunte de acest gen, pentru că s-ar putea să nedreptățesc vreo națiune! Nu iese vreun scandal în diplomatie

Fasole, pui de baltă și mustăți de rechin

„O ciorbă de fasole este marea mea pasiune, ca și fasolea scăzută! Dar țigii mele nu-i reușește niciodată, era ciorba de fasole din Institut, ta la cazan!

Îmi plac, de asemenea, sărmăluțe dar numai din cele bine făcute. Iar pentru un somn afumat fac o adevărată pasiune, deși n-am pescuit în viața mea!

Îmi plac și puii de baltă și totdeauna, când sunt la Constanța, trec pe un mic întreprinzător din portul Tom care știe să-i prepare!

Bucătăria chinezească o aprec

Domnul Traian Băsescu, încercatul lup de mare care a debarcat — vremelnic, zice dânsul — pe teritoriul politicii, locuiește într-o vilă de pe bulevardul Aviatorilor. Această situație i se trage de pe vremea când făcea parte din executiv, dar, pentru cei care mor de grija dânsului, dl Băsescu ne-a declarat că nu are de gând să se stabilească în București. La Constanța are un apartament cu patru camere, bine aranjat și care-i este suficient.

Tentația mării

Fiind născut în județul Constanța, ca orice dobrogean, și dl Băsescu este mai mult sau mai puțin legat de mare. Ten-

fesiuni a celor doi frați Băsescu, amândoi fiind „personalități puternice” încă din adolescență.

Incendii, bombardamente, furtuni pe mare și alte chestii palpitante

Dl Băsescu, ca orice marinar, are ce să povestească. Nefiind bătrân, totuși a văzut și a trăit multe până acum! Și-acum își amintește „marele incendiu din portul Rouen”. „Comandam petrolierul Argeș, era prima comandă, încercasem nafta (un rafinat al țiteiului, mai volatil decât benzina și, deci, foarte pe-

Scorpionul iubește ABBA

Dl Băsescu aparține zodiei SCORPION și ceea ce îl caracterizează cel mai mult este lupta, temperamentul bătaios și tenacitatea.

„Ducând tot timpul o viață agitată, mi-a plăcut mereu o muzică mai liniștită. Nu mi-e rușine să recunosc că și acum sunt îndrăgostit de muzica formației ABBA!”.

tația mării a existat de mic. „Ulterior, odată cu maturizarea, am vrut să și proferez o meserie care să-mi permită să văd lumea. N-aș putea spune că mă topește de dorul de a sta pe apă, dar dorința de a vedea lumea a fost mare, încă din adolescență!”.

Primul voiaj mai lung a fost cu bricul Mircea în 1974, când era student în anul II al Institutului de marină, pe ruta Constanța-Alexandria-Belut-Tamagusta.

Părinții nu prea au avut ceva de spus sau de hotărât în privința viitoarei pro-

riculos) în Italia și am intrat în portul Rouen ca să descărcăm. Atunci a izbucnit un incendiu foarte puternic în care au fost prinse 38 de nave. Spre cinstea noastră, singura navă, neabandonată, a fost petrolierul nostru! Am luptat opt ore cu focul și am reușit să scăpăm! Nemaivorbind că explozia petrolierului nostru ar fi dus la un dezastru.

Când eram comandant pe Crișana, am fost prinși într-o furtună teribilă tocmai când încărcam la un terminal sirian, pe mare. Ancorele au început să

TIB/1993

Supliment al revistei **Flacăra**



GAZDĂ
ESTE

romexpo

DI PARIȘ MARIN, director ROMEXPO S.A., ne declară în exclusivitate:

TIB-ul bate la porțile Uniunii Internaționale a Târgurilor

— Domnule director, înainte de începerea interviului propriu-zis, câteva cuvinte despre dv. Ați mai condus și organizat TIB, până acum?

— Da, am condus și organizat mai multe ediții, unde am participat și ca expert. Lucrez de mult în întreprinderi de comerț exterior. Deci, în ceea ce privește partea de participare și organizare, pot spune că am o mare experiență.

— Se pare că acest eveniment, ce marchează acum fiecare toamnă bucureșteană, un nou expozeu își îmbunătățește de la an la an calitatea.

Cu ce vine nou, în premieră, actuala ediție a târgului?

— Trebuie să recunosc, că an de an, la nivel de ROMEXPO, a existat o preocupare permanentă care s-a materializat de la o ediție la alta. S-a realizat o îmbunătățire ca aspect general al târgului. De la o manifestare la alta s-a căutat ca ambientarea să fie făcută cât mai bine, începând de la intrare. Drapelele și steagurile care se pun au ca intenție să dea un aspect sărbătoresc acestei acțiuni. De asemenea, sistemul informațional pe care-l punem la dispoziția vizitatorilor, la nivelul fiecărui pavilion, este în continuă as-

censiune. Dacă la început acest sistem era numai în pavilionul central, acum am stabilit puncte de informare în toate pavilioanele. Oriunde se intră, adresându-se birourilor noastre, se pot obține toate relațiile dorite. Pe categorii de produse, imediat, prin sistemul informațional, se află standurile expozitelor dorite. Îl interesează pe vizitator o anumită firmă de profil, un pavilion național, sau relații despre produsele expuse — toate acestea se găsesc în baza de date a calculatorului central. Este o soluție de modernism, ca să-l spun așa. Ar trebui să menționez că anul trecut la TIB '92, după cum și mass-media a menționat, am avut un

expert al Uniunii Internaționale a Târgurilor, deoarece dorim și intenționăm anul acesta să fie înscris în Uniunea Internațională a Târgurilor. Domnia sa a fost prezent, a văzut cum se desfășoară activitatea, cine expune, care este ponderea firmelor străine în raport cu cele românești. Prin tot ce a văzut a ajuns la concluzia că TIB-ul se înscrie în rândul târgurilor internaționale de prestigiu și merită să fie inclus în acest forum internațional. Ceea ce l-a frapat efectiv a fost acest sistem de informații pus la dispoziție vizitatorilor și de care nu dispun multe târguri de prestigiu. Spunem că din punct de vedere calitativ îmbunătățim de la o ediție la alta modul de prezentare și chiar de construcție a standurilor. Am cumpărat o serie de materiale noi și, prin utilizarea lor, acum dăm un alt aspect estetic expozițional.

— Cât durează organizarea acestor manifestări, cât costă și de sprijinul cui ați beneficiat?

— Organizarea unei manifestări de amploare TIB-ul durează un an de zile. Începe de fapt cu ediția cu care

DAN CIUCIUCU ■

(Continuare în pag. a 3-a)

Cu **TAROM**, lumea este mai aproape

Distanțele devin mai scurte pentru că TAROM vă ajută să le străbateți cel mai repede. Timpul este totul. Un bun exemplu, zborurile noastre directe București - New York, de două ori pe săptămână. Fără escală veți zbura din România în SUA, cu noile aeronave AIRBUS-310. TAROM știe că timpul dv. este prețios și vă pune la dispoziție legături aeriene directe între România și 35 de destinații pe patru continente. Puteți ajunge rapid în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, economisind timp și bani.

În Europa

AMSTERDAM - miercurea, vinerea, duminica.
 ATENA - marțea, joia, sâmbăta.
 BERLIN - marțea, miercurea, sâmbăta, duminica.
 BRUXELLES - miercurea, vinerea, duminica.
 BUDAPESTA - luna, vinerea.
 COPENHAGA - miercurea, sâmbăta, duminica.
 FRANKFURT - marțea, miercurea, vinerea, sâmbăta, duminica.
 ISTANBUL - luna, marțea, joia, vinerea.
 LARNACA - marțea, vinerea, sâmbăta.
 LONDRA - zilnic.
 MADRID - miercurea, sâmbăta.
 MOSCOVA - miercurea, duminica.
 PARIS - marțea, miercurea, joia, sâmbăta, duminica.
 PRAGA - luna, vinerea.
 ROMA - marțea, miercurea, vinerea, duminica.
 SOFIA - luna.
 VIENA - luna, miercurea, vinerea, duminica.
 VARȘOVIA - marțea, duminica.
 ZURICH - miercurea, sâmbăta, duminica.

În SUA

NEW YORK - luna, miercurea.
 CHICAGO - vinerea.

În Orientul Mijlociu

ABU DHABI - sâmbăta.
 AMAN - marțea.
 BAHREIN - luna, sâmbăta.
 BEIRUT - marțea, sâmbăta.
 CAIRO - marțea, sâmbăta.
 DAMASC - marțea.
 DUBAI - miercurea, vinerea, duminica.
 KUWAIT - sâmbăta.
 TEL AVIV - marțea, joia, sâmbăta, duminica.

În Orientul Îndepărtat

BANGKOK - miercurea, vinerea, duminica.
 BEIJING - duminica.
 KARACHI - duminica.
 MALE - luna, sâmbăta.
 SINGAPORE - miercurea.



Pentru informații, vânzări și rezervări vă rugăm să vă adresați la agenții de vânzări și agențiile TAROM din țară și străinătate.:
 București: Agenția Centrală TAROM din str. Brezoianu nr. 10, tel. 615 04 99, 613 42 95; Agenția TAROM din str. Buzzești (Piața Victoriei) nr. 59-61, tel. 659 41 25, 659 41 85, Hotel INTERCONTINENTAL, bd. Nicolae Bălcescu nr. 4, tel. 614 04 00, Hotel BUCUREȘTI, Calea Victoriei nr. 53-81, tel. 614 28 89, Bacău, str. Bălcescu nr. 1, tel. (093) 111462; Caransebeș, str. Mihai Viteazul, nr. 3-5 (096) 513063; Cluj Napoca, Piața Mihai Viteazul nr. 11, tel. (095) 130234; Constanța, str. Ștefan cel Mare, nr. 15, tel. (091) 662632; Craiova, str. Calea București nr. 2, (094) 111049; Iași, str. Arcu, nr. 3-5, tel. (098) 115239, Oradea, Piața Republicii, nr. 2, (099) 131918, Ploiești, Bd. Republicii, nr. 17, tel. (097) 145165, Sibiu, str. Bălcescu, nr. 10, tel. (092) 411157, Suceava, str. Bălcescu nr. 8 (098) 714686, Timișoara, Bd. Revoluției, nr. 3-5, tel. (096) 190150, Tîrgu Mureș, Piața Trandafirilor, nr. 6-8, (095) 436200, Tulcea, str. Isacsei, tel. (091) 511227.

DI Pariş Marin director ROMEXPO S.A. organizatoarea TIB '93

TIB-ul bate la porțile Uniunii Internaționale a Târgurilor

● „Am constatat cu multă plăcere interesul firmelor românești de a-și prezenta produsele în spirit comercial. Firmele străine sunt încrezătoare în potențialul economic al României.”

În perioada 11-17 oct. 1993, pentru noi contracte de afaceri, vânzări și rezervări de bilete, Compania TAROM vă așteaptă la TIB '93, Pavilion A 320, stand 123, telefon 6663299 I

(Urmare din pag. 1)

se derulează. De exemplu, pentru anul 1994 noi am pregătit deja pliantul, prospectul care va fi difuzat tuturor participanților la TIB 1993. Aceasta este deci prima fază, când este prezentată perioada și se poate spune că reprezintă această manifestare. După ce imediat se editează și se transmit invitațiile și formularele de înscriere. Sigur acesta este de fapt contractul care intervine între ROMEXPO și expozanți. Sunt cuprinse toate elementele menite să constituie baza acestuia. Deci anul trecut la TIB '92 am declanșat organizarea acestei manifestări. Numai așa se reușește într-adevăr să atragem firme de prestigiu după cum veți vedea în perioada 11-17 octombrie. Mai remarc că o serie de firme străine participă prin reprezentanță română la târg. Costul, ce să vă spun? Suma este mare. Dacă reușim ca după ce scădem cheltuielile din încasările pe care le avem, să obținem 25%, este într-adevăr un succes. Oricum este de ordinul miliardelor și nu al zecilor de miliarde de lei. Cheltuielile sunt însă foarte mari, pentru că avem această bază mare de întreținut și care să a-rate așa cum arată, este nevoie de bani. Punând la socoteală și moștenirea anterioară, încheierea instalărilor... Beneficiem în permanență de sprijinul Camerei de Comerț și Industrie a României, care este și „patronul” nostru și principalul acționar. A fost exact ce ne trebuia.

— Puteți face o scurtă istorie a TIB-ului și a marilor târguri în general?

— TIB-ul a evoluat de la crearea lui și până astăzi într-un fel diferit. Pe vremea monopolului de stat, participarea se făcea, pentru a se arăta realizările din domeniul respectiv. Dacă vreți era o acțiune obligatorie în care fiecare să-și arate marfa. Se conta mai puțin pe aspectul raportului cu străinul, cu oferta pentru exterior. Se știa foarte bine cât este planul destinat exportului ș.a.m.d. Interes d.p.d.v. comercial privind oferta, nu era. Din '90 încoace după cum bine știm, o serie de sectoare economice au scăzut puternic, dar față de oferta la export sau chiar pentru piața internă, acțiunile au crescut. Am constatat cu multă plăcere, interesul firmelor românești de a-și prezenta produsele de o altă manieră — aceea de spirit comercial. În ceea ce privește firmele străine, este îmbucurător faptul că ele sunt încrezătoare în potențialul economic al României. Sunt prezente, am constatat, din ce în ce mai multe de la o ediție la alta, fie direct, fie reprezentate după cum am mai spus, prin diverse firme românești particulare sau cu capital de stat.

— Câte țări și firme participă? Puteți enumera principalii reprezentanți din diferite domenii și unde îi pot găsi, depista, cei interesați?

— Am depistat 18 țări, care participă sub pavilioane naționale. Veți găsi și firme care expun separat de țările lor,

cu o varietate de produse. Din firmele de prestigiu devenite unele tradiționale aș menționa: SIEMENS, VOLVO, MERCEDES, CAMPBELL, RANK-XEROX, BOSH, BMW etc. Depistarea se va face la fiecare punct informațional unde se vor obține toate datele. Există acel semnal „M” la intrare, unde sunt înscrise toate firmele. De asemenea, există și o hartă generală a întregului sistem expozițional.

— Vă rugăm câteva comparații cu alte mari târguri internaționale (și eventual ce ar trebui făcut să ajungem la standardele lor)?

— În materie de târguri internaționale, se manifestă în ultimii ani tendința pregnantă de o specializare din ce în ce mai strictă. Târguri mari cu expuneri largi ca TIB-ul se reduc. Această linie de gândire a prins și la noi, de aceea intenționăm să scoatem o serie de expoziții specializate. În altă ordine de idei, programul nostru din acest an a prevăzut așa ceva în ramura textilă, a metalurgiei, a cimentului. Încercăm deci prin TIB să scoatem o serie de târguri specializate. În momentul de față, așa după cum au apreciat și specialiștii din străinătate, târgul din acest an se situează la nivelul marilor manifestări internaționale de profil. Avem convingerea că la congresul 60 al UITE, de la Bruxelles, vom avea șansa de a vedea TIB-ul înscris în galeria târgurilor moderne. Din punct de vedere al standardelor putem spune cu siguranță că ne situăm la nivel internațional.

— Va apărea un ziar al târgurilor, un post special de Radio-TV?

— Un ziar al târgului va fi consacrat începând cu acest an. Ziarul se numește Expo News, editat de centrul nostru de presă, în colaborare cu tipografia Camerei de Comerț și Industrie a României. Apreciam că este un material foarte bun privind activitatea

din târg, cu două pagini și în limba engleză pentru a da posibilitatea străinilor să urmărească activitatea zilnică. Sigur este și un mijloc de publicitate. Mai apare o „foarte”, ca să zic așa pentru mass-media dar și pentru expozanți — INFOEXPO.

— În ceea ce privește radioul și televiziunea nu ne-am gândit încă, dar avem o stație de emisie locală care funcționează în condiții destul de bune.

— Cât costă metrul pătrat de teren neutilat și utilat în valută sau lei?

— Tariful unui metru pătrat închiriat este de 70 \$ teren acoperit, 35 \$ teren descoperit și cam între 70-100 \$ partea de construcție interioară, aceasta depinzând de sistemul de construcție cerută. Realizând construcțiile după modelul expozantului.

— Cine execută standurile și cât costă panourile sau reclamele publicitare?

— Standurile dorim să le executăm noi, dar sunt și reprezentanți care doresc să și le execute singuri. Raportul a fost jumătate-jumătate. Un panou publicitar are un tarif modest, cam 15 000 lei/mp.

— Referiți-vă vă rog, la Pavilionul Central!

— Întotdeauna ne-am dorit să facem o sectorizare. Pavilionul central o impune. Mașinile grele se expun ca de obicei la parter, pe etaje găsim produse electronice, alimentare etc. Puteți găsi tot aici și Radio România, TVR Actualități, ziare; toată lumea dorind „un mic colțisor acoperit”.

— Cine participă pentru prima dată și ce se va mai vinde?

— Altă țară, față de ediția precedentă nu am semnalat. Și-au anunțat participarea însă o serie de firme noi și îmi pare bine că m-ați întrebat, deoarece putem culege de pe calculator aceste date, care văd, că interesează mass-media.



Marin Pariş, director organizare târguri și expoziții al firmei ROMEXPO S.A.

Produsele din formularele făcute sunt cam aceleași, dar expuse sub forme noi. Oricum, se vor prezenta ultimele realizări.

— Care este de fapt scopul principal al actualei ediții și cum se va reflecta mai clar înțelegerea economiei de piață și a privatizării în orizontul vizitatorului?

— Aș începe cu sfârșitul. Deja, în ceea ce privește vizitatorii, am constatat că în ultimii ani structura lor este alta în comparație cu ce era înainte de '90. Am constatat interesul efectiv al cetățeanului pentru un anumit produs. Oamenii se deplasează special cu un scop bine determinat. Contactează anumite firme sau își oferă serviciile oamenilor de afaceri. Am depistat mulți specialiști din unități industriale, institute de cercetări, din administrație, de unde își dau seama de nivelul tehnicii în ramura de care se ocupă. Deci există o determinare net pozitivă față de ce a fost în trecut. Înainte era un târg general și lumea venea să vadă ce mai este nou și în altă parte a lumii. Acum, importându-se după cum știți de toate, toți se duc cu obiective bine stabilite. Un scop principal există: dorința ca agenții economici care expun, vizitatorii, să-și realizeze obiective comerciale cât mai profitabile.

— Cunoașteți numele personalităților politice ce-și vor face simțită prezența aici?

— Nu cunosc. Până acum nu s-au anunțat. Noi am lansat invitații tuturor oficialităților din țară și sperăm să ne onoreze în mod pozitiv.

— Este programată o agendă de manifestări (conferințe de presă, cocktailuri etc)?

— Da, sunt programate la centrul nostru de presă și la serviciul de publicitate se pot obține toate detaliile privind aceste manifestări care vor fi cu siguranță zilnice.

— Puteți anticipa care vor fi rezultatele după închiderea TIB '93?

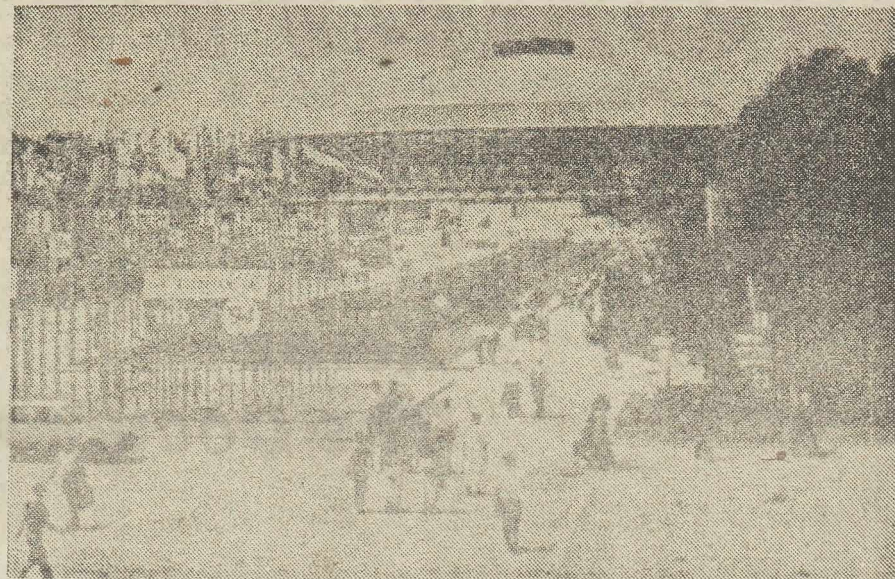
— Cred, după cum vă vorbeam, de spiritul economiei de piață, că se va solda cu rezultate pozitive. Acest lucru s-a întâmplat și anul trecut, cei prezenți și la ediția precedentă revenind și devenind parteneri consecvenți.

— Ce propuneți în mod special cititorilor revistei „Flacăra”?

— Este într-adevăr o întrebare care mă surprinde, bineînțeles pozitiv. Cititorilor revistei „Flacăra” le-aș sugera, dacă sunt oameni de afaceri, să viziteze neapărat acest târg. Să se adreseze punctelor de informație, dacă până acum nu cunosc firmele care participă și să meargă să viziteze nu numai sectoarele care-i interesează. Pentru restul cititorilor: târgul este un mijloc de informare și de educare în același timp, iar celor interesați de nivelul tehnicii mondiale o vizită în acest complex expozițional în perioada TIB '93, le va fi de mare folos.

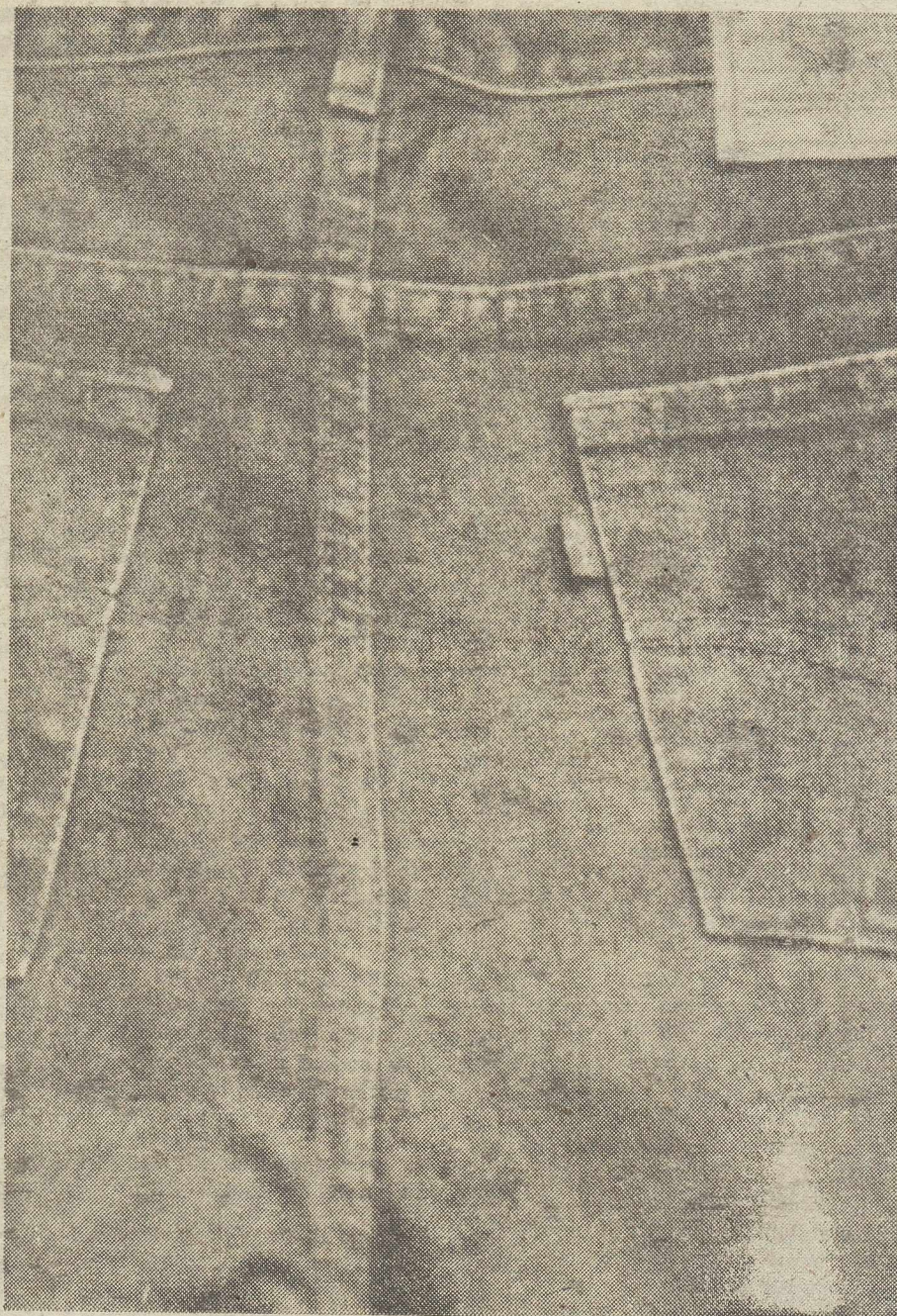
— Vă mulțumesc pentru relațiile oferite și vă dorim succes.

DAN CIUCIUCU



NO DOCUMENTS

Cum s-a ajuns ca milioane de oameni din lumea întreagă să poarte Levi's 501? Simplu, datorită calității lor. Calitatea realizată printr-o planificare bine gândită. Standarde ferme. Ghiduri și specificații de producție precise. Și atenție la detalii. Intregul proces condus și controlat de documente. Indosariate, transmise prin fax, tipărite sau procesate de calculatoare, documentele joacă un rol crucial în obținerea calității la nivelul din proiect. Noi, la Xerox, am avut de-a lungul anilor această obsesie a calității. Iată de ce, în 1992, am fost prima companie care a primit The European Quality Award. Este o distincție pe care o purtăm cu mândrie. Pentru că, așa cum Levi Strauss dovedește, "Calitatea este întotdeauna la modă".



NO QUALITY



Xerox
The Document Company

RHÔNE — POULENC

O GIGANTICĂ UZINĂ MULTINAȚIONALĂ

Pentru Alain Godard, președintele Departamentului Agrochimic al societății franceze Rhône-Poulenc, luarea celei mai mici decizii echivala cu trecerea prin furcile caudine. Se întocmea un dosar voluminos, se înainta Comitetului Executiv al companiei, convocat lunar. Dosarul mai era supus spre examinare unei Direcții de Plan, apoi alteia tehnice și în sfârșit era trecut prin Serviciul de siguranță a mediului.

Recent, toate aceste întortocheate cărări au fost desființate. Acum, Godard are buget propriu de cheltuieli și la demararea unui proiect nou se consultă cu biroul de mediu. „Obişnuiam să trimit scrisori lungi începând cu «Stimate Domn...» Acum, ridic receptorul și spun: «François, hai să facem așa și așa»».

Într-o țară marcată de o birocrație rigidă și centralizare a sistemului decizional, această deformalizare reprezintă o revoluție culturală și o transformare dintr-o întreprindere chimică cu orizont limitat, într-o competitoră plină de dinamism în lumea chimiei mondiale.

Până în 1986, Rhône-Poulenc desfăcea numai 3% din produsele sale în SUA. Azi, după achiziții în America, de peste 8 miliarde dolari, un sfert din cifra de afaceri provine din SUA și Canada. Au existat și critici referitoare la datorii exagerate acumulate în această perioadă, suprapuse peste adâncirea recesiunii europene care a scăzut cu aproape 8% vânzările.

Dar și cei mai sceptici nu pot să nege uimitorul extindere a grupului care ocupă acum locul 7 din lume în domeniul chimiei, cu vânzări anuale de 15 miliarde USD. Aceasta înseamnă, este adevărat, jumătate din mărimea liderilor germani, dar, cel puțin până în anul trecut, Rhône-Poulenc a reușit să se apropie vertiginos. Veniturile operative au crescut cu 37,5% în 1991 și cu încă 8,1% anul trecut, când venitul net per acțiune a crescut cu 24%.

În mare măsură totemul datorită acestor transformări Rhône-Poulenc este principalul grup candidat la privatizare în vederile noului guvern francez, care a făcut publice planurile sale de a vinde aproape toate sectoarele gigantice ale grupului aparținând statului francez. Rhône-Poulenc, controlată în proporție de 62% de stat, figurează deja pe listele burselor din New York. În februarie s-au vândut 6 milioane de acțiuni însumând 550 milioane \$. Oferta a fost mult sub cererea de cumpărare, ceea ce l-a făcut pe președintele Jean-René Fourtou să exclame: „Ne-am putea privatiza peste noapte”.

Di Fourtou, 53 de ani a primit recent titlul de „Manager al anului”, acordat de săptămânalul de afaceri francez „Le Nouvel Economiste”.

„În mai toate companiile franceze, președintele, prin tradiție, acționează ca un Zorro, centralizând puterea și implicându-se în cele mai mărunte detalii, considerându-se pe sine un semizeu”, afirmă Michel de Rosen, președintele diviziei textile. „Fourtou știe că mai multe capete gândesc mai bine ca unul singur”.

Când Fourtou a luat Rhône-Poulenc, în 1986, el nu mai condusesse o companie mare. Se zvonea că principală sa calificare era prietenia cu fostul președinte francez Valéry Giscard d'Estaing. Totuși, ca președinte al firmei de consultanță Bossard, Fourtou lucrase deja cu cele mai importante companii europene din domeniul chimiei și al farmaceuticii. Odată instalat, a acționat în sensul

reducerii vulnerabilității companiei franceze, făcând achiziții în SUA și scăzând dependența de sectoare cu creștere lentă ca cele de fibre textile și chimicale de larg consum. „Compania avea nevoie de o nouă strategie. Pentru noi, a fi credibili în lume însemna a exista în industrii cu creștere rapidă și în SUA”. În câteva luni, Fourtou a cumpărat toate afacerile din sfera agrochimică ale companiei americane Union Carbide pentru suma de 502 milioane \$. În anul următor a achiziționat sectorul chimic al lui Stauffer pentru 575 milioane \$. În 1989 a plătit 860 milioane \$ pentru compania engleză RTZ Chemicals și alte 480 milioane \$ pentru GAF. „Luxoasele” cumpărături au culminat în 1990 când s-au plătit 810 milioane dolari pentru a avea control asupra grupului Rorer din domeniul farmaceutic, producătorul celui mai vândut antacid — Maalox-ul. Achizițiile i-au dat grupului Rhône-Poulenc nu numai o dimensiune internațională dar și un nou profil. Compania s-a mișcat de la produse chimice ciclice către cele farmaceutice: 70% din veniturile actuale provin din domeniul sănătății.



Sunt 135 de milioane de copii în lume care trebuie vaccinați și numai 15 milioane trăiesc în țări industrializate!

Toate diviziile au o totală autonomie operațională bazată pe echipe manageriale de elită. Deciziile cheie pleacă de la un grup de 6 consilieri care se întâlnesc cu Fourtou 3-4 zile pe lună pentru a stabili bugetele globale și a lua decizii strategice.

Restul este lăsat în seama managerilor.

„Traumaticul soc al achizițiilor ne-a forțat să ne dezvoltăm, spune domnul René Pénisson, vicepreședinte la resurse umane. A lega afaceri cu diferite zone ale globului pământesc ne-a obligat să ne adaptăm la culturi diferite și să lucrăm cu manageri care nu cunoșteau franceza”.

Achizițiile au provocat și alte critici legate de evaluări și, deci, de plăți exagerate, făcute de Fourtou. Debitele lui Rhône-Poulenc ating 6 miliarde \$, de 10 ori mai mari decât cele ale competitorilor Bayer și Hoechst. Apoi multe din activitățile de bază ale grupului au fost atinse de recesiunea mai întâi din

Fourtou, de fel din zona de sud-vest a Franței, a excelat la școală în jocul de rugby. „Am cunoscut bine activitatea în echipă. Muncești împreună, te joci împreună”. Chiar și azi îi place să-și ia directorii la jogging. La etajul al XIII-lea al sediului central al firmei, situat în afara Parisului, unde își are biroul, Fourtou apare ca un om rezervat și neconvingător. „Nu bate cu pumnul în masă pentru a se impune”, spune un apropiat, „dar are o charismă, o charismă discretă”.

stitui un control brutal al prețurilor medicamentelor, în special în SUA.

În apărare, Fourtou întreabă unde s-ar fi găsit compania fără achizițiile făcute. „Am fi fost morți”, a răspuns tot el. „Am cumpărat la prețuri de vârf ale pieței, dar am cumpărat societăți cu profituri tot de vârf”. Pentru a reduce debitele s-au vândut active care nu mai erau utile grupului în valoare de aproape o jumătate de miliard \$. Această acțiune va continua în 1994. A fost anunțată intenția de a vinde cele 35% acțiuni deținute la Roussel-Uclaf, o companie de medicamente celebră pentru controversatele pilule provocatoare de avort RU-486. Valoarea acestora se poate ridica la 800 milioane \$.

Tendința actuală în Franța de scădere a ratei dobânzii va ușura povara datorilor. Privatizarea poate aduce o mai bună eficiență, inclusiv prin reduceri de personal. Fourtou vorbește de circa 1000 de concedieri pe an. Compania numără în prezent 83 000 de salariați. În Franța, unde șomajul înregistrează o proporție de 11%, imaginea lui Fourtou ar avea de suferit după asemenea drastice „ghilotinări” de personal. „Declarații din presă care inspiră încredere nu duc nicăieri. Nu dorește să practice un management prin terorizare”. Dimpotrivă, Fourtou intenționează să dezvolte Rhône-Poulenc, creând noi produse prin programul R & D, în valoare de 1,1 miliarde \$. Atât el cât și alții au observat că rata profitului este mai bună la produsele noi decât la cele „mature”.

„Din 1988 până în 1990, ținta noastră a fost internaționalizată. Din 1990 până în 1992 — raționalizarea, spune dl Bernard Louvet, președintele diviziei chimicale. Acum, ținta o constituie inovația”.

O speranță deosebită o constituie un nou medicament anticancer numit Taxotere, produs din acele arborelui de tisa. Divizia de chimicale testează un aditiv pentru carburanți care să facă motoarele diesel nepoluante iar agrochimia va produce mai multe fungicide. „Taxotere pare bun. Dar am văzut produse noi ale Rhône-Poulenc care cum au apărut așa de repede au și dispărut” — afirmă analistul Tattersall.

Fourtou admite că profituri semnificative nu pot veni imediat și crede că după succesul pe care l-a avut în construirea a ceea ce numește „O gigantică uzină multinațională”, merită continuată lupta pentru a crea o cultură de corporație descentralizată și activă.

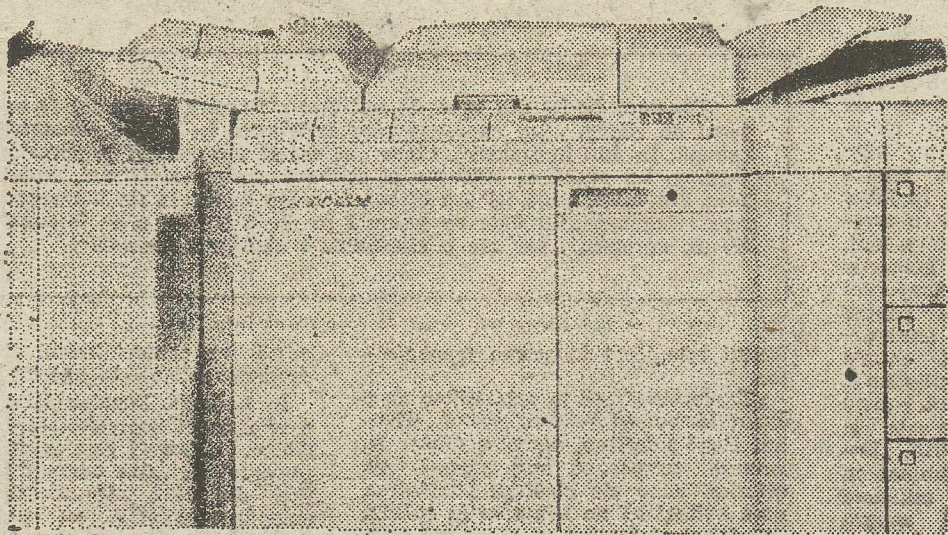
Nu demult, dl Louvet, șeful diviziei chimicale, a primit o notă din partea administratorului sediului său, în care i se cerea să aprobe desființarea a 25 de locuri de parcare. „Nu mă întreba pe mine de o treabă care te privește, i-am răspuns, șocându-l. Câteva zile mai târziu, totuși, locurile de parcare nu mai existau” — spune Louvet.

(După FORTUNE 26 iulie 1993)

Traducere și adaptare de
CALIN MARCUSANU

mita

COPIATOARE SI FAXURI: RAPIDE, ECONOMICE AUTENTICE

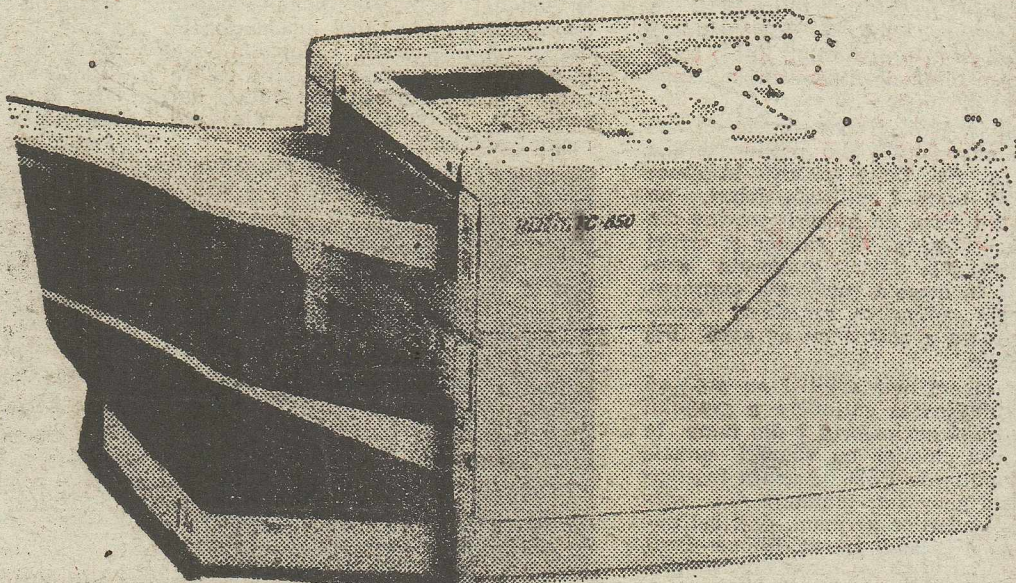


DC - 8585 COPYING SYSTEM

- Capacitate de 4850 coli de hârtie
- Patru căi de alimentare cu coli
- Alimentare cu toner mare
- Sertar în două sisteme
- 86XA4/min.; 67XA3/min.
- 3,6 secunde pentru prima copie
- 200 m 50% - 200% cu pași de 1%
- Sistem de copiere duplex

TC - 650 LASER FAX

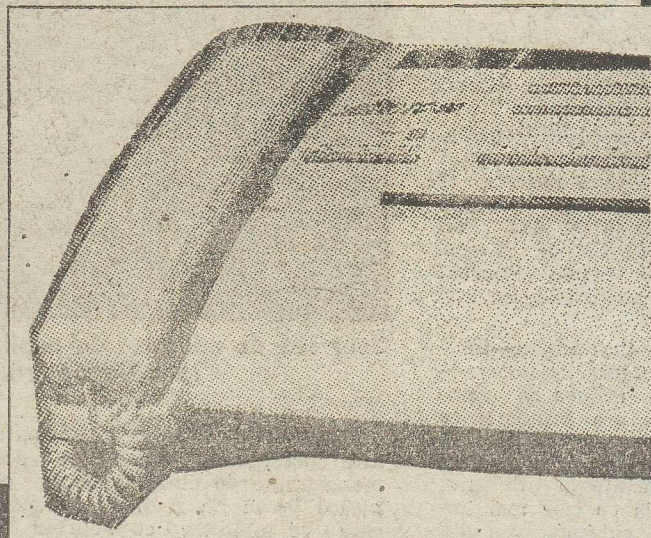
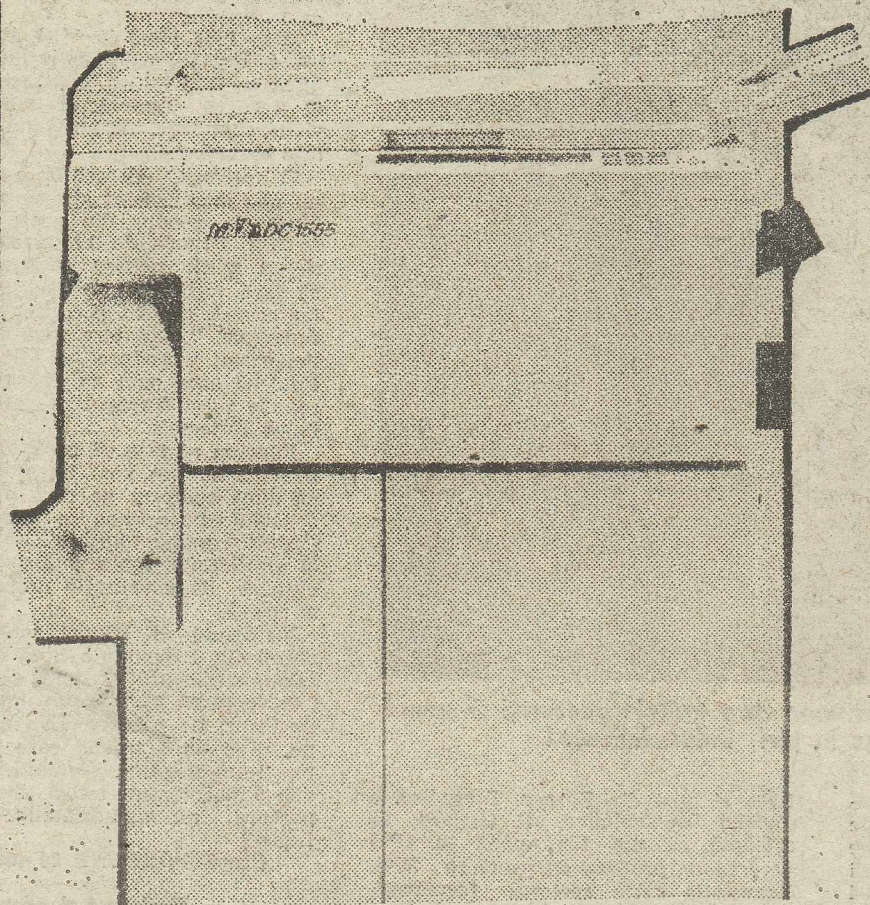
- Economie de timp prin realizarea simultană a două funcții cu ajutorul sistemului **SMART DUAL ACCESS**
- Scanează și reține în memorie mesaje prin **QUICK SCANNING SYSTEM**
- 64 nivele de gri
- Transmite un document către 100 de adrese prin memoria standard 256KB
- Reține scurte apeluri numerice și le ordonează alfabetic



DC - 1555 COPYING SYSTEM

*Tot ce vă doriți
de la un copiator de
birou compact
și economic.*

- Viteză până la 15 copii pe minut
- Copii până la format A3
- Posibilități de zoom între 48%-205%
- Două căi de alimentare cu hârtie
- Copii după fotografii și alte materiale cu gradații tonale.



**TC -
90
KOMBI
FAX**

Un client educat este mult mai ușor de abordat

● Declară dl. Marian Popa, director general al Reprezentanței Xerox în România

— Cum arată pavilionul Xerox de la TIB '93 ?

— Asemănător cu cel de anul trecut, deschis, funcțional și cred că și primitiv. De asemenea, spațios, corespunzător importanței pe care o acordă Xerox acestei piețe, adică pe o suprafață comparabilă cu aceea a pavilionului Marii Britanii. Ideea este de a demonstra, încă o dată, că nu suntem pe această piață doar pentru a vinde niște echipamente, ci dorim să fim recunoscuți și cu această ocazie pentru calitatea asistenței și suportului oferite.

— Dacă am ajuns aici, spuneți-ne, vă rugăm, care sunt principiile de dezvoltare ale lui Xerox Corporation ?

— Pe lângă cel deja cunoscut, de maximizare a satisfacției clientului, preocuparea lui Xerox este de a deveni o companie socială, deci, profitul nu este pe primul loc, ci integrarea într-o realitate socio-economică. Încercăm, în primul rând, să oferim soluții fiecărui client, soluții optime. Apoi, mai mult de jumătate din oamenii noștri se ocupă de asistență tehnică. Am deschis o școală de birotică și management la Predeal. Dacă putem ajuta alte firme sau organizații prin relațiile noastre, o facem rapid și cu bucurie.

— Să revenim la TIB '93. Cine v-a proiectat și amenajat pavilionul ?

— Ideea a fost a mea, firma Tanit a pus ideea pe hârtie, iar după aceea, am ales din mai multe firme pentru amenajare, pe una din Anglia. Cu două zile înainte de deschiderea expoziției sunt sigur că totul va fi gata, telefonul este

cuplat, apa curge, cafeaua este gata pregătită. Deci, totul este predat la „cheie“.

— Ce găsim în spațiul dvs. de expunere ?

— Pe lângă reprezentanța Xerox și distribuitori, cum ar fi Arexim sau Rom Team Solutions. Bineînțeles toată gama de echipamente pe produse, în frunte cu trei tipuri de copiatoare color.

— Cât v-a costat participarea la târg ?

— Dacă nu mă înșel, circa 100 000 de mărci. Fiind cea mai mare manifestare expozițională din România, am acceptat o asemenea cheltuială, mai ales că este singura la care participăm într-un an de zile.

— Ați început o nouă campanie de publicitate în presă. Puteți face un comentariu asupra ei ?

— Rezultatele acestei campanii ar trebui să se vadă pe la mijlocul anului viitor. Ea a fost provocată de apariția unui nou concept global de abordare a pieței mondiale, concept care include și impunerea mărcii XEROX. Noi o să facem și un program de educație comercială care o să dureze aproximativ doi ani. O să continuăm să avem un clip de menținere a numelui la TV și care s-a văzut, cu rarele excepții când lansăm produse, încercă să redea mai degrabă o atmosferă. Același lucru se dorește și prin campania din presă; ne interesează mai mult maniera în care oamenii lucrează, decât prezentarea unor echipamente. Vrem să explicăm



proveniența și apartenența cuvântului „xerox“. Marea majoritate a oamenilor îl consideră ca un procedeu, un produs și nu un nume de firmă. Dorim să arătăm ce este în spatele acestui cuvânt, ce este în interiorul companiei. Reclamele vor fi însoțite și de o serie de articole care vor vorbi despre alte activități pe care le desfășurăm, pentru a ajunge o companie socială: programul de burse, de cercetare, sponsorizări ale unor activități sportive etc. Poate vom fi ajutați și de Flacăra pentru a defini mai bine conceptul de companie socială.

— O asemenea campanie publicitară nu poate fi decât una de lungă durată.

— Exact, dar este foarte necesară pentru că „un client educat este mult mai ușor de abordat“. Ar fi greu să-i explici avantajele unui produs cuiva care nu înțelege rostul acelui produs în viața sa.

— Ce s-a întâmplat cu televiziunea ?

— Absolut nimic. Noi avem cel mai lung contract de publicitate din istoria televiziunii de după 1989. Un contract perfect valabil. Din păcate, există o aviditate pentru tot ce este mai rău, indiferent că este adevărat sau nu. Efortul de a afla adevărul este prea mare,

iar lucrurile bune, câte or fi ele, sunt plictisitoare.

— Care este poziția lui Xerox pe piața noastră ?

— După ultimele sondaje, deținem un procent de circa 68 la sută. Nu există un asemenea procent într-o economie normală de piață; în vest orice firmă care trece de 30 la sută intră în cercetarea comisiei antimonopol. Știm că acest procent va scădea, este firesc, dar nu pierzând clienți ci adăugând alții pentru că piața noastră continuă să fie destul de goală.

— N-ați obosit, nu v-ați plictisit de ceea ce faceți ?

— Ba da, dar cum să vă spun, după o bere bună și o emisiune proastă la televizor, a doua zi poți să o iei de la capăt. Nu este așa de ușor să dai bir cu fugiții. Problemele mari sunt cele legate de colectivitate.

— Ce s-a mai întâmplat în viața dvs. personală ?

— După 14 ani, a mai apărut un băiat. Unii spun că a fost un act de curaj. Pentru mine este un eveniment care mă va ține și mai mult în „priză“, cum se spune, o motivație în plus.

MIHAI SÂNDOIU

O ocazie pentru consolidarea imaginii pe piață

● Interviu cu dl. Dorin Stana, director general, Blue Ridge International

— Cum a fost gândit pavilionul Blue Ridge la TIB '93 ?

— În ideea consolidării imaginii pe piața românească. Am închiriat un pavilion complet separat, cu o suprafață de 270 de metri pătrați, fiind între primele firme în privința spațiului de expunere.

— Cam cât al țării.

— Exact. De exemplu, cam cât SUA. În cadrul pavilionului avem spații specializate pe diferite domenii, respectiv pe multi-media, proiectare asistată, telecomunicații, aparatură medicală Beckman, computere. Experiența noastră ne spune că aceste ocazii trebuie folosite, așa cum spuneam, pentru consolidarea imaginii. Luna octombrie este cea mai proastă lună de vânzări din tot anul. Deci, nu ne așteptăm la contracte sau la afaceri deosebite. De altfel târgurile și în străinătate sunt exclusiv pentru crearea și consolidarea imaginii unei firme, ca și pentru prezentarea unor produse noi. De exemplu, anul acesta vom prezenta produse multi-media.

— De fapt, ce înseamnă multi-media ?

— Utilizarea calculatoarelor pentru prelucrări audio și video, în scopuri publicitare, distractive, la radio și TV. Are o foarte mare priză la public. Nu sunt aplicații practice deosebite, dar există spectaculoșul, care atrage ca un magnet. În proporție de 70 la sută manifestările specializate pe tehnica de calcul au fost axate pe multi-media. Am fi vrut să prezentăm și Pentium, procesorul Intel 586, recent lansat în Statele Unite. Nu l-am adus, în special, din cauza prețului prohibitiv, circa 2 000 de dolari, pe de altă parte, el este încă în faza de testare.

— Ce ne puteți spune despre prețurile practicate de Blue Ridge ?

— Urmărim nivelul prețurilor de pe piața externă, cu niște cote de profit limitate, respectate, cu rigurozitate. Principiul este: profit mic, vânzări mari. Pe perioada târgului, avem o reducere de 5 la sută față de prețurile normale.

— Care sunt rezultatele la vânzări, pe primele 9 luni din 1993 ?



— În acest interval volumul vânzărilor a crescut de 4 ori față de întreg anul 1992. Volumul fizic a fost mai mare, tot față de 1992, cu 250 la sută. Preliminăm o cifră de afaceri, pe 1993, de circa 2 miliarde de lei.

— Cine v-a făcut pavilionul pentru acest târg ?

— În mod normal trebuia să ni-l facă Romexpo, dar am renunțat, datorită prețurilor. Peste 100 de dolari pe metru pătrat amenajat, în afară de chirie, care și ea depășește 100 de dolari pe metru pătrat. În situația aceasta, costurile depășesc pe cele practicate la Comtex, Las Vegas. Fără exagerare. Nemaivorbind de calitatea prestației la expoziția americană. Revenind la prețuri, la noi, chiria pentru un metru pătrat de carpetă este mai mare decât costul unui metru de carpetă. Așa că ni-l amenajăm singuri. Ca să nu-i vorbesc numai de rău pe cei de la Romexpo, am constatat o receptivitate mai mare la solicitări, dar mai au până la standardele occidentale.

— Cum v-ați invitat clienții ?

— Am fi vrut pe lângă invitațiile obișnuite să le trimitem și bilete de intrare. Din păcate ele nu au fost disponibile la momentul oportun. Deși în principiu, invitația ar trebui să țină loc de bilet de intrare.

— Ați văzut multe târguri și expoziții, în diverse țări. Ce sugestii aveți pentru Romexpo ?

— Le-aș recomanda să reanalizeze tarifele. Firmele au început deja să se uite la bani. Nivelul acesta de prețuri riscă să distrugă TIB-ul. Nu trebuie să se încerce să se obțină aceiași bani ca la târgul de la Hanovra. Pentru bunul și simplul motiv că nu avem calitatea de acolo; în plus trebuie ca tarifele să atragă expozanții, mai ales pe o piață în formare.

„Suntem un centru de servicii complete“

● Interviu cu dl. Dan Petre Goleșteanu, director de marketing și vânzări la ComputerLand România

— Unde se află pavilionul dvs. în acest an ?

— În pavilionul central. Pe un spațiu mai mare ca anul trecut.

— De ce v-ați mutat acolo ?

— Am considerat că este spațiul cu cel mai mare număr de vizitatori.

— Ce credeți că veți reuși prin participarea la acest târg ?

— Ca și la alte târguri, noi căutăm să convingem publicul specializat, în primul rând, de faptul că noi putem deveni pentru unii, dacă nu putem conștientiza pentru alții, furnizorul preferat de echipamente și servicii informatice.

— Care ar fi motivele pentru care ar face unii sau alții această opțiune ?

— Pe de o parte, vrem să atragem atenția că putem fi un partener de afaceri și de prezent și de viitor, pe de altă parte, vrem să demonstrăm că nimeni dintre firmele de profil nu se apropie de noi, în ceea ce privește oferta de produse, de servicii și de suport. ComputerLand înseamnă diversitate. ComputerLand nu înseamnă limitare la un singur fabricant, la un singur produs sau la un grup restrâns de produse.

— De ce această diversitate ?

— Pentru că, în concepția noastră, noi trebuie să venim în întâmpinarea tuturor tipurilor de clienți de la un simplu amator, un elev, până la o companie foarte complexă cu necesități de informatizare foarte mari. Vom căuta să exemplificăm această diversitate având o gamă largă de mașini, atât de tip PC cu toate accesoriile posibile, cât și mașini performante dedicate unor domenii cum sunt mașinile RISC. O lume diversă de mașini, dar care se poate integra funcțional, unitar. În acest sens prezentăm integrarea în rețele NOVELL, și UNIX de echipamente eterogene, ceea ce înseamnă interconectarea unor stații de lucru diverse: PC-uri, echipamente de tip Macintosh, stații RISC etc.

— Dacă ar fi să rezumați conceptul pe baza căruia funcționați...

— Suntem un centru de servicii com-



plete. Orice client va fi servit în timpul cel mai scurt și la un nivel maxim de satisfacere în ceea ce privește necesitățile de informatizare, de la hard și soft până la consumabile și consultanță.

— Ce firme reprezentați la TIB '93 ?

— Am fost exigenți cu partenerii cu care lucrăm și pe care îi reprezentăm, exigență de altfel reciprocă. Cu ocazia târgului noi vom reprezenta o mulțime de nume foarte cunoscute: IBM, COMPAQ, INTEL, APPLE, HEWLETT-PACKARD, ZENITH DATA SYSTEMS, NOVELL / UNIVELL, LOTUS și altele.

— ComputerLand este o firmă bine cunoscută pe piața românească...

— Am început în 1991 cu un singur centru ComputerLand autorizat, treptat ne-am extins obținând anul acesta și exclusivitatea pe România. Acum suntem ComputerLand România, cu două centre în București și câte unul în Iași, Brașov, Timișoara și Cluj, un Centru de servicii și, în pregătire, un Centru de instruire UNIX. Pe lângă aceasta, dispunem la nivel național de o vastă rețea de distribuție și de servicii.

— Ce face un director de marketing ?

— Dar ce nu face ? De exemplu, lucrează de la 10 dimineața la 10 seara, răspunzând de participarea la târguri, de publicitate, de promovare, ș.a.m.d.

— În ceea ce privește prețurile, care este politica firmei ?

— Nu avem cele mai joase prețuri, dar clienții care s-au orientat numai după preț în ultimii ani, au înțeles între timp că acesta este doar un element, la fel de importante fiind calitatea și performanțele produseor și serviciilor oferite.



*Your Partner for Networking
and Digital Communications*

Blue Ridge International

Pe perioada Tib 93 preturi speciale !!!



A-Tronic Computer

386SX/33MHz
386DX/40MHz
486DX/33-50MHz

486SLC2/66MHz
486DX/50MHz VL Bus
486DX2/66MHz VL Bus



**HEWLETT
PACKARD**

IMPRIMANTE LASER ALB-NEGRU
IIP Plus, IIP, III, IV
IMPRIMANTE COLOR
XL 300, XL550 C
SCANNER COLOR : ScanJet IIc

CTX

MONITOARE 14", 15", 17"
Monosync
Multisync
Full Screen



MOUSE
Pilot, TrackBall
HANDYSCANNER
Alb Negru, Color
FOTOMAN
AUDIOMAN



ALINCO

RADIO
DJ580 Twin Band Handheld
DJF1 Mini Handheld
DR1200 Data Radio
DR570 Dual Band Radio
DR130 Mobile Radio

GVC

External Modem/Fax 14400 bps
External Modem 9600 bps
External Modem/Fax 2400 bps
Internal Modem/Fax 2400 - 9600 bps
Pocket Modem/Fax 2400 - 9600 bps



NOVELL

NETWARE Novell v3.11
5, 10, 50, 100 Users
COMPONENTE REȚEA
16-Bit Ethernet Card
32-Bit Ethernet Card
2-Port Ethernet Repeater
Multi Port Repeater

GENICOM

IMPRIMANTE MATRICIALE
3840 E (600 cps draft /12 cpi)
4410 XI (400 lpm draft (64 char))
4440 XI (600 lpm draft (64 char))
IMPRIMANTE LASER
7170 (17 Pag / min)

BECKMAN

- Ultracentrifuge
- Centrifuge cu sistem de răcire de înaltă performanță
- Centrifuge clinice
- Analizor de aminoacizi
- Analizor clinic complet automatizat (seria Synchron)
- Analizor electroliti
- Analizor proteine
- Cromatograf de lichide

- Electroforeză
- Electroforeză capilară
- Spectrometru UV / VIS
- Scintillation counter
- pH-metre
- Densimetre
- Robotică
- Consumabile și reactivi pentru echipamentele Beckman

În perioada TIB 93 vă invităm să ne vizitați în pavilionul A9



Arte amabil, încă tânărul, dar experimentatul lup de mare, povestește aventuri de pe mările lumii, de prin... porturi și de sub Cupola (parlamentului)

și de fiecare dată când ajungeam la Singapore abia așteptam să mănânc mâncăruri chinezești! Sunt mâncăruri picante și nu prea știi din ce sunt preparate! Odată am mâncat la restaurant chinezesc un sos cu rădăcină de mustăți de rechin! Nu prea agreez băutura, dar dacă

am o anumită stare, să fiu într-un anumit loc, niciodată n-am băut singur!

„Dostoievski e un titan“

„Îmi place să citesc și am citit destul de mult. Îmi place literatura rusă, care

vreau să mă relaxez, îau o carte polițistă sau chiar una de Sven Hassel“.

„Nu sunt bogat dar nici sărac“

„Nu sunt un om bogat, dar nici sărac! Nu-mi pot permite orice și asta mă zgârie! Nu-mi doresc să mor sărac, numai tâmpiții doresc să moară săraci! Asta e unul din mobilurile pentru care mă gândesc să plec odată din viața politică! Bunăstarea familiei mele înainte de revoluție a fost aproape deplină, iar faptul că acum sunt în viața politică a făcut să ne consumăm rezervele pe care le-am adunat în 12 ani de marinărie și cât am fost în Belgia! Familia mea a fost obișnuită cu un standard de viață ridicat și nu înțeleg ca în democrație să devin mai sărac sau să mă apuc să vând din ce am agonisit! Dacă mă voi lăsa de politică, tot din shipping voi încerca să trăiesc, punând la dispoziție celor care au nevoie inteligență managerială, pregătire profesională și altele!“.

„Elena-băiatul lui tăticu!“

„Mi-am dorit mult să am un băiat, dar se pare că atât am putut! Am două fete — Ioana, de 16 ani și Elena, de 12, pe care le iubesc mult și vreau să fie fericite! Și ele sunt la fel de libere în alegerea profesiei cum am fost și eu! Ioana ar vrea să urmeze științele juridice, iar cea mică încă nu și-a definit opțiunile. Elena tot îmi spune că „până va ajunge ea să dea admitere la



Locuința provizorie de pe Bulevardul Aviatorilor i-a fost spartă de hoji de două ori!

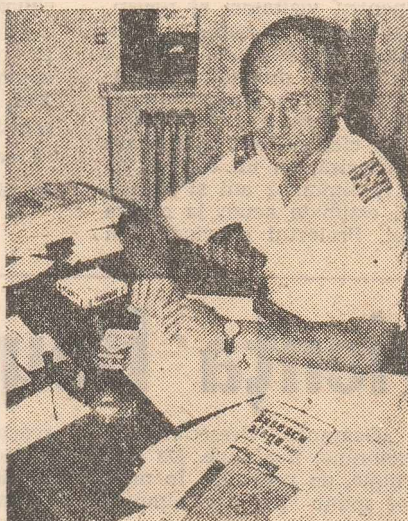
facultate poate o să primească fete în Institutul de marină! Ea vrea să se facă fix... comandant de vas!!! I-am explicat eu că din Institutul de marină nu ies comandanți! Ea este „băiatul lui tăticu“, este copilul care, dacă se joacă fotbal undeva, în jurul blocului, acolo o găsești! Face înot, este o tipă sportivă! Ce spuneti, seamănă cu tata?“.

niard

știle pe munte. Am făcut și, cu piciorul, nu cu telefonul bine!“

ului sistem!“

esc într-o altă țară! Însă am (1989), când am reprezentat adaptasem modulul de viață în pac cu toți cei care propozi, cât am stat pe mare, am economic și social, cât timp am acție ce înseamnă un asemenea prosperitate generată de am fost un nedreptățit al ul revenirii la ceea ce a fost, ruia dintre noi depinde de e piață, care el însuși gene-



ceva, îmi place să beau un vin lvei, un Riesling sec de Murfatlar n whisky Ballantine's. Nu beau și nu beau oricând: trebuie să

este o literatură de mare valoare! Dostoievski e un titan pe care nu-l poți ocoli; când vrei să citești o carte bună, citești una din cărțile lui... Iar când



Automobilul marca AUDI îl are dinainte de '89, dl Băescu nu face parte dintre „îmbogățirii de război“. Datorită „tâmpiților“ care și-au ratat să moară săraci, comandantul Băescu se gândește serios și puțin îngrijorat la viitorul familiei sale!



Nu, nu este la un bar din Rio de Janeiro (noi auzisem că braziliencele îi bagă-n boale — și la propriu și la figurat — pe marinarii români, dar căpitanul n-a vrut să confirme!), ci la barul clubului din Aleea Modrogan

MARIAN GHÎTEANU ■ Fotografii de FLORIN IONIȚA ■

Restaurare și modernizare de câteva

miioane de lei

HANUL MANUC va fi ridicat la categoria PATRU STELE

• 0 surpriză pentru bucureșteni: s-a redeschis
crama hanului!

Fondat în 1808 pe locurile fostei Curți Domnești din străvechiul centru al Bucureștilor, de către celebrul negustor Manuc Bei Mirzalan, Hanul Manuc face parte din ansamblul de construcții al vechiului oraș medieval, devenit ulterior cartierul comercial Cartea Veche.

În anul 1876, hanul, reînnoit și extins, funcționa sub numele de Hotel Dacia, în incinta cărui era deschisă o sală pentru spectacole, întruniri, conferințe, dispute politice, dar și pentru primele carnavaluri bucureștene (cu și fără mască).

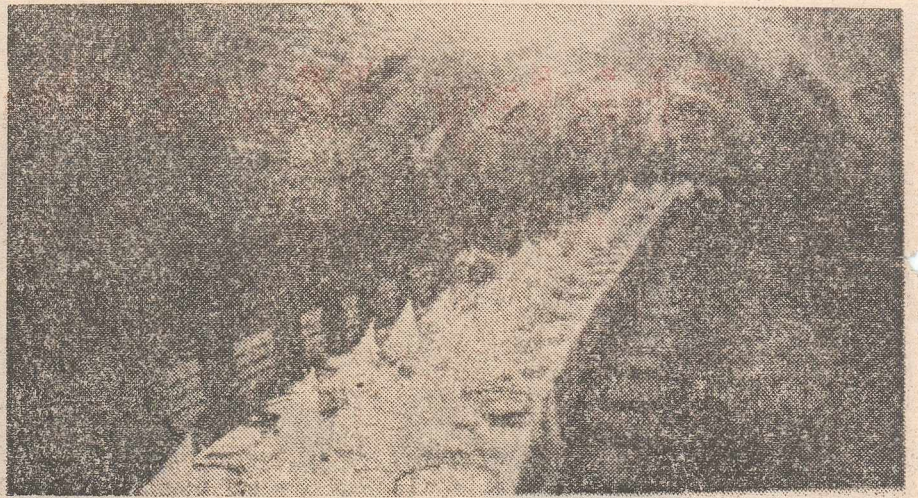
Pridvoarele largi, străjuite de stâlpi din lemn sculptat, balustradele și scările, ca și mulțimea negustorilor, surugilor și târgoveților, ce-i umpleau curtea interioară, au fost surprinse de M. Bonquet (1841) și D. Larcelot (1860) în gravurile lor. „Hanul Manuc s-ar putea zice că este un palat de lemn”. — nota cu un veac în urmă Lancelot, fascinat de înfățișarea pitorească a curții interioare și de decorațiunile sale murale din stuc.

A doua tinerețe, oarecum neîmplinită, a cunoscut-o bătrânul han înceând cu anii '70, în urma lucrărilor de restaurare și consolidare (1970—1971) conduse de arhitectul Joja — a ninteste di arh. Călin Secară, director ehnice al actualei societăți comerciale „Hanul Manuc” SRL. A fost o inițiativă inspirată, atât prin amploarea lucrărilor (care au afectat aproximativ 55% din volumul complexului) cât și prin momentul ales, căci altfel nu cred că ar fi rezistat cutremurul din 1977.

Ca arhitect, nu pot să nu remarc calitatea lucrărilor de restaurare, dar prin slabele dotări funcțional-utilitare

datorate unei mentalități greșite din acea perioadă. Hanul și-a pierdut din strălucirea de altădată. Dacă luăm în considerare și efectele datorate caracterului popular al localului, clientelei și gestiunii specifice acelor ani, este de înțeles necesitatea revitalizării acestui obiectiv unic, ca specific, în centrul istoric al capitalei.

Realizarea unor lucrări de restaurare, consolidare, amenajare, modernizare prin reutilare, mobilare și dotare integrală pentru aducerea complexului hotelier Hanul Manuc la nivel de patru stele, conform standardelor turistice internaționale, este posibilă prin implicarea, din 1992, a firmei TTI în constituirea societății Hanul Manuc



CRAMA DRACULA meniuri speciale

- Pastramă cu mămăliguță
- Pulpă de batal cu fasole albă și afumătură
- Tochitură cu mămăliguță
- Gustare Bachus (mix-grill la grătar)
- Must de Pietroasele

SRL.

În prezent, hotelul cu cele 52 locuri de cazare, restaurantul (120 locuri), barul de zi, salonul Dacia și crama (160 locuri), care s-a redeschis săptămâna trecută, sunt spațiile din complex funcționale și modernizate în această etapă. Crama hanului, prin ambianță și prin oferta de preparate culinare din bucătăria românească tradițională, ca și prin calitatea serviciilor, cred că va fi o surpriză pentru vizitatori și turiști.

Având aprobarea Direcției monumentelor, ansamblurilor și siturilor istorice, vom începe, probabil din primăvara anului '94, un proiect amplu de conservare și restaurare cu fidelitate a tuturor elementelor de valoare arhitecturală istorică, cu un termen de realizare de minimum 2 ani și necesitând fonduri estimate acum la câteva miliarde lei. Proiectul cuprinde în

principal consolidarea întregii structuri de rezistență a complexului (inclusiv a clădirilor alăturate — str. Iuliu Maniu nr. 64—66), reamenajarea funcțională pentru o funcționare independentă (centrală, termică, centrală electrică, centrală ventilație — aer condiționat, post trafo) modernizarea prin introducerea de noi funcțiuni (sală de conferințe, saună, piscină, cazino) și remobilarea interioarelor la nivelul categoriei lux.

În conceperea acestui proiect ambițios, și-a pus amprenta personalitatea domnului Jan Hilgen — dir. general TTI, care a făcut o pasiune pentru această pitorească clădire. Vă garantăm că ceea ce veți vedea la sfârșit va fi un șoc pentru vizitatori.

FLORIN PETRIA ■

Spiritul reușitei—Experiența Bouygues

Începând cu acest număr vom publica extrase din cartea lui Jean-Louis Chauchard, *L'esprit de reussite — L'experience Bouygues*, editată de Les Editions d'Organisation din Paris în anul 1987. Bouygues este una dintre cele mai mari companii de construcții din lume și între primii doi-trei investitori străini în România. Această carte este o mărturie. Ea reflectă experiența de mai mulți ani a autorului, care a lucrat în cadrul grupului Bouygues în calitate de consultant; Este destinată celor care doresc să descopere universul Bouygues. Scopul ei esențial este de a încuraja pe cei care au dorința de a întreprinde și de a reuși.

1. Francis Bouygues sau pasiunea de a întreprinde

„El merge spre idealul ales cu ajutorul realității” (J. Jaures)

Acest citat definește bine, după părerea noastră, omul care se află astăzi printre cei mai buni manageri din întreaga lume.

Săgetător, căsătorit, tată a patru copii, patron al unei companii cu mai mult de 50.000 de oameni, lider mondial în profesia sa; iată în rezumat în câteva linii un curriculum vitae pe numele Francis Bouygues. El reprezintă pentru cei care îl cunosc și îl înconjoară, tatăl, călăuză, cel care știe să prevadă și să treacă la acțiune. Rezistent, solid ca un stejar, combativ și neînduplecat, el este un fondator, un constructor, dar și un creator. Știe să aleagă „materialele” care trebuie și să le pună în valoare. Are această capacitate dublă a omului de bun simț, cu gusturi simple și sigure: să fie în același timp la vârf și la bază.

Francis Bouygues are cu oamenii pe care îi respectă legături de prietenie și fraternitate. El știe să aibă cu ei, oricare ar fi locul lor în companie, căldura unui om autentic care crede ferm că reușita lui este afacerea tuturor.

Cu siguranță, idealist, îi place să împartă entuziasmul lui pentru companie. Este exigent cu el însuși cum este și cu alții, și în mod special cu cei care au acceptat să fie responsabili.

Prezent, începând cu ora 8 dimineața, în firmă, face parte din acea rasă de manageri care consideră că locul lor este în interiorul întreprinderii și nu în exterior, în constantă reprezentare.

Nu vorbește pentru a nu spune nimic. Privirea lui este directă, frazele și replicile lui sunt uneori usturătoare. Dacă îl întâlnești, este inutil să vă

pierdeți în „Domnule Președinte...”, nu-i place, domnule, îl ajunge. De altfel, are un nume, un prenume. În mod obișnuit i se spune pur și simplu, Francis.

Cu acest om, cu un temperament puternic, nu este totdeauna ușor de trăit. Inspiră frică, reacțiile lui sunt câteodată disproporționate, dar nu te poți împiedica să-l admiri. Agasează mai ales când intervine în sistem, pentru că nu ezită să utilizeze scurt-circuitele. Este stilul lui: drept la țintă. Uită, câteodată că întreprinderea Francis Bouygues a devenit grupul Bouygues și reflexele sale de patron n-au dispărut cu desăvârșire.

Francis Bouygues este un vânător „tout terrain”. Cunoaște „vânatul”,

reacțiile lui și maniera de a-l prinde. Captează cu toate simțurile ceea ce îl înconjoară și știe, cu o rapiditate extraordinară, să ajusteze tirul situației concrete.

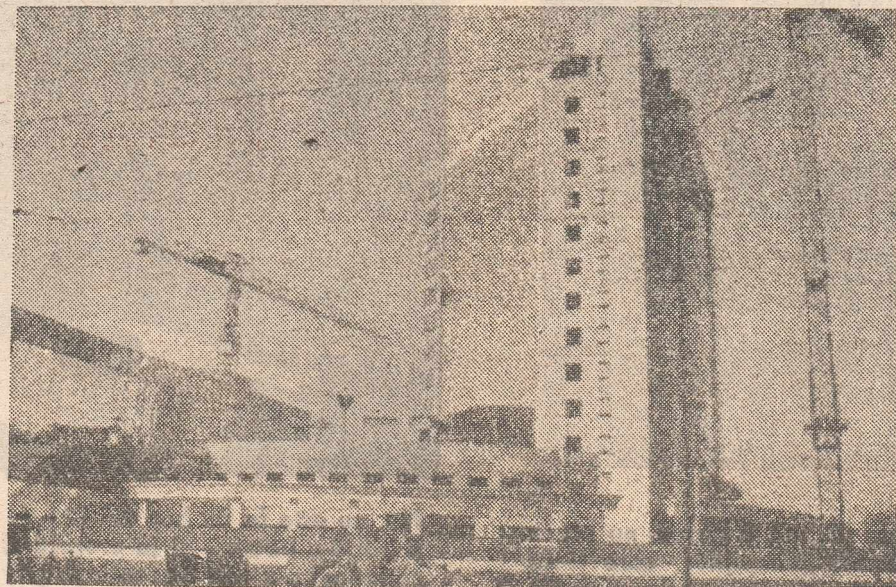
Nu se lasă înșelat, își cunoaște punctele lui tari sau slabe. Este omul detaliului cel mai puțin așteptat și al sintezei celei mai îndrăznețe. Interesul lui pentru gestiune este limitat, considerând că specialiștii au cuvântul aici. Se amestecă în discuția rezultatelor, pentru a decide. În schimbul, rămâne prezent și foarte activ când este vorba de politica socială a companiei.

Face parte dintre oamenii care știu să vizualizeze mental un proiect. Are simțul viitorului, al zilei de mâine; noul sediu al grupului Bouygues denumit Challenger este un simbol în acest sens.

Câte elogii pentru un om pe care nu l-am întâlnit niciodată. Pur și simplu am transcris ceea ce am simțit ascultând pe toți cei care au acceptat să vorbească despre el.

Totuși, avem sentimentul că Francis Bouygues, în ciuda facultăților sale de discernământ, a lucidității lui, poate să fie supus legii influenței, din cauza entuziasmului său excesiv, a afectivității sale. Este probabil singurul punct de ameliorat în această fișă de apreciere.

De la compania Francis Bouygues până la grupul Bouygues au trecut 35 de ani de istorie (n.n.: în 1987), ani presărați de evenimente, de proiecte, de realizări, din care se degajă impresia că s-a ajuns aici fără dificultate. Părește că nu a fost așa. Trebuia, într-un sector ca acesta de construcții și lucrări publice ca baza să fi fost bună și ca omul care a fost la originea companiei să posede în plus de o capacitate și o competență profesională și o pasiune și o convingere cu totul deosebite. Pasiunea de a construi o organizație plecând practic de la zero.



Șantierul Centrului de Comerț Internațional — București. Prima investiție Bouygues în România

Shirley MacLaine a aflat ce a fost în viețile anterioare

• Ea vrea să urce într-un OZN

Cunoscuta actriță americană Shirley MacLaine susține, de ani de zile, că aude o voce interioară, care, în ultima vreme, i-a ordonat să țină seminarii, pentru a-i convinge pe oameni că se pot vindeca de diferite boli, dacă reușesc să se concentreze asupra unei anumite culori în funcție de boală.

În cazul în care cineva suferă de gât sau are laringită, el trebuie să „vizualizeze” culoarea albastră, căci — susține Shirley — fiecare regiune a corpului uman este legată de o culoare ce deschide un fel de canal prin care energia revitalizează se îndreaptă spre zona bolnavă. Pentru vindecarea ficatului corespunde culoarea portocalie, în vederea reglării funcțiilor ficatului verde este benefic, iar pieșului solar — galbenul. Tehnicile concentrării se învață la seminarii, ce au și fost ținute în orașele Boston, Chicago, Denver, Los Angeles, New York, Portland, San Diego. În vederea efectuării acestor

turnee, artista a refuzat toate ofertele primite de la producătorii de filme, pe următoarele opt luni.

Taxa de participare la cursuri (ce țin două zile) este de 300 de dolari de persoană, cursurile având un caracter intensiv. Bizara artistă mai susține că ea primește sfaturi de la o persoană decedată acum... 35 de ani, de la care a aflat și despre viețile ei anterioare. „În alte vieți am fost, rând pe rând, prințesă, pirat, bufon la curtea regelui Ludovic al XV-lea, cameristă într-un castel pe care au răpit-o tâlharii și chiar prostituată într-un bordel” — afirmă Shirley. Pentru a se pu-

tea afla toate acestea, trebuie să se facă legătura cu „eul” nostru, căci vocea pornită din interior reprezintă adevărata personalitate și odată ce reușești să te pui în legătură cu ea poți efectua experiențe extrasenzoriale, pentru că fiecare persoană a avut și va avea mai multe vieți. Așa cum viețile din trecut influențează problemele vieții prezente, tot așa „binele” și „răul”, din existența actuală, vor afecta viețile viitoare.

Artista mai susține că a văzut cu ochii ei OZN-uri în Peru și că a vorbit cu persoane ce au avut legături directe cu ființe extraterestre. „Aș dori o asemenea aventură, ba chiar aș avea curajul să mă urc la bordul unei farfurii zburătoare”, afirmă MacLaine, la conferințele ce le ține în cadrul seminariilor sale.



Shirley MacLaine și prietenul ei Andrei Peacache, o mai veche iubire, vizitând vechi temple din Cambodgia

VIZITATORII DIN LUMEA DE APOI

Fantoma geloasă de la miezul nopții

Multe se povestesc despre castelele scoțiene, unde circulă fantome ce își marchează prezența prin zgomote, mișcări de mobilier și spargeri de geamuri. Cam la 50 de km de Canalul Pentland, din nordul Angliei, în localitatea Wick, se află un castel medieval. Proprietara de azi, doamna Sheen, văduva lui Michel Howkins, decedat cu cinci ani în urmă, l-a reparat în parte, ocupând una din aripile lui.

Într-o dimineață de toamnă, Jeff Steward a plecat cu mașina din orașul Elgin spre Wick, unde avea de rezolvat câteva probleme în legătură cu comerțul pe care-l practica. În orașul Helmsdale, unde ajunsese în cursul după amiezii, poposi mai mult, iar pe la ora 16 plecă spre ținta sa, unde spera să ajungă în cel mult o oră. Pe drum, nori negri acoperiră cerul, micșorând mult vizibilitatea, iar o ploaie mărunță și rece începu să cearnă de sus. Să fi fost 7—8 kilometri până la destinație, când dădu peste un nou ghinion. Din senin, mașina i se opri în drum. Deși era un mecanic priceput, nu reuși până la urmă să înlăture pana de motor. Cum noaptea se lăsase, iar ploaia îl pătrunsese până la piele, Jeff se hotărî să o pornească pe jos. Mai mult băjbâind, s-a așternut la drum. După mai bine de două ore de mers, în jurul lui nu se vedea nimic. Era disperat, nemăștiind ce să facă. Deodată, îi apără în întuneric silueta castelului din Wick, unde, la o fereastră, se vedea lumină. Obosit și ud, se hotărî să ceară găzduire, căci mai departe era imposibil să mai meargă. După mai multe lovituri în ușa masivă se deschise o ferestruică și un chip îmbătrânit de ani se arătă, întrebându-l ce dorește. După ce Jeff își spuse repede „povestea”, timp în care Sheen Howkins îi cerceta figura, atât cât se putea zări în noaptea întunecoasă, ușa castelului se deschise încet și călătorul, în fine, — putu intra. Văzându-l în ce hal se afla, proprietara îi dădu un rând de schimburi, ce

aparținuseră soțului ei și un costum de haine. Apoi îi invită la cină.

Era aproape miezul nopții, când cina se termină. În timp ce pendula anunța ultimele secunde ale zilei trecute, ușa se deschise fără zgomot și în sufragerie pătrunse un bărbat înalt, încă relativ tânăr și bine îmbrăcat, care se așeză pe unul din scaunele libere aflate la masă. De acum încolo conversația continuă în trei, noul venit prezentându-se, scurt, Michel și plecând capul într-un fel de salut. Tre-cuse de ora două noaptea, când Jeff, obosit peste măsură, ceru voie să se retragă. Se aplecă ceremonios în fața doamnei, iar vizitatorului de la miezul nopții îi întinse mâna. În clipa în care atinse mâna acestuia, Jeff simți un suflu rece, ca de mormânt. În clipa când își dădu seama că mâna era imaterială, căzu jos, leșinat.

Într-un târziu își reveni și, cu greu, se târi în dormitorul care-i fusese rezervat.

A doua zi, Sheen Howkins își ceru iertare că nu și-a prezentat din timp musafirul. Din când în când, fantoma soțului ei, Michel, cu care s-a obișnuit, de altfel, apare la miezul nopții și, fără să scoată o vorbă, se așază la masă; iar după puțin timp, așa cum vine, tot așa pleacă. „Doar în seara aceea a avut o comportare aparte — spuse gazda — discutând cu dumneata, domnule Steward, mai mult timp. Bănuiesc că fantoma, văzându-te îmbrăcat în hainele lui, și-a schimbat comportamentul”.

Ce-ar fi să fie adevărat

Fantoma unui pirat apare în Scoția și aduce noroc în afaceri

• El a trăit în secolul al XVI-lea

În regiunea Edinburgh (Scoția) circulă numeroase legende, printre care și aceea a Piratului Roșu. Aceasta pare a fi, însă, mai mult decât o legendă.

William Reeves este un mic industriaș din Londra. Într-o bună zi, afacerile îi conduseră pașii către orașul Edinburgh, unde ajunsesse într-o dimineață de duminică. Așa că, până luni, se gândi să se distreze vizitând orașul, folosind un ghid-illustrat. După ce își luă prânzul într-un mic restaurant, își propuse să vadă capela Sfânta Margareta, construită de regina Margareta, soția lui Malcolm Comare, prin anul 1075.

Tot umblând pe străduțele pustii ale orașului, își dădu seama că s-a ră-tăcit. Pe o străduță întortocheată zări un bătrân rezemat de zidul unei clădiri foarte vechi; stătea nemișcat și cu privirea fixă. Era îmbrăcat bizar. Avea o vestă roșie atâr de decolorată, în-căr cu greu puteai să-i ghicești culoarea originală. Piciorul drept, retezat de la genunchi, era prins de o proteză din lemn nefasonat; o jartieră roșie îi prindea piciorul deasupra protezei. Dar cel mai mult îl frapă pe Reeves privirea misterioasă, fixă, a individului și figura sa de ceară, ca a unui mort. Apropiindu-se, William îl rugă să-i indice drumul spre capelă, dar nu primi nici un răspuns. Industriașul se apropie și mai mult de individ și, pentru a-i atrage atenția asupra sa, îl apucă de un nasture al tunicii ponosite. Dar, spre groaza lui, în momentul în care rămase cu nasturele în mână, ciudatul individ pur și simplu se... volatiliză instantaneu, ca și când n-ar fi fost niciodată acolo! Dacă n-ar fi existat nasturele din mână, Reeves ar fi jurat că totul a fost o halucinație.

După o oră de mers pe străduțele strâmte, ajunse la un mic restaurant. Aici povesti proprietarului localului cele întâmplate, arătându-i, pentru autenticitate, nasturele învechit.

— A, spuse proprietarul localului, l-ai întâlnit pe Gilpin Horner, care a făcut parte din piratii lui John Morgan și care a murit într-o luptă desfășurată în Jamaica. A locuit o vreme în cartierul Todshaw-Hill, unde, din când în când, își face apariția, sprijinit de peretele fostei lui locuințe. Credința populară este că piratul a devenit, încă din viață, slujitorul Diavolului, lucru pe care-l arată prin jartiera roșie prinsă de piciorul invalid. Apariția acestei fantome este considerată ca aducătoare de noroc pentru cei cărora le lasă câte un nasture din mână și jartieră.

Intrigat de cele aflate, Reeves a ră-mas câteva zile în localitate, pentru a cerceta vechea arhivă a primăriei. Din documentele găsite aici a reieșit că Gilpin Horner a fost un pirat autentic, care a trăit în secolul al XVI-lea. Chiar în ziua în care se pregătea să plece la Londra, Reeves a primit o telegramă, în care i se făcea cunoscut că, brusc, și în mod misterios, afacerile, care până atunci mergeau prost, au luat o întorsătură foarte favorabilă.

Pagină realizată de:
AUREL DIANU

Trăiește Teatrul Național fără Andrei Șerban?

La Naționalul bucureștean se repetă. Toamna, emoția, tensiunea, bucuria, nebulă - mare și colectivă - a unor trecute premiere - „Livada cu vișini”, să zicem - par doar o amintire. La Naționalul

bucureștean se repetă... în liniște. Sunt voci care afirmă că teatrul merge mai departe. Probabil avem artiștii pe care-i merităm.

**CONSTANTIN MĂCIU-
CĂ** - Director artistic al
Teatrului Național

**„Andrei Șerban este
ostil stagnărilor”**

— Deschiderea stagiunii s-a făcut cu o reprezentație a spectacolului „Livada cu vișini”. Publicul așteaptă și noutăți, dacă se poate, unele semnate tot Andrei ȘERBAN.

— Cea mai apropiată premieră a teatrului nostru o reprezintă „Gălceviile din Chioggia” de Goldoni, în regia Danei Dima, în jurul datei de 20 octombrie (Sala Atelier). La Sala Mare, câteva zile mai târziu, vom prezenta premiara mondială „Numele trandafirului”, dramatizarea romanului lui Umberto Eco, în regia lui Grigore Gontă. În februarie, vom oferi publicului premiera „Platonov” de Cehov, în regia lui Ivan Heimer, în aprilie „Troilus și Cresida” de Shakespeare, în direcția de scenă a lui Tompa Gabor, apoi un spectacol din dramaturgia românească, „Greul pământului” de Valeriu Anania. Dintre premierele în pregătire la celelalte săli menționez „Chițimia” de Ion Băieșu, „Mansarda” de R. F. Alexandru, „Trei surori” de Cehov.

— Numele lui Andrei Șerban nu apare în această enumerare.

— Sper, deocamdată. Avea mai multe proiecte și dacă nu s-ar fi declanșat criza de raporturi cu Ministerul Culturii, determinată de interviul fostului ministru Mihai Golu, Andrei Șerban ar fi început să lucreze la sfârșitul stagiunii trecute. Discuțiile din luna iunie i-au frânt elanul și, implicit, s-au repercutat negativ asupra activității noastre. Concertând resursele creative ale teatrului, nădăjduim să recuperăm repede timpul pierdut.

— Să ne reamintim ce s-a întâmplat în vară.

— Nefiind corect informat asupra situației din teatru și „manipulat”, într-un fel, de reporter, fostul ministru a făcut unele afirmații care contraziceau realitatea. Punctul de vedere susținut de domnul Golu — dar nu numai de dânsul — că, lucrând mult în străinătate, Andrei Șerban nu ar fi avut timp să se ocupe de problemele teatrului este infirmat de fapte. El a pus în scenă, în cei trei ani de directorat, mai multe spectacole decât cei mai prolifici regizori, implicându-se, în același timp, constant în elaborarea strategiei programului artistic. De lucrul acesta nu s-a ținut seamă! Să nu uităm însă că în discuțiile la care ne referim a fost abordată și o altă problemă de mare actualitate, anume neceitatea modernizării structurilor teatrului românesc. Din păcate, în elaborarea legii teatrelor — menită să asigure sincronizarea structurilor instituționale cu exigențele noilor desfășurări — s-au produs temporizări și s-ar putea ca unele instituții de principiu ale acestora să nu aibă deschiderea pe

care o așteptăm. Ostil stagnărilor, Andrei Șerban solicită posibilitatea, sprijinit, firește, de toți oamenii de teatru, să determine introducerea unui climat propice inovațiilor, pentru că împlinirea unui program artistic reclamă fluentă și flexibilitate organizatorică. Obligația, de pildă, de a cere aprobarea pentru orice numire în teatru, ne creează serioase impedimente.

— Dumneavoastră ați lucrat și înainte în domeniu; nu în teatru, ci... de partea cealaltă a baricadei, adică în Direcția teatrelor, cu o funcție de răspundere. Puteți face o comparație?

— Legislația era în principiu la fel de rigidă, dar în aplicarea acesteia exista mai multă suplețe. Teatrele n-au fost obstructionate să-și rezolve problemele. Mă refer strict la perioada directoratului meu, până în anul 1981. Repet, este inadmisibil să nu putem angaja astăzi în mod operativ un actor de care avem nevoie pentru a-l distribui într-un spectacol.

— Noua Lege a teatrelor o va permite?

— Nu cunosc ultima sa formă, dar sper să nu fie elaborată cu jumătăți de măsură și să asigure o autentică autonomie instituțională.

— În ceea ce-l privește pe Andrei Șerban, care este situația?

— Demisia l-a fost refuzată de fostul ministru al culturii și Andrei Șerban a precizat că înțelege să-și asume responsabilitatea directoratului până la sfârșitul anului. El are un profund atașament pentru România, pentru teatrul românesc, dar își condiționează prezența la conducerea T.N.B. de crearea condițiilor favorabile pentru a contribui la modernizarea activității artistice, în general.

— Ce credeți că se gândește în interiorul Naționalului? Avem nevoie de Andrei Șerban?

— Toți actorii cu care am discutat doresc ca Andrei Șerban să-și continue activitatea. Dacă dumneavoastră cunoașteți și alte păreri, vă rog să le faceți cunoscute. Duplicitatea este condamnată.

FLORINA CERCEL

„A fost o vară neagră”

Sunt sceptică, dezamăgită și vara asta neagră pe care am trăit-o se prelungește într-o toamnă neagră și precis va fi o iarnă neagră. De ce? Pentru că nu jucăm! Sunt multe de spus, dar... altădată.

GEORGE MOTOI

**„Nu i-a spus nimeni:
„Pleacă!”**

— Teatrul Național merge înainte. Plecarea lui Andrei Șerban n-a făcut să stagneze activitatea, să se blocheze. Dânsul și-a argumentat hotărârea, cu care putem să fim, sau nu, de acord, dar asta nu mai are importanță. Eu fac parte dintre aceia care s-au

bucurat enorm de venirea lui în Teatrul Național, de spectacolele bune, care au circulat în lume, de aerul proaspăt adus în instituție. El a fost fair-play cu mine când am montat cele două spectacole pe care le reiau în această stagiune: „Morișca” lui Ion Luca și „Paiata sosește la timp” a lui Fănuș Neagu. Ceea ce m-a derutat și m-a nemulțumit este faptul că a venit aici cu un aer de o superioritate care m-a surprins la un artist, cu o iubire de sine exagerată. Ignorând niște spectacole foarte bune, în detrimentul părții administrative. Interesul principal este să fie mulțumită toată lumea, tot colectivul să primească roluri. Dacă e un mare artist, el va face un spectacol senzațional cu oamenii cei mai buni, în viziunea lui, și atunci vor fi păgubiți alții, iar acești „alții” sunt 80 la sută din colectiv. Așa s-a întâmplat la Andrei Șerban și așa o să se întâmple și peste 100 de ani în teatru.

RADU BELIGAN

**„Pierderea lui Andrei
Șerban ar fi o enormă
greșală”**

Pentru mine Andrei Șerban este directorul Teatrului Național și dacă s-ar întâmpla ca zvonurile să se confirme și el să plece de aici, mi-aș retrage și eu „ambasadorii”. Revin în teatru datorită invitației lui foarte insistente și-l sunt recunoscător pentru asta. Consider că ceea ce a făcut el într-un timp scurt aici este, într-adevăr, o revitalizare a acestei instituții, care era într-un declin vizibil, declin de care, sigur, și eu am fost vinovat, în ultimă instanță. Dar l-am prevenit pe Andrei, pe care-l prețuiesc și-l iubesc de multă vreme, l-am prevenit că o să aibă dificultăți mari, pentru că eu cunosc și oamenii și împrejurările și legislațiile teatrului românesc, care nu s-au schimbat cu nimic. L-am prevenit că se va ciocni de greutatea mari și din partea oamenilor, a colaboratorilor — chiar a celor mai apropiați! — și din partea autorităților. Din păcate, lucrurile s-au adevărat mai devreme chiar decât ne-am fi închipuit. E trist și aș dori din toată inima să se întoarcă și să continue munca începută cu atâta străluci-

COSTEL CONSTANTIN

**„Interesul principal e să
fie toată lumea
mulțumită”**

Cinstit să vă spun, cred că în lume a fost numai un moment greu ca atmosferă. Important e că a trecut, ca o mică furtună, și construcția merge mai departe, pe aceleași coordonate. Domnul Andrei Șerban este în continuare directorul nostru, singura modificare este de ordin administrativ, că a renunțat să-și ia salariul (și-l va lua când va pune o piesă în sce-



re. E un mare regizor, un mare animator și un om insufletit de cele mai bune intenții față de teatrul românesc. Ar fi o enormă greșală să-l pierdem. Nu e bine să ne scuturăm cu atâta ușurință de marile valori pe care le-a produs acest popor, să le tratăm cu nonșalanță și cu neglijență.

DAMIAN CRIȘMARU

**„Întoarcerea lui ar
repara multe lucruri
în teatru”**

Sigur că în colectiv există o stare de tensiune, dar și o ușoară decepție, pentru că nimeni nu s-a așteptat ca Andrei Șerban să aibă poziția pe care a avut-o, adică aceea de a păși teatrul. Nu putem spune că n-a avut dreptate, dar cred că a amplificat o anumită nuanță. Noi suntem convinși că va reveni la conducerea teatrului. De altfel, în momentul acesta dânsul este directorul Teatrului Național, ministrul culturii s-a schimbat, domnul Sălcudeanu l-a trimis o invitație pentru a discuta și a se ajunge la o înțelegere. Cred că va exista o soluție de izbândă, ceea ce va repara multe lucruri în teatru și ar crea din nou aceea stare de entuziasm de la început. Noi am avut discuții cu domnia sa și individual și în cadrul Consiliului artistic din care fac parte, și în cele două adunări care au avut loc. Unii au plâns, unii au fost disperați, unii au fost patetici, unii au fost logici, unii au fost eroici, unii au fost desueți, dar toți am avut un singur ton: „Nu pleca, domnule director!” Eu cred că vocile, sentimentele, rugămintele, ideile, argumentele noastre au ajuns în timp în sufletul domnului Șerban și nu va rămâne la hotărârea pe care a anunțat-o presei acum trei luni. Fiind un român foarte bun și un regizor pasionat de această profesiune, nu se poate despărți ușor de un teatru românesc cum este Teatrul Național din București.

LIANA TATOS

Va fi demis și Silviu Purcărete?

Intr-un număr din septembrie al revistei Der Spiegel două pagini sunt consacrate regizorului Silviu Purcărete. Se face analiza ultimelor spectacole și a recente premii cu Fedra de la Viena. Titlul articolului este „Un regizor din Valahia” și comentariul este foarte nuanțat: ironie și sarcasm pentru țara din care vine regizorul și o admirație fără rezerve față de personalitatea lui Silviu Purcărete, care în final este numit magician al scenei de o copleșitoare forță. Acasă se pare că lucrurile stau altfel și nota ironică din articol este binemeritată. La Craiova actorii sunt nemulțumiți de prelungitele absențe ale regizorului cu multe contracte și con-

tacte externe, actorii bombănesc că acesta s-ar fi îmbogățit — cel puțin cu glorie — mai ales datorită lor. La Bulandra toată lumea este nemulțumită că Purcărete nu pune aici marile spectacole. Furioși sunt și actorii mari și cei mici. Teatrul Bulandra se simte nedreptățit față de teatrul craiovean și de toate teatrele unde pune Purcărete. A început să se discute schimbarea regizorului din funcția de director. Ținând cont că și Andrei Șerban a fost schimbat pentru că lipsea din țară, s-ar putea ca în curând și Silviu Purcărete să fie șomer.

LIANA COJOCARU

Colocvii în diaspora

„În 1971, când am plecat din țară,
știam din 1945 că nu mă mai întorc”

George Astaloș în dialog cu George Arion (4)

(Urmare din numărul trecut)

— Cum ați plecat din România și de ce?

— Am plecat cu o bursă oferită de poetul Pierre Emmanuel de la Academia Franceză. După ce mi s-a conferit Premiul Uniunii Scriitorilor, am fost trimis în Iugoslavia la Congresul P.E.N. Club International de la Piran. Zaharia Stancu ținea absolut ca eu să fiu trimis la congres. Nu știu de ce, dar Stancu avea o slăbiciune particulară pentru Păcă și pentru mine. O anecdotă: Păcă se prezintă în biroul lui Zaharia Stancu, fără nici un motiv logic. „Ce s-a întâmplat?”. Păcă, din spatele bărbii lui albe, îi spune: „Domnule președinte, a murit tata”. Panică, condoleanțe, suspin. Nu era zi de plăți sau de „împrumuturi”. Stancu face un demers special și deblochează două mii de lei pentru Păcă, cu titlu excepțional. Păcă se duce la casierie, ia banii, revine în biroul președintelui, Stancu îi bate încurajator pe umăr și-i spune să fie tare. „Da, domnule președinte, dar am uitat să vă spun: tata a mu-

rit, într-adevăr, dar în 1944”. Deci, am plecat la congres și acolo m-a izbit bursa la Paris. Cât despre motivul pentru care am rămas în Franța, el dospea în conștiința fiecăruia dintre noi — inutil să-l explic.

— Adaptarea în pământ străin s-a produs greu, sau nu s-a produs deloc?

— „Fie pâinea cât de rea, tot mai bine-i la Paris”. Varianta populară cu care ne-am născut pe buze e un banc, tăsnit din irealitatea noastră imediată. Dar nu de realități e vorba, ci de adaptare. Pentru un scriitor, povestea adaptării e mai complicată decât pentru oricare altă categorie deontologică. Totul se joacă în opțiunea pentru o altă limbă de scriitură. Nu-i ușor nici pentru cineva care vine de la Arad la București, dar pentru un scriitor care trebuie să pătrundă tainele altei limbi! Și nu numai să le pătrundă, ci să le și convertească în materie proprie de seducție! Cioran (spus de el) a meditat zece ani înainte să opteze pentru franceză ca limbă de scriitură. Timp în care a oscilat între germană și engleză. Eu aș fi fost mult

mai în largul meu în Germania, fiind român de origine etnică germană. Familia mea din partea tatălui este din Bucovina (Astaloș), iar eu am fost la școala germană (Sfântul Andrei, coleg de clasă, printre alții, cu Andrei Blaier, al cărui unchi a fost deportat cu tată și cu unchiul mei în lagărul din Donbas, toți trei pentru că erau germani). Toți verii mei s-au stabilit în Germania, care când a putut ieși din țară. Printre ei, Armand Novacek, fostul pivot al naționalei de baschet — fiindcă știu că ați jucat baschet sub bagheta prietenului meu Nosievici. Am ales Franța, franceza, m-am adaptat, nu mi-a fost greu și sunt bucuros ori de câte ori destup o sticlă de whisky, la ora la care marinarii englezi se dedau alcoolului de cercale. Doi vectori ai visului (ca să revin la substanța primului răspuns) înstruiesc despre adaptarea individului în pământ străin. Primul: când începi să visezi în limba țării de adopțiune, și al doilea: când nu mai visezi că te-ai întors în țara de origine și că nu mai poți pleca. De visat în limba țării de adopțiune, fiecare se trezește într-o bună zi visând în franceză, germană, engleză etc., în funcție de calitatea și de cantitatea acumulărilor și contactelor pe care le are cu autohtonii. Cât despre coșmarul (ce revine ciclic în perioada de adaptare a exilatului) reîntoarcerii în țara de origine, în principiu (am făcut o amplă anchetă asupra fenomenului), după doi ani de ostracizare se estompează și chiar dispăre. Imi amintesc că după ce vechiul meu prieten, poetul și filozoful Mihai Ursachi, a rămas în Statele Unite, mi-a scris înspăimântat (exagerez) că are niște coșmaruri năstrușnice: se visa că se afla în România și că era reținut în țară. I-am spus că termenul este invariabil și că peste doi ani coșmarul va rămâne undeva în urmă, fără șansa de a mai reveni. După doi ani, mi-a scris: „Ai avut dreptate, nu mai visez năluca”.

(continuare în numărul viitor)

Argoul ca jargon

Marti, 5 octombrie, emisiunea TV Povestea vorbeli a avut ca invitați pe profesorul Gh. Poalelungi, pe Ion Hobana și pe George Arion — ultimul nu în calitate de președinte-director general al SC Publicațiile Flacăra SA, ci de autor al „celebrului roman” (expresia aparține realizatorului emisiunii, Cristian Nițulescu) *Atac în bibliotecă*, apărut până acum în două ediții și care a cunoscut și o ecranizare.

Pe parcursul a 25 de minute, invitații televiziunii au debătut tema argoului, care, după cum a reieșit, poate să fie, folosit cu talent și discernământ, un izvor de regenerare a limbajului. A fost mișto!

TRATATUL
DE ANTROPOLOGIE CREȘTINĂ

Miercuri, 6 octombrie, Regia Autonomă Arcadia și Editura Timpul, la Librăria M. Eminescu, au lansat cartea *Sistemele sau Cartea întregurilor Logice*, de Petre Țuțea. Este al doilea volum al ciclului *Omul. Tratat de antropologie creștină*. Primul a fost lansat anul trecut, la aceeași dată de 6 octombrie, ziua de naștere a celui căruia i se spune în prezent „un Socrate al neamului nostru”.

După cum însuși Petre Țuțea a afirmat, această carte s-a vrut o lucrare care conține elementele de bază ale oricărui sistem filosofic. Ea cuprinde și o trecere în revistă a sistemelor filosofice, de la Platon, la Kant și Heidegger, învâluite într-o lumină teologică.

La acest important eveniment literar, a fost prezent dl Viorel Țuțea, nepotul filosofului. De la dânsul aflăm că în posesia familiei mai există multe manuscrise și

PETRE ȚUȚEA

OMUL

TRATAT DE ANTROPOLOGIE CREȘTINĂ

2

SISTEME

SAU
CARTEA ÎNTEGURILOR LOGICE

ne-a asigurat că acestea vor vedea lumina tiparului în cel mai scurt timp posibil.

RALUCA VRABIE ■

Ucigaș fără țintă

• Roman polițist în versiunea

lui George Arion

În versiunea lui George Arion a apărut la Editura Miasad romanul lui John Lewis Carlino

Ucigaș fără țintă

(titlul original: *The Mechanic*) publicat pentru prima oară în 1979 în *Almanahul Flacăra*. „Este, poate, cel mai

dur roman dintre cele zece cărți polițiste a căror echivalență românească și, îndrăznesc s-o spun, și personală, am realizat-o în perioada 1976—1987” — a declarat George Arion atunci când dl Octavian Gheorghe, consilier editorial, i-a înmănat primul exemplar din această carte, a cărei lansare va avea loc la librăria M. Sadoveanu.



Urechea lui Ceaușescu

Proiect al UNITER și OLD MUSEUM ARTS CENTER, realizat în colaborare cu TEATRUL MIC, Teatrul Româno-Irlandez a debutat cu piesa *CEAUȘESCU'S EAR* (Urechea lui Ceaușescu), creație a autorului irlandez Gerard Stembridge. Oglindă a propriilor experiențe bucureștene postrevoluționare, „Urechea

lui Ceaușescu” se constituie într-o spumoasă comedie, chiar dacă, român fiind, râsul poate fi amar. „Această piesă nu ar fi putut fi scrisă fără ajutorul și imaginația actorilor care fac parte din distribuție și fără minunata atmosferă oferită chiar de orașul București”, declară autorul. După cele trei spectacole

(în limba engleză) oferite în sala Teatrului Mic din Capitală, tinerii actori români și irlandezi (Dan Puri, Oana Ioachim, Mihai Bisericanu, Julie Hale, Peter Ballance, Ciara McKeown) vor întreprinde un turneu de două luni în Marea Britanie și Irlanda de Nord.

LIANA TATOS ■

„Vârcolacii”

• Un film în care joacă 100 de pisici talentate

Distribuția: Charles Brady — Brian Krause

Tanya Robertson — Mädchen Amick

Mary Brady — Alice Krige

Regia: Mick Garriss

Filmul este adus de Guild Film România și a fost realizat în anul 1992, de Mick Garriss, după un scenariu de Stephen King, de fapt după o poveste de groază scrisă special pentru ecran. Scenariștul este celebru în zona filmului „horror”, așa că o poveste de groază erotică și umor macabru în plus nu face decât să-l întărească prestigiul. Povestea se petrece într-un oraș idilic de provin-

cie și are câteva recunoscute vedete: superbul Brian Krause din *Întoarcerea la laguna albastră*, frumoasa chelneriță din *Twin Peaks*, Mädchen Amick și pe premiata Oscar, Alice Krige, din filmul *Carele de foc*. Vârcolacii sunt acele creaturi care se hrănesc cu oameni și, deși sunt feline, reptile și oameni la un loc, se simt foarte bine între oamenii obișnuiți — afirmă Stephen King. Vârcolacii masculini se hrănesc cu femei tinere și „virtuoase” spune Garriss, care se hrănesc mai apoi, ca femeile-vârcolaci, cu energia bărbaților. În cazul de față, ultimii reprezentanți ai speciei pe Pământ se întâmplă să fie mamă și fiu.

Charles Brady (Brian Krause) și mama lui Mary (Alice Krige) sunt nevoiți să bântuie pe pământ, mereu hățuiți de frica dezvăluirii adevăratei identități mereu în căutare de noi victime. În orașul Trans din Indiana, victima va fi Tanya Robertson (Mädchen Amick), o inocentă liceeană deosebit de frumoasă. Aleasă totuși pentru drăcia ei și blândețea ei, Tanya se dovedește a fi o luptătoare plină de îndrăzneală ce nu se va lăsa prinsă ușor.

În film apar în diverse scene, 100 de pisici talentate, care alungă vârcolacii și luptă pentru salvarea stăpânilor lor.

L'ANA COJOCARU ■

Universitatea Pro-Humanitas

FACULTĂȚILE (durată: 4—5 ani):

- Psihologie, Pedagogie, Sociologie și Asistență Socială
- Drept, Economie și Management
- Filologie, Limbi străine și Ziaristică
- Științe și Arte

COLEGIUL SUPERIOR (durată: 3 ani)

INSTITUTUL POSTLICEAL (durată: 2 ani)

Inscrierile — zilnic, 10—17, str. Cristian Tell, nr. 6 (sau prin Biserica Amzei 24—26). Facilități deosebite.

Candidații din provincie se pot înscrie la FARA FRECVENȚĂ fără a se deplasa în București.

Informații la telefon: 01/637.53.44 (a.m.) sau 01/611.98.07 (după ora 18).

Pentru corespondență: CP 22—37 București.

FLASH - CONTACT



WHITNEY HOUSTON

Concediul de maternitate pare definitiv și bine terminat de Whitney Houston, deoarece ea a reînceput turneele. La Miami s-a petrecut evenimentul primei apariții pe scenă după 2 ani în care desigur îi lipsiseră aclamațiile fanilor. Oricum ea s-a constituit în subiect preferat presei de senzație nu atât pentru muzică, cât pentru viața ei privată. Se făceau chiar speculații asupra duratei legăturii dintre doi oameni total diferiți, cum erau considerați "ea" și Bobby Brown. Zvonurile erau nu tocmai plăcute. Whitney ar fi lesbiană, iar Bobby vânător de fuste. Recent se spunea că ea fusese spitalizată pentru o supradoză de pilule pentru slăbire și, slavă Domnului, măcar acest lucru a fost dezmințit.

Schimb de amabilități MARKY MARK — MADO- NNA.

Madonna nu are numai admiratori. Recent, în împrejurări nejustificate, Marky Mark



a insultat-o considerând-o „nu numai târfa dar și urâtă”. Ciccone nu și-a lăsat reacția așteptată: i-a tras un pumn zdravăn (nu contează unde!), după care a făcut o remarcă nu prea plăcută referitoare la „reșitele” lui sexuale.

Claudia și dragostea ei de o vară?

Fermecătoare și tentantă dar și cuminte, cel puțin pentru faptul că a fost însoțită de mama ei, Claudia Schiffer a petrecut o binemeritată vacanță la Palma De Majorca, după efervescenta prezentărilor de modă toamnă-larnă. Se pare însă că buna dispoziție i-a fost întreținută de argentinianul Julio Bocca, bărbatul sculptural care a fost descoperit de coregraful Mikhail Baryshnikov. Dacă legătura se confirmă, fericitul ales poate fi admirat gol în întregime în revista Playboy. Ceea ce nu vom ști e dacă mama Claudiei îl va declara apt!



Axl Rose dorește să fie incinerat (nu de viu)!

Dacă nu știți, aflați că liderul Guns'n'Roses era urmărit de fiscul american, pentru că acesta (Axl, evident!) „a uitat” să plătească taxele pentru proprietatea sa de 500 ha pe care o posedă în Wisconsin, statul american în care a crescut. Chiar dacă ești celebru, fiscul nu uită și mai ales nu tartă! Procedura juridică va fi aplicată și probabil starul se va aranja cu o „poprire pe salariu”. Axl Rose, care actualmente trăiește la Los Angeles, a declarat recent că a cumpărat acest teren pentru a fi incinerat acolo, după moarte.

Sting și Raoni au divorțat

E departe acel timp în care Sting și șeful indian Raoni cutreierau lumea și platourile de televiziune în scopul de a sensibiliza opinia publică la problemele pădurii amazoniene. Astăzi, cântărețul și-a pierdut iluziile din moment ce a aflat că tribul vechiului său prieten, Kayapo, a vândut o mare parte din pământurile ce-i aparțineau și au permis exportarea lemnului în Europa contra sumei de 10 milioane \$. Pe de altă parte, șeful Raoni a declarat că Sting prin campania sa n-a reușit să aducă suficient de mulți bani pentru a salva orașul lui, fiind astfel constrâns să vândă lemnul. Sting însă s-a orientat către alte acțiuni de anvergură: a fost astfel ales să compună tema muzicală a Mondialului de fotbal din Statele Unite.

Cine a spus că banii n-au miros?

Paul McCartney a refuzat o ofertă de sponsorizare pentru turneul său american, venind din partea firmei General Motors, după ce a aflat că faimoasa companie utilizează animale pentru „testele de accidente”.

Ne căsătorim, nu ne căsătorim...

Mariajul starului de la INXS Michael Hutchence cu top-modelul Helena Christensen ar fi fost extrem de lipsit de strălucire... pentru că nu s-a prezentat nimeni în afara de cei doi! Și totuși aleseseră un loc pitoresc și romantic din peisajul francez, o biserică medievală într-un mic sat Eze, unde preotul urma să-i unească în august. Dar iată că fără nici o explicație, cuplul a anulat evenimentul! Helena și Michael după oricum plănuită vacanță, s-au întors la treabă. Întrebat, preotul a declarat că din ziua cu pricina nu i-a mai văzut pe cei doi. Poate s-au hotărât să celebreze cununia într-un secret mai secret!



THE REMBRANDTS și noul lor tablou muzical

Continuând în tradiția lor obișnuită de a crea tablouri muzicale rafinate colorate, THE REMBRANDTS au revenit cu cel de-al doilea album al lor, *Untitled*. Duo-ul compus din Danny White și Phil Solem aduc acestui nou LP rock'n'roll-ul îndrăzneț ce a avut un puternic impact asupra ascultătorilor în 1990 și a pigmentat cântecele lor cu extraordinarele, luxuriante melodii ce au suscitat interesul audienței.

Fostii membri ai grupului power rock *Great Building*, format la sfârșitul anilor '70 în Los Angeles, Wilde și Solem aveau preocupări comune cu 10 ani înainte de a se decide să facă din nou echipă comună, sub numele *The Rembrandts*. Cu Solem în Minneapolis (unde locuiește încă) și Wilde în Los Angeles, *The Rembrandts* s-au constituit în 1990, ca rezultat al neobișnutei ușurințe cu care Solem și Wilde compun cântece. Ușiți în afecțiunea lor pentru armoniile celor de la *Everly Brother* și *Beatles*, parteneriatul firesc și natural al lui Wilde și Solem a produs o înregistrare ornamentată cu versuri captivante și impresionante și cu înduioșătoare melodii. Această bandă *demo* producție proprie a dus la un contract imediat cu *Atco* și la lansarea acestei producții.

„Într-adevăr, nu așteptam nimic, nici nu bănuiam că lucrurile vor lua turnura favorabilă pe care au luat-o. Eram atât de plini de bucurie când auzeam muzica noastră la radio, pentru că noi făcusem totul pentru plăcerea sufletului nostru. Ultimul lucru pe care îl așteptasem era ca piesele noastre să fie difuzate la radio”, spune Wilde.

Noua realizare a celor de la *Rembrandts*, *Untitled*, demonstrează o mai matură și mai dinamică producție decât prima experiență și totuși se păstrează sound-ul lor unic și irezistibil, aportul valoric fiind datorat și vocilor înălțătoare ale celor doi (ajutați de Dave Zeman la keyboard și Pat Mastoletto la tobe). Sunt încorporate în orchestrație instrumente rock netradiționale, cum ar fi violoncelul și acordeonul. *The Rem-*

brandts admit că acest al doilea album diferă de primul, din anumite puncte de vedere. Solem glumește: „E de două ori mai mare decât primul”. Ceva mai serios, Wilde adaugă: „E puțin mai șlefuit. Chitarele sunt mai evidente pe *Untitled*”.

Elementele care îi atrag pe fani către *Rembrandts* se regăsesc în fiecare piesă de pe *Untitled*. În general, ceea ce impresionează e armonia muzicii și melodiile „rollicking power-pop”. Sunetele puternice ale chitarei și violoncelului în *Johnny Have You Seen Her?* (primul single) evocă amintirea eroilor muzicali ai anilor '60, care l-au influențat pe *Rembrandts* în mare măsură. Obsedantul *Maybe Tomorrow* sugerează o dispoziție contemplativă; tempo-ul slow al acestui baladă relatează povestea unei inimi sfărâmate, în care mai există, totuși, speranță. Acorurile de muzicuță la începutul piesei *Hang On, Clementine* arată latura muzicală influențată de folk-ul tradițional al celor de la *Rembrandts*, iar interferența vocală a lui Wilde și Solem pe *Rollin' Down The Hill* face din această piesă una ideală pentru drumeții și excursii.

De multe ori muzica lor a fost etichetată „Beatlesque”, dar *Rembrandts* sunt foarte hotărâți asupra direcției în care trebuie să meargă. „Suntem de acord cu etichetările, dar până la un anumit punct”, spune Solem. Wilde completează: „Suntem mari fani ai unor grupuri ca *Beatles* sau alte pop din anii '60. Pentru că punctul nostru forte este abilitatea noastră de a armoniza, oamenii vor fi tentați întotdeauna să facă aceste conexiuni”. Și mai adaugă Solem: „Da, dar acestea sunt rădăcinile noastre”.

De adăugat acestor rădăcini firescul și bunul mers al relației dintre cei doi, o adevărată prietenie care inspiră fiecare componentă a albumului *Untitled*, spiritul viol ce caracterizează în mare măsură sound-ul *Rembrandts*, căci aceasta e tendința muzicii lor. Ea rezonază cu toate memoriile noastre pop și ne poartă mai departe către viitorul rock'n'roll-ului.

Topuri — Radio Contact

- ediția 40 -

TOP 30

1. PRINCESSA Rojo Y Llanto
2. PET SHOP BOYS — Go West
3. HADDAWAY — Life

TOP 5 — TOP MATINAL

1. MICHAEL SEMBELLO — Maniac
2. ROBIN S. — Luv 4 luv
3. JONATHAN BUTLER — All brow'd Up



MADONNA FRANȚEI

• Ea are aerul unei bijuterii brutalizate

Suflul porno-fonografie al Madonnei este deja perimat, așa încât atenția s-a îndreptat spre Béatrice Dalle care joacă roluri de vamp, femei perverse și fizice.

A trecut vremea actrițelor provocatoare, gen Brigitte Bardot, care ne-au fermecat! Toate privirile sunt acum îndreptate spre Béatrice, care are un corp apetisant, iar modul în care poate fi provocatoare formează un tot erotic. Ea este foarte mulțumită! Dovadă este faptul că refuză

cu ușurință să joace orice rol de femeie care incită bărbații. Nu vrea să dea interviuri ziariștilor, se rezervă doar pentru câteva apariții la televizor și în declarațiile sale are aerul unei bijuterii brutalizate. Nu vorbește despre filmele în care va juca, nici despre viața ei personală.

Tăcerea ei o face și mai excitantă!

Prezentare și traducere
MARIA ANTONESCU



„Frații” lui Tarzan

• Mănâncă iarbă și se deplasează în patru labe

Despre cazurile de mici Tarzani, care au trăit printre lupi, gorile, urangutani sau alte animale, s-a scris mult. Emitay, fata cu ochii roșii ca ai unui diavol, a fost considerată de localnici o veritabilă zeiță. Copilul din Düsseldorf a fost hrănit și crescut de o cățea. În 1976, a fost descoperit în India copilul-lup Ramu, ce a murit în anul 1985 și care se juca cu puii de lup și lupoai-ca, neputând învăța să rostească vreun cuvânt. În plus, el era bolnav de epilepsie.

În 1986, un grup de soldați ugandezi, aflați în patrulare, au reușit să-l prindă pe copilul Robert, crescut de un grup de babuini. El mănca iarbă și se deplasa în patru labe. În vârstă de aproximativ 7 ani, complet gol, extrem de slab (abia cântărind 11 kilograme) și cu privirea animalică, el a fost adus la orfelinatul din Kampala. Aici, noaptea, ghemuit într-un hamac, se auză strigăte bizare. Un alt copil, numit Victor, a fost descoperit în ținutul Caen (Franța), în pădurile Aveyron. El a murit la 40 de ani, după ce s-a chinat ani în șir să se adapteze unei vieți civilizate. În anul 1993, într-o pădure din apropierea „Parcului Național” de la Moroué, localitate aflată la 250 de kilometri depărtare de Abidjan (Coasta de Fildeș), a fost descoperit un alt copil, numit Mamadou, în vârstă de aproximativ 15 ani. El a fost predat soților Soumahara, din satul Bouafeti, care au recunoscut în el fiul dispărut, în mod

ciudat, în urmă cu 12 ani. De altfel, un asemenea „erou” a



Copilul ugandez Robert, pentru care soldații au das lapte cu grupul de babuini care-l adoptase

fost immortalizat în „Cartea Junglei” de Rudyard Kipling, prin preacunoscutul Mowgli.

Studiindu-se aceste cazuri, medicina a dat naștere „pedopsihiatriei”. Doctorul Samuel Lepastier, de la „Centrul de psihiatrie a copilului și adolescentului”, din Paris, este de părere că acești micuți, ce au supraviețuit în junglă și păduri, sunt nedezvoltați mintal și psihici, s-au sălbăticit în condițiile în care au trăit. Numai ei au capacitatea de a fi complet nepăsători în fața unui mediu înconjurător foarte ostil, în condiții foarte aspre, în timp ce copiii normali nu pot trăi în asemenea situații. Tinerile vlăstare autiste, adică cei cu o stare patologică manifestată prin ruperea legăturilor psihice cu lumea exterioară, trăind intens o viață interioară, sunt insensibili la emoțiile pe care le rezervă jungla și pădurea. Dacă reușesc să stabilească un limbaj comun cu animalele din jurul lor, vor supraviețui. Dacă, de exemplu, intră într-un grup de maimuțe, între micul Tarzan și aceste animale iau naștere și relații afective. Un copil, care nu deprinde limbajul vorbit, nu se poate dezvolta, căci îi lipsește mijlocul de comunicare cu cei din jurul său.

AUREL DIANU

A fost Champollion predestinat să descifreze hieroglifile egiptene?

• Amănunte tulburătoare din biografia sa

Familia Champollion locuia în orașul francez Figeac, unde viitorul tată al lui Jean-François era librar. Viata acestuia se prezenta în culori sumbre, mai ales că soția lui era bolnavă și paralizată, fără nici o speranță de vindecare. Era părăsită de toți medicii. Atunci se apelă la „Vraciul din Guyans”, cunoscut și sub numele de Jacquon. Acesta după ce o cercetă pe bolnavă, o culcă pe un pat gros de ierburi în cinse, îi dădu să bea un vin fierbinte, amestecat cu diferite plante, după care îi anunță pe cei prezenți că va urma o vindecare rapidă, profetizând că soția librarului va naște un băiat ce va deveni celebru, iar numele lui va fi cunoscut pe tot Pământul. La numai trei zile de la plecarea vrăciului, bolnava a început să se miște, iar peste aproape o lună își recăpătase toate forțele.

Profeția „Vraciului din Guyans” se adeveri. La 23 decembrie 1790 se născu Jean-François Champollion, cel

care mai târziu avea să descifreze tainele hieroglifelor. Spre surpriza medicului ce asistase la naștere, dar și a părinților, pruncul avea corneea ochilor de culoare galbenă, ca la orientali, tenul de culoare închisă, aproape măsliniu, iar trăsăturile feței erau specifice orientailor. Datorită acestei asemănări, pe la vârsta de opt ani Jean-François a fost poreclit „Egipteanul”. Să fie oare doar o simplă coincidență?

La 12 ani, Jean-François Champollion vorbea curent arabă, dialectele sirian și caldeean, precum și dialectul copt, folosit de vechii egipteni. Mai târziu Champollion a scris gramatica limbii chineze vechi și a dialectului egiptean străvechi, numit copt. A fost oare predestinat acest om, de forțe necunoscute, să aibă un chip asemănător orientalilor și să descopere taina hieroglifelor, rupând vălul ce o înconjura pe zeița Isis?

AUREL DIANU

O mai țineți minte pe LUCKY MARINESCU?

• Ea este proprietara restaurantului CAPȘA, din New-York

Cine n-a cunoscut-o pe Lucky Marinescu, cântăreața care a dus muzica românească departe peste hotare? Lucretia, căci așa o cheamă de fapt, a visat, de când era copil, să fie dansatoare și să joace roluri mari, în operele lui Verdi și Puccini. Cursul vieții ei a fost altul. Vorbește perfect, în afară de limba maternă, italiană, rusă, engleză și maghiară. S-a măritat în țară și a născut un băiețel. Dar, înainte de căsătorie, frumoasa Lucky a provocat multe drame. A iubit și a fost mult iubită. După un timp a divorțat. Nepotrivire de... caracter.

Intr-un turneu făcut peste hotare a rămas în străinătate. După un timp, a revenit în țară incognito, cu un Mercedes, și-a luat copilul de la gră-

diniță, l-a ascuns în portbagajul mașinii și a încercat să treacă granița. A fost descoperită, arestată și condamnată la închisoare. Pentru delictul

săvârșit în timpul dictaturii lui Ceaușescu, se „acorda”, 20 de ani de detenție. Lucky a scăpat ușor. După o lună și jumătate de stat după gratii, cineva s-a milostivit de ea și i-a dat drumul. Azi, copilul de atunci, pentru care cântăreața a riscat atât, este inginer și s-a însurat.

Pe Barbu, actualul soț al interpretei, l-a cunoscut în România în anul 1959. Ca mulți alții, s-a îndrăgostit „lulea” de frumoasa Lucky, dar soarta a vrut să fie altfel.



Drumurile lor s-au despărțit. Barbu, între timp, a emigrat în America, devenind om de afaceri la New York.

În anul 1983, Lucky a plecat să cânte la New York. Era în preajma Crăciunului. „De sărbători, am fost invitată la niște prieteni români, emigrați de mai mult timp —

povestește cântăreața. Aici am dat de Barbu, invitat și el, care nu mă uitase în toți acești ani. La scurt timp ne-am căsătorit, oferindu-mi totodată, și cetățenia americană”. După căsătorie, a vrut să-și aducă copilul în noul cămin, dar a ratat totul, făcând cunoștință și cu inchișorile din acea epocă. Azi, Lucky are o casă cu 14 camere și este proprietara restaurantului „Capșa” din New York, unde sunt chemați să cânte mulți dintre fetele ei colți.

Printre cei veniți aici a fost și Luigi Ionescu, care, din nefericire, s-a îmbolnăvit la scurt timp de la sosire, iar Lucky l-a ținut la ea două luni și l-a îngrijit ca pe un frate. Din când în când, pentru a-și aminti de vremurile trecute, mai cântă și ea la „Capșa”, localul ei. „Deși am cetățenie și pașaport americane, inima mea este plină de amintirile plăcute din România” — mărturisește ea.

După cum se vede, amintirile neplăcute au fost date uitării.

AUREL DIANU

ROMÂNIA — BELGIA

„Tricolorii” sub imperativul victoriei

Destul de sifonați după primul tur al cupelor europene intercluburi (doar două promovate din cele cinci „ambasadoare” câte au pornit la drum, dar să nu uităm că Universitatea Craiova a avut ca adversară o reprezentantă a ferozelor), iată-ne acum în fața momentului adevărat și pentru echipa națională. Calificarea în bloc a formațiilor italiene, spaniole sau germane, confruntările recente cu Internaționale Milano și Cagliari au avut darul de a ne arăta (din nou) decalajul pe toate planurile (financiar, organizatoric, valoric) dintre campionatul nostru și cele cu adevărat profesionale. De aceea, oricâte încercări s-au făcut și oricâtă bunăvoință a existat pentru lărgirea ariei de selecție (în partida amicală cu Israelul au fost folosiți numai jucători autohtoni, însă abia am câștigat cu 1-0), atunci când vine greul trebuie să apelăm în primul rând la „stranierii” noștri (până și în disputa cu Insulele Feroe tot la ei s-a recurs): Hagi, Sabău, Răduțoiu (toți Italia), Gică Popescu (Olanda), Ionuț Lupescu (Germania), Belodedici (Spania) și ceilalți, adică tocmai cei căliți în campionatele puternice la care ne referem. Dificultățile apar în legătură cu posibilitățile acestora de a răspunde convocării la lotul național și în special privind starea de sănătate în care se află. Înaintea unui asemenea moment de importanță majoră, cum este întâlnirea de astăzi cu Belgia, din cadrul pre-

liminariilor C.M., primii patru dintre cei enumerați mai sus, cărora li se adaugă Panduru, au fost supuși unor tratamente intense de refacere și la ora închiderii ediției noastre (luni dimineată) incertitudinile încă planau. De altfel, aceștia (ca și Ionuț Lupescu, obosit) nici n-au fost introdusi în jocul-scoală de sâmbătă seară, susținut cu divizionara A.C.F.R.-Construc-torul București. Să sperăm însă că la ora meciului oficial situația va fi cu mult mai bună.

Așa cum aprecia selecționerul Anghel Iordănescu la o conferință de presă ad hoc ținută săptămâna trecută, „din punct de vedere tactic, echipa națională are nevoie să dezvolte jocul pe margini, un joc dublu, atât cu fundașii laterali cât și cu mijlocașii, pentru crearea superiorității numerice. În același timp trebuie să avem grijă pentru că belgienii — așa cum au demonstrat-o în amicalul cu Gabonul, desi disputat acasă — au prezentat un bloc defensiv cu cinci apărători pe zonă centrală, acționând pe contraatac”.

De partea cealaltă, întreg stafful tehnic al naționalei Belgiei, în frunte cu venerabilul Paul Van Himst (a împlinit de curând 70 de ani, dar nu avem de gând să-i facem cadou vreun punct) a privit extrem de serios confruntarea de la București spre a evita caracterul hotărâtor al meciului (ultim) de acasă cu echipa Cehiei și Slovaciei. Astfel, campionatul a

fost întrerupt pentru două săptămâni, lotul național a beneficiat de un program centralizat de pregătire timp de 10 zile, au fost luate o serie de precauții (nu prea măgulitoare la adresa noastră): delegația vine cu propriile alimente, apă minerală, condimente etc. Vor absenta probabil Degryse și Emmers (accidentati), celelalte indisponibilități anunțate (Scifo, Van der Elst, Grün, Nils, portarul Preud'homme) având mai mult un substrat tactic. Oricum, nu vor lipsi brazilianul naturalizat Oliveira, Wilmots (autorul golurilor — 2-1 cu Gabonul), Staelens, „bătrânul” Czerniatynski sau revelația Eric Van Meir.

Calculul nu sunt prea multe de făcut: dacă oaspeții nu-și ascund intenția de a încerca să nu piardă, pentru „tricolorii” cuvântul de ordine este victoria! Deci, considerând și publicul ca al 12-lea jucător, să încheiem pe un ton optimist, citându-l pe Dan Petrescu: „Belgia este o echipă de bătut!” și Belodedici: „Altă alternativă nu avem decât să câștigăm!”.

O miercuri de foc pe „bătrânul continent”, cu Țara Galilor — Cipru (în grupa noastră), precum și Portugalia — Elveția, Italia — Scoția (gr. 1), Olanda — Anglia, Polonia — Norvegia (gr. 2), Irlanda — Spania, Danemarca — Irlanda de Nord (gr. 3), Luxemburg — Grecia (gr. 5), Bulgaria — Austria, Franța — Israel și Suedia — Finlanda (gr. 6).

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

MONDO-SPORT-COCKTAIL

■ ■ Baschetul și politica

Sute de suporteri ai echipei grecești de baschet AEK Atena au provocat incidente violente înainte și în timpul meciului dintre formația lor și PAOK Salonic, din prima etapă a campionatului național. Protestând împotriva transferului la PAOK a unui dintre jucătorii lor, suporterii atenieni au acuzat guvernul că s-a amestecat în această afacere pentru a obține mai multe voturi la Salonic în perioada alegerilor electorale.

■ ■ Și-a cerut scuze pentru ratări

Cunoscut spectatorilor noștri din dubla întâlnire Rapid — Internazionale Milano, atacantul rus al „nero-azzurrii” — Igor Șalimov, la sfârșitul meciului Lazio — Inter (0-0) a declarat ziaristilor: „Echipa a pierdut un punct din cauza mea. Am ratat două goluri ca și făcute. Păcat, pentru că echipa noastră merita victoria. Îmi cer scuze față de colegii mei”.

■ ■ Invazie feminină la J.O.

Un număr record de 3617 atlete sunt așteptate să ia parte la Jocurile Olimpice organizate la Atlanta în anul 1996, au anunțat organizatorii americani. Acest număr este cu 600 mai mare decât cel de la Barcelona. În premieră la J.O. vor participa și opt echipe de fotbal feminin.

■ ■ De pe gazon în Parlament

Alketas Panagoulas, antrenorul naționalei de fotbal a Greciei, care a reușit (pentru prima dată în istoria ei) calificarea echipei elene la turneul final din S.U.A., va deveni se pare, membru al Par-

lamentului. În vârstă de 59 de ani, Panagoulas a declarat că se află pe listele Partidului Conservator — „Noua Democrație”, candidând pentru orașul său natal, Salonic: „E un alt teren, cu totul diferit, pe care sper să fiu, de asemenea, câștigător”.

■ ■ Politica și olimpismul

Ivan Slavkov (53 de ani), ginerele fostului conducător comunist bulgar Todor Jivkov, este anchetat pentru deținere de fonduri. Deși membru în Comitetul Internațional Olimpic, el nu a putut lua parte la reuniunea de la Monte Carlo care a stabilit orașul-gazdă al J.O. din anul 2000.

■ ■ Box cu prelungiri

Promotorul american de box Don King a propus WBA-ului, WBC-ului, precum și IBF-ului, ca în caz de meci nul, să fie permisă, cu avizul medicului, disputarea a încă maximum 3 reprize, după ce boxerii respectivi au luat o pauză. De asemenea, el mai propune instalarea de panouri perfect vizibile, atât pentru boxeri cât și pentru public, care să informeze în orice moment cu privire la punctele acordate de judecători.

■ ■ Au scăpat mai ieftin

Organizatorii primei Universiade din Statele Unite, care a avut loc la Buffalo, au declarat că potrivit cifrelor provizorii s-a înregistrat un deficit de 3 milioane de dolari, dar că este posibil ca această sumă să se dubleze când se va face bilanțul total definitiv. Totuși, anumite persoane se consolează cu gândul că la ediția din anul 1991 de la Sheffield (Anglia) s-au înregistrat pierderi de 18 milioane de dolari...

Din München, pentru revista FLACĂRA, dl. Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa Liberă”

„Străinul, prietenul meu”

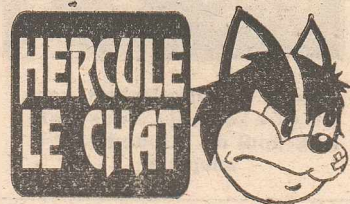
Acesta a fost „sloganul” sub care s-a desfășurat o partidă inedită de fotbal la Augsburg săptămâna trecută, unde reprezentativa Germaniei a învins o selecționată formată din jucători străini din Bundesliga. Rezultatul, 2-0 pentru „Ausländeri” prin golurile marcate de elvețianul Chapuisat, a contat mai puțin spre deosebire de acțiunea ca atare cu implicații sociale mai ales în rândurile tineretului, dovedind că fotbalistii și în general sportivii din Germania, au depășit demult bariera psihologică determinată de culoare, origine sau religie.

Campionii mondiali de la Italia Novanta au apărut în formație completă, așadar cu Lothar Matthäus, Bodo Illner, Ștefan Effenberg, Jürgen Kohler, Andy Möller, Thomas Hässler, ultimii patru legitimați în Italia, împreună cu Riedle, Sommer, Zork și alții din campionatul național, de partea cealaltă jucând „Ausländerii” Leckkov, Jorginho, Paolo Sergio, Chapuisat, Rufer, Kiriakov, Tacadse, Herzog ș.a. Protagonisții au renunțat la garanțiile de participare și bineînțeles la premii, astfel că toate încasările (în valoare de 3 milioane de mărci) au fost dona-te de federația de specialitate unui fond de binefacere ce se ocupă de integrarea străinilor în societatea germa-

nă. Evenimentul a fost bine mediatizat, astfel că TV bavareză a invitat întreaga suflare fotbalistică în studioul improvizat la Augsburg, pentru a oferi suporterilor dar mai ales grupurilor de extremă dreaptă o dovadă elocventă de respect și acceptare a sportivilor așa cum sunt ei. Antrenorul „legiunii străine”, sârbul Dragoș av Ștepanovici, angajat la Bayer Leverkusen, a declarat că: „dacă doar un singur huligan din scena care a provocat atâtea neplăceri poliției dar și Germaniei sub aspectul imaginii internaționale, va fi recuperat din punct de vedere social, atunci acțiunea a avut succes”. Un gând la care au subscris și elevii lui Bertl Vogts, angrenați și în campania împotriva folosirii drogurilor. Dealtfel, pe treningurile internaționalelor germane se deslusea clar un alt slogan scris în nemțește, și-anume: „Keine Macht den Drogen” sau „nici o putere stupefiantelor”, alături de steaua sponsorului principal, Mercedes Benz.

Așadar o acțiune complexă a fotbalistilor din Bundesliga în direcția reeducării acelor tineri „pierduți” din punct de vedere social, sigur pe fondul generos determinat de ideea sportului antic dar și modern, „mens sana in corpore sano”, așa de fapt cum ar fi de dorit peste tot. Primul efect mar-

cat de prezența celor 38 de fotbaliști s-a înregistrat la nivelul juniorilor sau copiilor, care timp de două zile „s-au lipit” de idolii lor, la fel cum milionarii sportului—rege, au răspuns cu o promptitudine extraordinară împărțind postere, fanioane, tricouri și alte cadouri pregătite special de federația germană. Succesul a fost bineînțeles total, ambele „tabere” părăsind orașul șvabilor mulțumite de performanța realizată cu mari eforturi, mai ales de către „stranierii” lui Bertl Vogts, care a doua zi au susținut meciurile din Cupa Italiei. De menționat cred acest aspect, în care atât patronele peninsulare dar și cei din Bundesliga au răspuns afirmativ invitației de la Augsburg, într-o situație în care se putea invoca o amănare de etapă. Acesta este în fond fotbalul profesionist, „colorat de săptămânile engleze” ce contribuie în primul rând la creșterea valorii jucătorilor dar și la varietatea calendarului competițional. Pentru nemți, testul cu selecționata Bundesligii a reprezentat un antrenament oficial în vederea partidei interțări Germania—Uruguay, reamintind că deținătoarea titlului suprem cucerit acum 4 ani la Roma se pregătește pentru turneul final al Campionatului Mondial din SUA 1994.



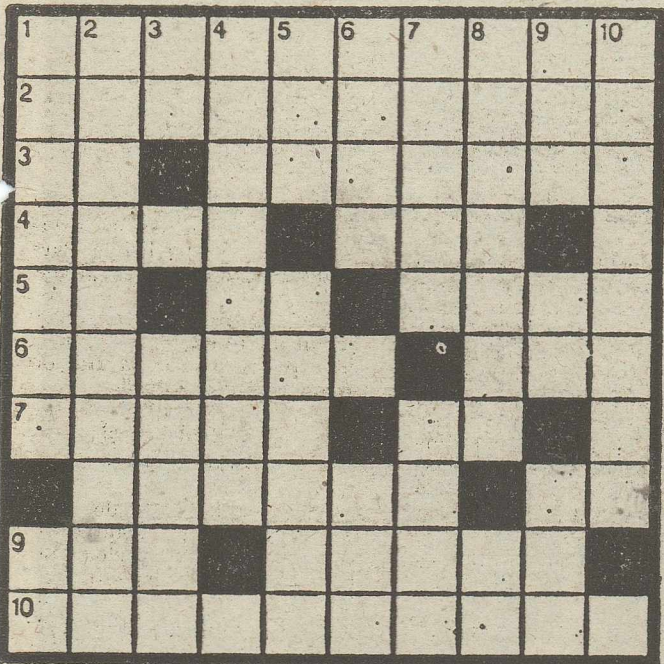
Mirări de tânăr atacant

Am trăit să o vedem și p-asta. Într-un cotidian, nu spunem care, că va dați seama și singuri, citim marea mirare (care ascunde și o oarece mânie) care l-a cuprins pe fotbalistul Viorel Moldovan că instanțele federale nu l-au întrebat pe el în legătură cu golul litigios, anulat, din partida Progresul — Dinamo, gol-negol care a declanșat scandalul, care a declanșat pedepsirea lui Dinamo, care a declanșat scandalul din presă ș.a.m.d. Să vă facem un desen, că oți fi uitat. Deci, la faza cu pricina, Viorel Moldovan, a zis arbitru de linie, a atins balonul cu capul, creând situația de ofsaid, amendată. A atins-o, n-a atins-o pe mingea, ar fi moldovana întrebare, la care el însuși răspunde: „N-am atins-o!” Interesant, nici vorbă, e ca și cum ai pune un infractor să spună el, cu gura lui: „I-am băgat mâna în buzunar”. Din toată țărășenia, mai greu este de înțe-

les atitudinea ziarului respectiv, care a găzduit o astfel de bazaconie. La a-nția, unde, după cum se știe, prețurile sunt mai mari...

Multi plecați, destui rămași!

Am fi putut face pariu, da' nu era frumos, că am fost la aeroport și am văzut, iar dumneavoastră nu și v-am fi tras, premeditat, în piept. Ce am văzut la aeroport? Păi, acum vreo două săptămâni, la plecarea celor doi judoca români participanți la Campionatele mondiale de la Hamilton (Canada), bagajele unuia dintre ei erau ceva ce nu s-a pomenit, ca la o mutare, maldăre-maldăre. Așa încât, nu ne-a mirat neam când am aflat că Alexandru Ciupe a uitat să se mai întoarcă după încheierea competiției, alegând, cum se spune, libertatea. Chestia cea mai interesantă în acest caz este că opțiunea lui Ciupe a venit după ce, cu doi ani în urmă, același a fost, singur-singurel, în Argentina, tot la „mondiale”, și a prins avionul de întoarcere. Dumneavoastră ce credeți că s-a petrecut în România în acești doi anișori de democrație originală și avânt economic de l-a făcut pe bietul Ciupe să-și la lumea în cap?



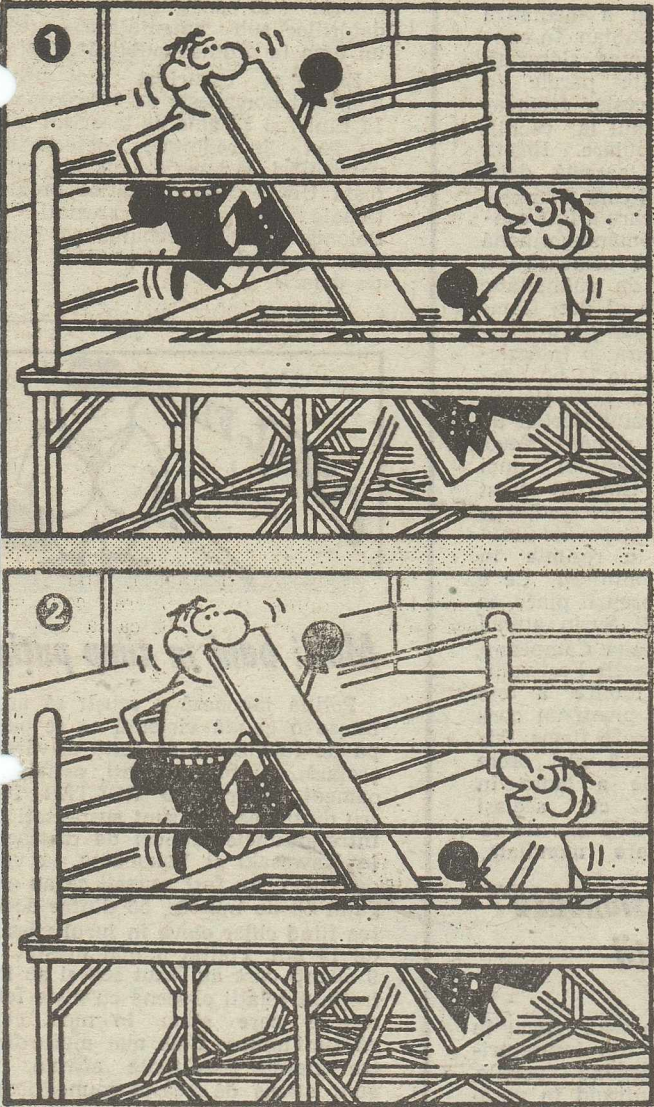
Cuvinte potrivite

ORIZONTAL : 1) Opere le-
cografice care cuprind cu-
nteale unei limbi. 2) Solici-
t să dea un răspuns. 3) La
ceputul și la sfârșitul unui
bstantiv ! — Rostiri. 4) E-
t dat unei femei care vor-
ște mult — Iunie (abr.).
Ușite ! — Pronume perso-
l — Fără impozite, rețineri
u alte cheltuieli. 6) A se
zi până departe — Ablativ
r.). 7) Informații — Dan
odori. 8) Specialist în arta
vântării — Tâng (abr.). 9)
spune vorbe bune cu ocazia
ei aniversări — Oameni
e nu pot vorbi ca urmare
lezării laringelui. 10) Cu-
ze care conțin multe figuri
stil.
VERTICAL : 1) Cuvântare
Exclamație care exprimă

plictiseală. 2) Persoane care
învață elevii să scrie primele
cuvinte. 3) Cuvânt gol ! —
Mărgele înșirate pe un fir. 4)
Situație neplăcută în care se
rostesc cuvinte grele. 5) În
birou ! — Care formează un
singur tof. 6) A întrerupe
discursul cuiva — Localitate
în Guineea. 7) Vorbește aiu-
rea — Arc de somieră. 8)
Rând retras dintr-un text
pentru a marca schimbarea
ideii — Ultimele alocuțiuni !
9) Ca un cuvânt de dicționar
— Teodora Barbu — Îndoitu-
ră făcută de-a lungul margi-
nii unei țesături. 10) Cerce-
tează originea cuvintelor.

Dicționar : ABL, IRO, OFA.

MIHAI ZGUBEA ■



ANECDOTE DE
PRETUTINDENI

Ideal
— Te-am văzut aseară la
restaurant cu o femeie.
— Eram cu Sofi. Ea este
idealul meu feminin.
— Ia-o, atunci, de nevastă !
— Ce, vrei să-mi pierd
idealul ?

Cât îmi dai ?
O cocotă agață un trecător.
— Vii cu mine, iubitu-
le ?
Cât îmi dai ?
Individul o măsoară din cap
și până-n picioare și îi răs-
punde :
— În jur de 60 de ani.

La restaurant
Clientul, așezat la o masă,
și cheamă pe chelner și-l în-
treabă :
— Ai cumva picioare de
porc ?
— Nu, domnule, răspunde a-
cesta, așa merg eu din cauza
reumatismului.

În tramvai
Controlorul începe verifica-
rea biletelor. Ajuns în dreptul
unei doamne bătrâne, îi spu-
ne acesteia politicos :
— Biletul, doamnă.
— Ce ? Nu te aud, maică.
— Biletul, eu sunt con-
trolor
— Bravo, așa maică, și eu
sunt contra lor.



La serviciu
— Câți funcționari lucrea-
ză în biroul tău ?
— Păi, eu cred că nici ju-
mătate din ei.

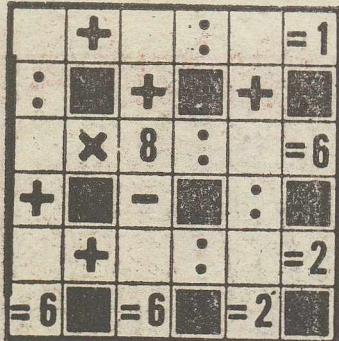
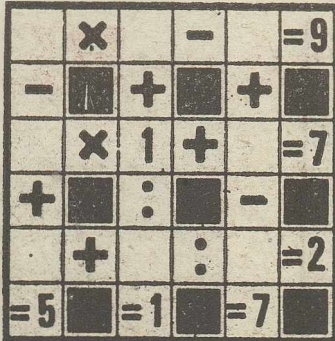
Negustorie
Treii negustori de textile,
evrei, au prăvăliile așezate
una lângă alta. Într-o zi pri-
mul pune în vitrină anunțul :
reducere la mărfuri de zece la
sută. Al treilea afișează și el
o reducere — de douăzeci la
sută. Cel din mijloc se află
într-o situație grea. Dacă ar
cobori și mai mult prețu-
rile, ar însemna să dea fa-
liment. Atunci o idee năstruș-
nică îi săgetează mintea și
plasează în fața ușii o pancar-
tă pe care scrie cu litere
mari „Intrarea principală“.

Obligație
Ionescu a făcut o căsătorie
din interes. Femeia pe care a
luat-o era groaznic de urâtă,
dar foarte bogată. Într-o zi
venind acasă își găsește urâta
în pat cu un vecin. Se uită cu
uimire la amândoi și exclamă :
„Nu înțeleg ! Eu sunt obligat,
dar tu ?“

Culese de A. DIANU ■

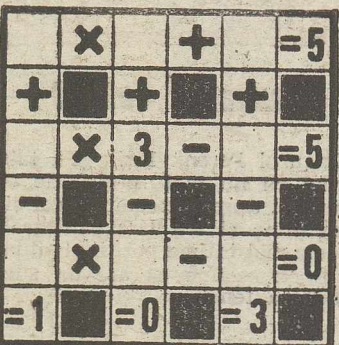
Diferențe

Între cele două
desene sunt 8 mici
diferențe. Vă invităm
să le găsiți.



Calculule

Completând grilele alătura-
te cu cifre de la 0 la 9, veți
constata corectitudinea ope-
rațiilor efectuate. Vă dorim
mult succes !



Dezlegările careurilor din nr. 40

Rebus & Fotbal : PRONOSPORT ; RADACINI ; U ; ETAPA ;
ATAS ; SA ; UZA ; ARI ; IROSIRE ; CE ; NEATENTE ; R ;
G ; SI ; A ; VO ; UNT ; TUNARI ; REEDITA ; AN ; IT ; IV ; TURC.

Încălțăminte : PICIOR ; ACE ; ARICI ; SLAP ; PAP ;
NOPTI ; U ; ITALIA ; T ; COCE ; OT ; CR ; IB ; NIG ; NAE ;
IMINEI ; PP ; MARS ; LACUI ; OLA ; SIRETE ; SANDA ;
ARAD.

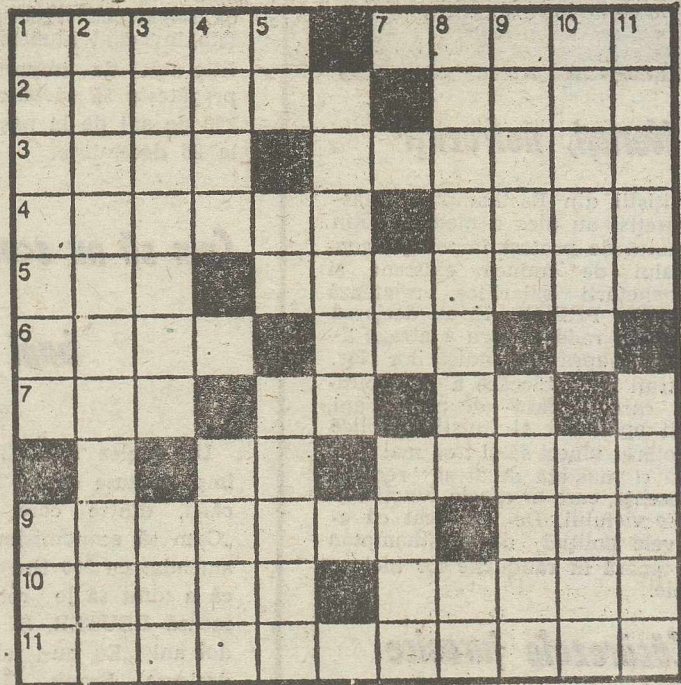
Creație

ORIZONTAL : 1) Creație
profundă cu mare trecere la
public — Dirijorul unui an-
samblu de dansuri (vas). 2)
A oferi un bis la operă —
Potrivite pe măsura picioare-
lor. 3) Prim solist la Operă
(pl.) — Interpret de operă.
4) Sala Operei de stat — Ține
afișul. 5) Începe cu farse...
dintr-un capriciu ! (abr.) —
Cântărețe localnice. 6) Cos-
tum de dans pentru balerine
— Haină de schimb. 7) A o
întoarce din loc — Finalul
comediei ! — Primele acor-
duri ale unui lied ! 8) Arie de
mică întindere din „Faust“ !
— Povară pentru cel ce rage.
9) Arie dintr-o operă — Ce-
lebră primadonă. 10) Duc la
afonie — Deșteaptă foc. 11)

Astea neagă adevăratele va-
lori artistice.
VERTICAL : 1) Uvertură
la operă — Coloană sonoră.
2) Duse pe aripile vântului.
3) Tare la operă — Cu el, co-
rul vânătorilor, are succes. 4)
Un june ! — Încheie un lied !
— Minte nu glumă. 6) Ofili-
rea unui buchet înmiresmat.
7) Aplauze finale ! — Varia-
țiune pe tema sârbei (masc.).
8) Boala viței de vie — O no-
tă în gama minor ! 9) Așezat
în primele rânduri la operă
— Nu-i dai de cap. 10) În
ceasul al 12-lea (pl.) — Un
pește la tavă ! 11) Intrată în
eternitate — Prezentație
de program.

Dicționar : TUTU, PIL.

GHEORCHE TOIA ■





Frumosul tatuat

Ungurul Ferenk Deák și-a tatuat corpul cu nu mai puțin de 400 figuri. El a apărut complet gol și la televiziune și s-a lăsat fotografiat în cele mai intime poziții și situații. Di Deák susține că are un succes nebun la femei.

Mașini pentru fetiști

Ama ori de articole pornografice din suburbile capitalei nipone di pun, începând din această vară, de mașini automate. Consta de 3000 yeni (29\$), aparatul distribuie lenjerie intimă de damă... folo...! Nu știam că mașinile vând dessous-uri", a declarat proprietarul unui teren pe care s-au instalat automate. Nu o dată, ele au fost plasate în apropierea școlilor și chiar a școlilor primare. Deși locuitorii zonei strâng semnături pentru evacuarea mașinăriiilor, autoritățile municipale se tem că va fi greu să interzică acest tip de comerț.



Nerași, nefrezați

Polițiștii din Easthampton (Massachusetts) au ales o metodă puțin obișnuită de protest împotriva contractului de muncă existent și a închețării salariilor, relatează FRANCE PRESSE. Ei au decis să nu se mai radă, pentru a atrage atenția asupra revendicărilor lor. Frustrați de o blocare a retribuițiilor, care durează de patru ani, bravii apărători ai liniștii publice au hotărât vineri să-și lase mai bine barba și mușcă decât să recurgă la absențe, care ar afecta funcționarea serviciului. De remarcat că efectivele poliției din Easthampton nu numără în rândurile lor nici o femeie.

Căcărezele jurasice sunt la preț

Febra numită „Jurassik Park” a urcat sensibil prețurile la dinozauri



fosile, așa că o grămadă de „caca” fosilizată a unui asemenea animal s-a vândut cu de 10 ori prețul propus. 23 bucățele de excrement de acum 100 milioane ani, descoperite în Texas, au fost cumpărate de un licitator anonim. El a oferit prin telefon suma de 3000 lire (4625 dolari) casei de licitații Bonhams, din Londra. Două cuiburi cu ouă de saurian au adus dublu decât se aștepta. Atât ouăle cât și excrementele aparțineau colecției de 51 piese „chinozauriene” a unui geolog olandez amator, Jan Stobbe. Se pare că și Bob Geldof, care nu a participat la licitație s-a arătat interesat de aceste „produse”, notează REUTER.

Mao iese din restaurant

Oficialitățile din orașul chinezesc Nanjing au hotărât schimbarea denumirii unui restaurant care folosea numele de copil al lui Mao Tze Tung, considerând că astfel memoria marelui președinte era înfrântă, iar „sentimentele populare rănite”. Restaurantul „Renzhi” este decorat în sala centrală cu o imensă statuie a liderului revoluției comuniste și cu lozinci precum „Răsăritul e roșu, Soarele răsare”. Informează REUTER. Toți chelnerii poartă insigne cu chipul lui Mao, iar într-o cameră există un loc unde pot fi audiate cântecele revoluționare ce-l preamăresc. Un alt argument invocat de autorități a fost că este nepotrivit să-ți atragi clientela invocând numele unui om politic atât de important. China se pregătește să sărbătorească fastuos 100 de ani de la nașterea lui Mao, la 26 decembrie.

Cum să nu economisești bani

Un englez din Liverpool, care împrumutase de la bibliotecă două cărți, dintre care una se numea „Cum să economisim bani”, a fost amendat cu 500 lire sterline pentru că a uitat să le returneze, informează REUTER. Și asta a durat doi ani. „Eu nu-l iau în serios”, a declarat Frank Gregg, 33 ani. „Nu-mi vine să cred că unii plătesc mult mai puțin pentru lucruri cu mult mai grave”, a încheiat insolitul bibliofil.



Parfumul femeii în viziunea lui Edgar Surin

Mai mult decât orice calitate națională, frumusețea româncelor este de natură a stârni interesul esteților mondiali, hotărâți a mediatiza farmecul carpato-danubian. În condițiile în care frumusețea, alăturată virtuții, nu face multe parale în România, povestea acestor frumoase ne duce cu gândul la vechile noastre basme populare. Ileana Cosânzeana este, de această dată, tână brașoveancă Ioana Câmpeanu de numai 16 ani, care a fost contactată de firma româno-germană Edgar Surin, cu care urmează să încheie un contract de publicitate. Drumul spre glorie al trei Câmpeanu a depins, în ciuda tuturor așteptărilor, de o neșansă: o întârziere de doar cinci minute la un concurs de preselecție a prezentatoarelor pentru Festivalul Cerbul de Aur. Punctualitatea rămâne totuși politoea regilor, destinul unei regine a frumuseții fiind în acest caz, mai degrabă, legat de emoția pe care „un vrăjitor al show-biz-ului” ca dl Edgar Surin, o resimte în fața adevăratei feminități. Ce e frumos și lui Dumnezeu îi place, se pare că și-a spus dl Surin atunci când a zărit-o pe Ioana Câmpeanu, în cursul uneia din seriile Festivalului. Acest „coup de foudre” a fost imediat materializat printr-un contract verbal, prin care firma Edgar Surin se angajează să-i ofere tinerei fete șansa de a lansa în România parfumul cu același nume, o viață de vedetă și... de ce se nu, o recunoaștere mondială.

Cum se „pensionează” securiștii

Circa 20 de bărbați au atacat în zorii zilei un palat din împrejurimile Varșoviei spargând porțile, tăind telefonul și intrând în posesia locurilor manu militari. Asemenea operație a fost organizată de

armata, pitavă de pare că o comitetă poloneză nu a găsit alt mijloc de a reîntra în posesia palatului Rozalin, confiscat de comuniști în 1948. Decizia oficială care îi înapoia clădirea nu era suficientă pentru a-i scoate afară pe ocupanți, asociație care organiza tabere pentru copii sărmani. Scandalul s-a consumat în cursul verii. Organismul de caritate s-a agitat, dar conțesa Kryszowska și mica sa armată particulară au rămas să coabiteze cu monitorii și copiii.

De la căderea comunismului poliția privată prosperă în Polonia măsură ce tot mai mulți oameni recurg la „forța de închiriat” pentru a-și regla problemele. Justiția arată lentă, dacă nu ineficace. Atunci, agențiile de detectivi particulari își oferă consultări juridice, anchete economice, protecția bunurilor sau a persoanelor. Dar de cele mai multe ori ele își oferă de faa serviciu „fortoase”. Pentru Jaroslav Kizynski, purtător de cuvânt al adevăratei poliții, acestea intră în ilegalitate, căci „orice acțiune executorie sub constrângere — plată datoritorilor sub amenințare — este un atac la ordinea publică”.

Există și cazuri și mai grave. Kizynski povestește de 24 asasinați, 15 răpiți și 22 acte de terorism care au fost încredințate detectivilor particulari. Adeșea, „turisti” din fosta URSS propun tarife promoționale; doi ucraineni arestați în Polonia în 1992 trebuiau să lihidzeze pe cineva pentru doar 100 de dolari.



Mulți bani în timp puțin

Poliția japoneză a reușit să anihileze o bandă vicioasă ce se ocupa de furnizarea de fete de vârstă școlară. Au fost arestați, astfel, oameni, informează REUTER. Pentru dintre aceștia sunt suspectați de întreținut unele cluburi de distracție în Kawasaki și Yokohama, la vârstă de Tokio. Au fost acuzați că au aragajat 63 de minore, 56 dintre acestea fiind chiar eleve în jurul vârstei de 15 ani. Poliția a mai arestat 6 clienți care au făcut sex și au întreținut relații obscene cu niște fete despre care știau în mod cert că sunt minore. Cele mai multe dintre tinerele prostituate afirmă că sunt atrase de această muncă deoarece astfel câștigă bani mulți într-o perioadă scurtă de timp.



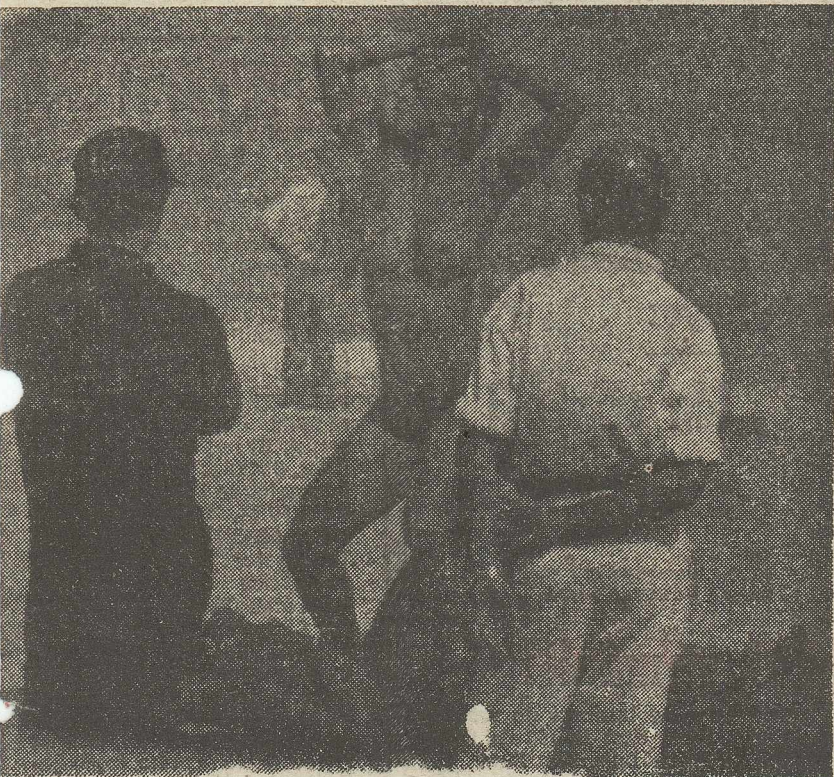
Madonna nu e inevenită în Germania

Singurul turneu al Madonnei care buia să aibă loc în Germania fost anulat, se pare, din cauza protestelor unei „anumite părți” a oamenilor politici, deși organizatoarea neagă acest lucru. Mark Lieber, care se ocupă cu partea tehni-

că a spectacolului „Girlie Show”, a declarat că tehnicienii au subestimat dificultățile de amenajare a scenei și aparaturii la Frankfurt și din cauza timpului insuficient, spectacolul a fost contramandat.

Adevărata cauză a suspendării spectacolului pare a fi însă declarația purtătorului de cuvânt al cancelarului Kohl, Norbert Geis, care a arătat în Parlament că spectacolul pe care urma să-l dea la Frankfurt întrece orice măsură și este un „a-front” la bunul simț german.

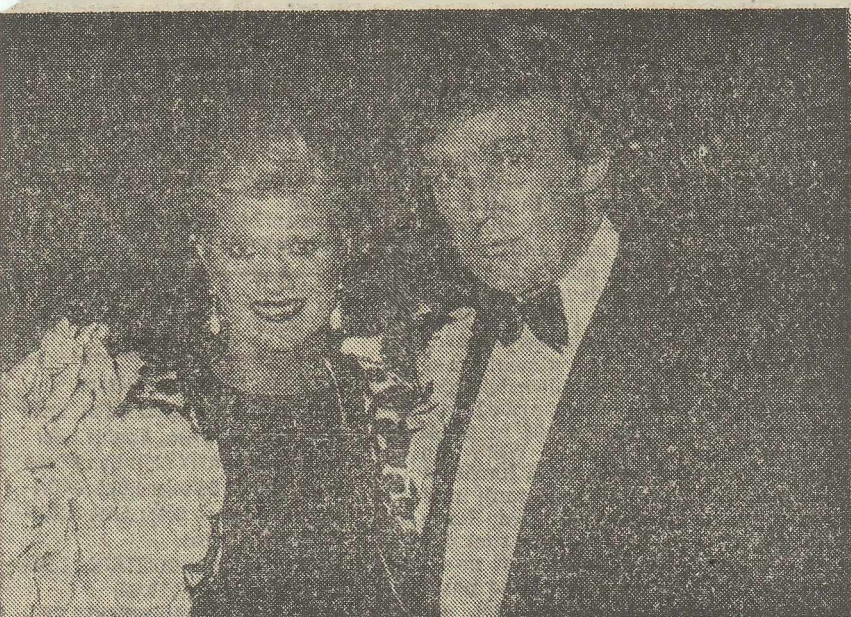
Madonna s-a scuzat față de fanii săi germani, care o așteptau la Frankfurt, spunându-le că îi pare foarte rău că îi dezamăgește și că ar fi vrut foarte mult să cânte pentru ei. Lieberger, organizatorul spectacolului a anunțat că din cauza unui alt concert cu David Copperfield, scena din Frankfurt va fi disponibilă doar cu 21 de ore înaintea concertului Madonnei, timp insuficient pentru tehnicienii care trebuie să monteze o instalație foarte complicată.



Un divorț de milioane

Donald Trump, faimosul proprietar de cazinouri, a divorțat de soția sa, după o căsătorie de 20 ani. Pentru a obține separarea, magnatul american a plătit fostei soții, Ivana (în fotografie), o sumă de 800 milioane de dolari.

cu 45 de camere, și i-a asigurat o rentă anuală de 800 milioane dolari. Totul pentru a se putea recăsători cu actrița Marla Maples. În afaceri, chiar sentimentale, ca să câștigi, trebuie să știi să pierzi.



Casa Albă sub teroarea iahniei

Grăsuțul președinte american, Bill Clinton, a întors foaia de la hamburger la fasole bătută, a anunțat soția lui, citată de Reuters. Dar Hillary Rodham Clinton a cunoscut că reconversia soțului la o dietă acceptabilă din punct de vedere al sănătății nu a fost ușoară. Clinton, care are reputația de „întâiul client” al rețetei de restaurante Mc Donalds, nu a despărțit ușor de meniurile lui preferate. „Folosim acum meniuri ușoare în grăsimi. Nu vrem să spunem că asta se întâmplă în fiecare

zi, dar chiar am schimbat modul de hrană”, a declarat ea. Ce se va întâmpla cu cartofii franțuzești atât de gustoși și de grași care sunt felul favorit al președintelui? „Ei bine, cartofii franțuzești merg la ocazii, dar nu exagerăm cu asta”. De când a fost aleasă în fruntea planului de reformă alimentară în familie, Hillary face un efort mental de-a se convinge, pe ea și ai ei, că fasolea bătută e la fel de gustoasă ca burgerii cu brânză și cartofii prăjiți.

Lech Walesa e bine apărat

Președintele polonez Lech Walesa, care a împlinit de curând 50 de ani, nu a putut să-și taie tortul aniversar de forma unei hărți a Poloniei, informează agenția PAP, citată de FRANCE PRESSE. Ex-disidentul electrician a fost pus în această situație de propriile gărzii de corp, care i-au confiscat cuțitul. Tortul, cu coțit cu tot, fusese oferit de o delegație a partidului prezidențial, însă serviciul de securitate a exagerat cu vigilența. Șeful statului a mai primit și alte cadouri care însă au scăpat întregi. De exemplu, ambasadorul Rusiei i-a oferit un samovar.



China face trafic cu femei

În nordul Chinei, în provincia Tianjin, au fost arestate, pînă în prezent, un număr de 22 de persoane, acuzate a se fi îndelnicit cu traficul de... femei și copii.

Poliția a salvat din mâinile traficanților de carne vie, 30 de femei și copii, punând capăt activităților a patru bande specializate în acest domeniu. În general, răpirea era aranjată, promițându-se victimelor posibilitatea de a le găsi de lucru. Femeile credule îi urmau în mașină pe derbedei, care le adormeau cu cloroform și le duceau în alte provincii ale Chinei, unde le vindeau contra echivalentului în yuan ai sumei de 1 800 de dolari.

Poze cu Eva

Un belgian de 56 de ani, care a umplut cutiile de scrisori ale soției sale cu poze ale nevastei complet dezbrăcată, a fost condamnat de tribunalul corecțional din Namur, Eugène Lefèvre, care își bătea nevasta la ocazii, s-a ales cu nouă luni de temniță grea, 11 luni cu suspendarea pedepsei și o amendă de 32 000 franci, belgieni. Pentru imaginile „contrare bunelor moravuri”, soțul-fotograf amator va trebui să-i mai plătească și nevastei un milion și jumătate de franci belgieni ca despăgubire. Conform martorilor citați de FRANCE PRESSE, cuplul trăiește în certuri în mica localitate Mettet.

Tot gravidă

O franțuzoaică de 27 de ani a prezentat justiției o plângere neobișnuită. Ea a reclamat un ginecolog din Thionville care i-a efectuat două operații de întrerupere a sarcinii fără nici un rezultat. Tânăra, care din motive financiare nu dorea să aibă un al treilea copil, a fost internată în aprilie și apoi în mai anul trecut, suferind două avorturi prin aspirație și prin chiuretaj. Ea exclude posibilitatea ca fătul pe care-l poartă și acum să fi fost conceput între, sau după cele două intervenții. Plângerea ei a fost însă clasată de Parchetul din Thionville, care afirmă că infracțiunea nu a fost stabilită și sugerează înaintarea unei acțiuni civile. Există și temeri cu privire la starea copilului care a trecut cu atâta bravură prin două „avorturi”.

Un pupic de 50 de dolari

Un sărut dulce în fața casierului sau a casieritei asigură cuplului o reducere de 50 la sută la biletele de spectacol, notează FRANCE PRESSE. Este vorba de o tradiție în unele piese „Bonny and Clyde” la un teatru din Grenoble. „Ne-ar fi plăcut să intrăm așa într-o sală de spectacol”, explică creatorii piesei, Pascal și Sylvie Fodor, cîndva și ei îndrăgostiți nebuni. Ei au adăugat că „Bonny and Clyde” e o poveste de dragoste între doi oameni fără bani și că acest mit trăiește, chiar dacă nu toți împărtășesc elanul sinucigaș al eroilor.



După 60 de ani, viața sexuală oferă delicii noi

Spre această concluzie converg studiile dlui Andrew Greenley, cunoscut scriitor american și deopotrivă cercetător la National Opinion Research Center al universității din Chicago. Experiența oferă bărbaților multă fantezie erotică, și momente de extaz, necunoscute la anii tineri. După 60 de ani, susține Greenley, bărbații nu mai vânează performanța și nu doresc să se culce cu cât mai multe femei, dar fac amor cu deosebit gust și pasiune. Ancheta sociologului american a demonstrat, că 30 la sută dintre sexagenari încearcă o plăcere deosebită din a-și dezbrăca partenera, o treime își prefăcuse actul sexual, făcând duș în cuplu, sau înotând în bazin, și abia 20 la sută se grăbesc să intre imediat în pat.



Bani de distrus cânepa

Comunitatea Europeană va finanța timp de cinci ani un program de eradicare a culturilor de cannabis (cânepă indiană), a anunțat CEE, citată de REUTERS. Munții Rif din nordul Marocului reprezintă o sursă importantă a acestui produs halucinogen, exportat mai ales în Europa. În februarie, regele Hassan al Marocului a prezentat un plan de 2,2 miliarde dolari, care ar putea duce la eliminarea culturilor de cannabis, blocarea traficului și dezvoltarea, prin turism și industrie a zonei din nord. Cuantumul asistenței europene nu a fost încă stabilit.

De la Twin Peaks la București



Caryl Struycken:

„În America sunt mulți nebuni pe stradă”

„Cele două „fixuri” sunt SEXUL și MOARTEA

Când l-am cunoscut pe urlașul din Twin Peaks (înalt de 2,40 m!), Caryl Struycken, prima rugămintă a fost să stingem țigările. „Nimeni nu fumează în Los Angeles și nu sunt obișnuit”, a zis el. Caryl este un „green man” adevărat — își are propria grădină de legume, este vegetarian și consideră politica cel puțin desuetă. Locuiește cu cei 2 copii și soția și încearcă să fie un tată plin de calm și stăpânire când copiii o iau razna... Când zâmbeste, își arată gingiile, ceea ce-i conferă o solaritate copilărească — vorbește simplu, este modest și delicat.

— Ce film faceți în România?

— Oblivion I și II — este un western futuristic. Un film cu cowboy, dar care se petrece pe altă planetă, într-un oraș american tipic, unde există câteva elemente care-ți spun că nu este doar un film western. Există aici nave spațiale.

— Ați lucrat cu David Lynch. Cum a fost?

— Atmosfera pe platou era aceeași cu cea din filmul Twin Peaks. Asta se explică prin felul în care lucrează el. În loc să spună oamenilor de pe platou „Fă aia, sau asta!”, el creează o anumită atmosferă — și toată lumea intră în acea atmosferă; și în fata camerei de filmat și în spatele ei. Directorii secunzi, costumierii, operatorii, machiorii se-nvârt pe platou într-un fel de transă, exact ca personajele din film. Lynch atrage oamenii în această conspirație. Cea mai mare plăcere a lui în viață, cred, este să fie subversiv, pentru că America e o țară puritană. Așa că el alege comportamente sexuale ciudate, oameni obsedați de moarte... fiindcă acestea sunt cele două tabuuri în America: sex și moarte. Plăcerea lui cea mai mare e să-mpingă lucrurile cât mai departe în aceste două direcții și, de asemenea, e deschis sugestiilor, contribuțiilor venite de la ceilalți. E interesant să lucrezi cu el.

— Cum explicați faptul că Twin Peaks a avut un asemenea succes în România?

— Cred că din pricina umorului ne-

gru, care place românilor. A fost un mare succes în Spania și în Japonia.

— Ce planuri de viitor aveți?

— Dacă Full Moon face mai multe filme aici, am să mă întorc. Dacă mă întorc, o să-mi găsesc singur fiindcă aici bucătarii nu știu ce e aceea un vegetarian. De două luni încerc să le explic ce am nevoie și niciodată nu mi-au adus ce am cerut.

În America sunt mulți nebuni pe stradă, de când i-a eliberat Reagan. Îi vezi umblând liberi, în timp ce în altă țară din lume ar sta în ospicii. Aici, la dvs. oamenii ni se par sănătoși și echilibrați.

ȘTEFANIA HARTOPAN

Andrew Divoff:

„Femeile din România mi se par cele mai frumoase”

ANDREW DIVOFF a intrat pentru prima oară în țară pe 2 septembrie a.c. și până la data interviului, în 28 septembrie, nu a avut timp să învețe prea multe cuvinte românești. Lucrurile se vor îmbunătăți pe parcurs, deoarece domnia sa vorbește 8 limbi, este de formație filolog și are o mare ușurință pentru asimilarea limbilor străine.

— Profesioniștii care colaborează la filmările pentru OBLIVION sunt dintre cei mai buni pe care i-am cunoscut. De altfel, tot ce am descoperit în țara dumneavoastră este pentru mine încântător. Oamenii, limba, cultura, România îmi amintește Spania în care am stat vreo 5 ani. Despre femeile dumneavoastră pot să afirm fără nici o reținere că sunt dintre cele mai frumoase din lume. Au ceva tulburător în trăsăturile lor.

— După ce veți termina filmările la acest western, credeți că vă veți mai întoarce la București?



— Precis. Am o companie proprie și voi face două filme imediat după ce termin lucrul aici. Unul dintre scenariile mele este tot un western și vă asigur că-l voi face în țara dumneavoastră. După ce am văzut Dobrogea m-am hotărât. Îmi plac lumina și peisajul de acolo.

— Printre limbile pe care le vorbiți este și rusa. Există o legătură de sânge cu acea țară, sau este o pură întâmplare?

— Tatăl meu s-a născut la Yalta în 1917. Bunicii mei s-au refugiat în China și apoi în America de Sud. Aici, în Venezuela s-au cunoscut părinții mei. Sunt convins că din acest amestec de rase eu am reușit să trag mari foloase, mai ales din punctul de vedere cultural.

— Este și motivul pentru care vă place Estul?

— Bineînțeles. Există aici o cultură colosală, o artă de o tulburătoare profunzime. Și mai este ceva. În sud — estul Europei oamenii zâmbesc atunci când au starea necesară, nu se plimbă toată ziua cu un zâmbet prefabricat pe buze.

— La noi oamenii zâmbesc mai rar...

— Voi treceți printr-o perioadă dificilă, chiar extrem de dificilă.

LIANA COJOCARU



Irwin Keys:

„Nu sunteți chiar așa de înapoiați, voi, românii!”

— Sunt în show business de vreo 20 de ani. Am jucat cam în 100 de filme și multe altele la televizor. Sunt un actor care face roluri de compoziție. Actorii de acest tip fac povestea să arate bine ei adaugă acel ceva care face filmul memorabil. Am lucrat mult comedie, dramă... Personajele pe care le joc nu sunt prea inteligente; ele sunt: monștri, gangsteri, cowboy, cocoșari.

— De ce ați acceptat un rol într-un film în România, la capătul lumii, în ce vă privește?

— Bună întrebare! Așa cum am mai spus, am făcut un film cu acest regizor, Sam Irvin — Gulltyes Charged, am jucat pe fiul lui Rod Steiger. Știu că Sam face filme bune, el face ceea ce puțini regizori fac astăzi: creează un ansamblu. Dacă te uiți la filme vechi, cum ar fi Casablanca — fiecare actor are un sens. Povestea însăși e un star în Casablanca — și în Oblivion povestea e un star și sunt mulți actori buni. Da, de România nu știam nimic, numai numele și am devenit cam neliniștit când am auzit unde mergem.

— Ce efect are România asupra dv.?

— Mi-era frică că nimeni n-a ajuns să știe de hârtie igienică aici. Odată ajuns în România, descopăr că e hârtie igienică, chiar mai bună decât în SUA. Și unde te duci, locul de la WC e din plastic; în America e lemn și jumătate sunt crăpate. Românii sunt mult mai practici. A, și altceva: stâlpii de lemn sunt din ciment, în America sunt făcuți din lemn. Nu e deloc cum m-am așteptat. Oriunde mă duc găsesc pastă de dinți, săpun. Nu sunteți atât de înapoiați pe cât lumea și publicitatea v-au scos a fi. Aveți multe lucruri bune — ca apele minerale, de exemplu. Cred că stațiunea Mamaia e foarte bine plasată și construită. Cei de acolo nu realizează potențialul locului, fiindcă îl țin deschis numai 3—4 luni. Este un loc pe care poți să-l ții deschis anul întreg. Ce mai e nevoie — doar de câteva cazinouri și veți atrage foarte multă lume.

ȘTEFANIA HARTOPAN



Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri:

Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Liana Tatos, Liviu Timbus

Director economic:

Marcel Apostolescu

Adresa: București, sectorul 1, Piața presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 617.47.63; 617.59.69, cu interioarele de mai jos

Fax: 312.82.89.

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Redactor șef:

LIVIU TIMBUS

Redactori șef adjuncți:

EUGEN CHIROVICI

LIANA COJOCARU

Secretar general de redacție:

ADRIANA CHIROVICI

■POLITICĂ (18) - Julian Costandache (șef secție), Marian Ghițeanu, Maria Voican

■EXTERNE (18) - Ion D. Goia

■SOCIAL (15) - Dorin Sălăjan (șef secție), Gheorghe Barbu, Cristian Buzas, Dan Gheorghe, Marian Marin, Brîndușa Nicolae, Mădălin Pribu

■CULTURA, MASS-MEDIA, TIMP LIBER, DIVERTISMENT (15) - Liana Tatos (șef secție), Elena Grecescu, Raluca Vrabie

■FOTOREPORTERI (20) - Elena Ghera, Florin Ionit

■SECRETARIAT DE REDACȚIE (19) - Cora Ciocanu, Mirela Fotă, Crina Gorgoi, Nadia Lișandru, Adrian Petrescu

■CORECTURĂ (19) - Maria Antonescu, Pompiliu Dumitrescu, Valentina Pietraru, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu

Redactor șef:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Constantin Grigore, Simona Păsărin, Gheorghe Toia, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.

Telefoane: 17 (redactor șef), 16 (redacție).

■JURIDIC (23): Corneliu Olteanu

■FINANCIAR (14): Avidă Balica, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Florența Tudor

■ADMINISTRATIV (23): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Gabriel Cre-meneanu, Liliانا Crețu, Jules Moldoveanu, Maria Șerban.

■SECRETARIAT SOCIETATE : Cătălina Ștefănescu (617.59.69)

■PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE (21): Mihai Săndolu (șef departament), Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu, Florin Dobrescu, Călin Mărcușanu, Nineta Olteanu, Florin Petria, Felicia Șerbănoiu, Cristina Topolski

■DIFUZARE (617.48.91): Manuela Vasiliu (șef departament), Gabriel Bumb, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Marius Procopie, Gabriel Milan Sava, Nicolae Șerban

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 - Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România

Tiparul: Regia autonomă a imprimeriilor - Imprimeria CORESI - București